Ferhan Şensoy

KARAGÖZ İLE BOŞVERİNBENİ

ORTAOYUNCULAR YAYINLARI / 16

Basım / Aralık 2008

Kapak / Ferhan Şensoy
Dizgi ve Baskı / Nobel Matbaacılık
Tel / 0212 7710615

Kurtini Mevkii, General Şükrü Kanatlı cad. Ömerli
Hadımköy-34870 İstanbul

ISBN / 978-975-7904-11-3

© Ferhan Şensoy
(Her hakkı yazarına aittir. Yayıncı izni olmadan, tanıtım ve eleştiri yazıları dışında, hiçbir biçimde hiçbir bölümü kullanılamaz. Yayınevinin izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik band haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz.)

ORTAOYUNCULAR
SANAT GÖSTERİLERİ VE YAYINCILIK A.Ş
İstiklal cad. 62 Beyoğlu - İSTANBUL
Tel / 212-2511865 Fax / 212-2444327
www.ortaoyuncular.com

FERHAN ŞENSOY

KARAGÖZ İLE BOŞVERİNBENİ

Çok çişi gelmiş birinin deli dana telâşında, yön kararsız, acelesi ayyuka zıplamış halde kenef araması gibi patıranarak,"çöz-benihemen" boyutuna ulaşmış bir konut sorunuyla faça façaya olmanın bilinciyle, bir an önce nereyi ev edinmesi gerektiğine karar vermek üzere, sıkı incelemeye aldı mahalleyi. Daha önce kerterizlediği yerler vardı. Eşiyle birlikte enine boyuna dolaşmaya başladılar çevreyi. Burada doğmuşlar, büyümüşler, zaman zaman pek ıraklara savurmuş olsa da onları hayatın rüzgârı dönüp dönüp hep buraya gelmişlerdi, doğdukları yerde sürdürmek istiyorlardı yaşamı.

-Şurası nasıl?

diyerek apartmanlar arasına sıkışmış eski püskü, dokunsan sanki yıkılacak, iki katlı cumbalı bir evi işaret etti.

-Tehlikeli! Pek korunaklı değil! Üstelik sokak olarak hiç tekin bir yer değil burası!

diye yanıtladı eşi.

-Artık hiçbir yer tekin değil.

Başka evleri incelemeye koyuldular. Onların müfettiş bakışları içinden aceleci, kendi parçalı gri, karnının altı beyaz bir güvercin geçti tam nereye uçmak istediğini bilmeyerek, pusulasını şaşırmışcasına bir o yana, bir bu yana kanat çırparak. Maksat uçuş

olsun diye, bir evin damından bırakmış kendini boşluğa, ereksiz bir gezinti halinde. Acelesi çok anlamsız. Bir yere yetişmesi söz konusu değil. Güvercinler bir yerde görevli değildir. Sanki mesaisini tamamlamış gibi gidip yeniden kondu evin damına. Anlamsızca sağa sola bakmaya başladı.

Karı koca, kimi evleri inceleyerek, kararsızca gözüşerek ilerlediler.

-Bu güvercinler biraz aptal değil mi?

-Birazdan çok fazla!

diye güldü eşi.

-Şu apartmanın aydınlığındaki pencere denizliği nasıl?

diyerek işaret etti kocasına.

-Denizlik ne?

-Kadınların dirseklerini koyup sokağı dikizledikleri, kimi kadınların saksı koydukları, kimilerinin memelerini dayadıkları pencerenin yağmur suyunu yoledici, dışa doğru çıkıntısı...

-Ona denizlik mi deniliyor?

diye sordu koca şaşkınlıkla.

-Evet.

-Sen bunu nerden biliyorsun? Denizci sevgilin mi var?

-Niye denizci sevgilim olsun? Manyak mısın sen? Hiçbir şey bilmediğin için herkesi kendin gibi cahil sanıyorsun.

diyerek mağrurca kanat çırpıp mimlediği apartmanın aydınlık boşluğuna doğru süzü-

lerek alçalmaya başladı dişi. Erkek onu izledi, tedirgince kondular denizliğe, başlarını yan çevirip pencere camının ardından içeriyi incelemeye koyuldular. Guruldadılar.

2

Kara gözleri leblebi kadar iri, tüyleri ebruliyle grinin savaşımı, sanki kadife bir kumru, aydınlığa bakan mutfak pencerelerinden birinin denizliğine yuva yapma derdine düştü. Telâşlı kanat çırpış sesleri geziniyor aydınlığın loş boşluğunda. Kıyıdan köşeden çalı çırpı, kurumuş çam dalları taşıyor. Mimarî bir çalışmaya koyuldu. İnşaat ruhsatı olduğunu sanmıyorum. Usasığmaz bir şiirdir kuş yuvası, temel atmak için belediyeden izin almaz. Kimi zaman bir bacanın üstünü, bir elektrik direğinin tepesini, bir bakarsın bir ağacın kovuğunu yuva edinir kuş, hiç kimseye sormadan, hiçbir bankadan yuvam olsun kredisi almadan, inşaata hiç para harcamadan, tapu ve kadastro bilmeden.

-Kuşuz ağbicim biz! Ne tapusu? Ne sınırı? Pasaport kullanmayız, kanat çırpar uçarız istediğimiz yere! Yılda altmışbeşbin kilometre yol yapan kanatdaşlar var... Gider istediğimiz yere yaparız yuvamızı.

Güzel bir mantık. İmrenilesi. Biz kuş olmadığımız için böyle haklarımız yok. Mafyayla tanışmıyoruz... Onlar da kuş gibi konduruyorlar yasak yerlere çok yasak yapıları sanki kuş statüsündelermiş gibi...

-Tamam buyur, yap buraya yuvanı. Bence hiçbir sakıncası yok kumru!

Onu ürkütmemek için o pencereyi açamaz oldum, yekdiğer pencereden yapıyorum havalandırmayı, ona bile uyuz oluyor. Pis bakıyor, gurulduyor, pırrr uçup kaçıyor. Tamam da kumru, hiç mi havalandırmayacağız biz bu mutfağı?

Uzun bir iş yolculuğuna çıkacağım, efendi gibi yapsın yuvasını, paşa paşa yerleşsin mutfak penceresine ben burda yokken. Yalnız yaşıyorum zaten çok gürültülü, kuru kalabalıklı, taş döşeme tantanalı Beyoğlu'nda. Alışsın buraya, döndüğümde daha sıcak ilişkimiz olur, arkadaş olur bana.

Mutfağın ışığını yakamaz, mutfağa giremez oldum. Ürküp kaçıyor, yuva inşaatı için kimbilir nerelerden kaç kanat çırparak getirdiği çalıyı bu ürküntü içinde ağzından düşürüyor. Salak mısın sen kumru? Niye bu kadar korkuyorsun benden? Sen yuvanı kurasın diye, mutfağa hırsız gibi sızar oldum, buzdolabından soda alacağız, alamıyoruz.

-Biliyorsunuz yuvayı dişi kuş yapar ağbi. Ben dişiyim... Siz de erkeksiniz ya! Bir de tabii, gözlemlediğim kadarıyla sanırım yalnız başınıza yaşıyorsunuz burda... Muhit zaten Beyoğlu'nun ara sokağı, beni eve atıp ırzıma falan geçebilirsiniz...

demek istercesine bakıyor kara parlak gözleriyle, belirgin bir parlaklığı olmayan gözümün elifine.

-Yahu kumru, senin hangi ırzının, neresine geçebilirim?

gibisinden gülümtrak bakışlar atıyorum. Sanırım bakışım onun kuş beyninde düşündüğüm cümleye dönüşmüyor. Böyle bir iletişim bozukluğumuz var. Ayrıca kuşlar arasında ırz ve namus gibi kavramlar olduğunu sanmıyorum. Hiç tesettürlü kuş görmedim. Belki kumru başka bir şeyler demek istiyor "gukgu ruk ku guguru" sesini çıkarırken. Çocukluğumun İstanbul'unda mahallenin ermiş teyzeleri bu cümleyi "Üsküdar'a gidelim" biçiminde tercüme etmişlerdi bize. Bu yüzden

kumruların böyle bir Üsküdar özlemiyle yaşadıklarını düşünürüm hep.

Yola çıkmama birkaç gün kala mimar mühendis kumru, eşinin de yardımıyla yuvayı tamamladı. Şaşılası muntazam ve sağlam bir örgü oluşturdu gagasında taşıdığı çalı çırpıyla, uzman bir sepet ustası gibi, sadece gaga marifetiyle. Ben beceremem böyle bir şeyi. Örneğin, iki elim doluyken burnumla elektrik düğmesine dokunmak çabası içinde, ellerimdeki şarap şişesi ve kadehi düşürerek her ikisini birden kırmayı başarıyorum! Ağzımla, burnumla inşaat yapmam söz konusu olamaz. Kumru bizden çok ilerde demek ki... Tavuskuşu gibi kurulmuş yuvanın ortasına, endişeli gözlerle beni süzüyor.

-Tamam tamam, bi şey yok kumru... Çay yapıyoruz! Çay içmeyecek miyiz? Senin inşaat münasebetiyle çaya, kahveye ara mı vereceğiz? Gidiyorum zaten. Uzun zaman yokum...

diye söylenirken hangi lâfımdan ürktüyse uçtu gitti. Yuvanın ortasında iki küçücük yumurta! Yumurtlamış! Ne zaman yumurtladı acaba? İkisini birden mi yumurtladı? Olamaz, kuş kıçından sırayla çıktıkları kesin. Peşpeşe mi? Yirmidört saat arayla mı? İki yumurta da aynı büyüklükte. Yumurtadan çıkacak yavrulardan birinin öbüründen bir fırt büyük olduğu kesin, yumurtasal doğum sırası itibariyle... Aman, bana ne be?

3

Hayatın biraz yalnız yaşanması gerektiğine inanan, bu birbaşınalığı, başına buyruk özgürlüğü, yalnızlığın suskun hüznünü seven ve korumaya uğraşan bir adam olarak kimi altyapı hizmetlerini kendimce çözümledim. Evde yemek yapmam. Çevredeki bir lokanta yemek odası, çamaşırlar kuru temizlemeye, bulaşıklar çöpe, temizlik haftada bir Nafiye hanım.

Nafiye hanıma, mutfak pencerelerini açmamasını, silmemesini, pencere denizliğinde kuluçkaya yatmış bir kumru bulunduğunu, onu ürkütmemesi gerektiğini özetleyen bir pusula bırakıp çıkarken, bu ebleh kadının denizliğin, pencerenin neresi olduğunu bilmeyeceğini ve mutfak penceresinden denizin görünmemesiyle kafasının daha da karışacağını düşünüp, pusuladaki denizlik sözcüğünün altını çizip, kağıdın altındaki boşluğa o çizgiden bir ok çıkarıp büyük harflerle; "Pencereden sokağa bakarken dirseklerin acımasın diye üstüne minder koyduğun çıkıntı" diye bir açıklama ekledim.

Araba parkedilmesi yasaklı sokağımıza sağlı ve sollu parketmiş arabaların arasından üstüme dalga dalga gelen, bu sokaktan niye geçtiklerini kendileri de çok iyi bilmeyen kalabalığı yararak İstiklâl caddesine ulaştım.

Şubatın son günleri, hava serin ama güneşli. Cadde vıcık kalabalık, pazar günleri Beyoğlu gezme sevenler seyr ü sefer halindeler, menzilsiz, ereksiz. Etten duvar oluşturuyorlar, sanki yürümüyorlar, dola-

yısıyla ilerlenemiyor, aynı noktada dingildeniyor, sanki bütün İstiklâl caddesi dansa kalkmışız gibi! Sanırım yürüme özürlü bir milletiz. Yürümeyle dolanma arası bir halay durumu! Üstelik bir yıldır süreklilik ivmesi kazanan Beyoğlu'nun taşla kaplanıp daha sonra o taşların kırılarak yeni taşlar kaplanması dolayısıyla, "Türk Graniti Çin Granitini Döver" yazılı yol kapatma demirleriyle daraltılmış caddede yürünememe olayı dingildemesini de yitirmiş durumda. Beyoğlu duruyor. Adım attığınızı sanıyorsunuz, ancak ilerleyemiyorsunuz, gömlek satan mağazanın önündesiniz, bir türlü bitişiğindeki simit sarayına ulaşamıyorsunuz. Elli metreyi zar zor katederek, bana omuz atana dirsek atarak, dirsek atana pandik atarak ulaştım Eve En Yakın Lokanta'ya.

Lokantamız, damsız girilebilir, içkisiz değil, barımız mevcut ve fakat barda pek kadın oturmaz bir yerdir. Kapısında Eve En Yakın Lokanta yazmıyor elbette, ben öyle adlandırıyorum, onlara kalsa, "pub" lı, "city" li, ingilizce bir ismi var buranın.

Apartmanlar arasında sıkışmış bir terası, iç tarafta barı ve on kadar masası bulunan sakin bir lokanta burası. Terastaki saksılarda malta eriği, kiraz, elma, armut gibi fidelerin meyve vermesi, yazın orada dalından kiraz yenilebilmesi, gene saksılarda begonvil, zakkum gibi güneye özgü nebatatın boy atması şaşırtıcı. Apartmanların korumasında doğal bir sera, Beyoğlu'nda soluklandığım bir vahâ Eve En Yakın Lokanta. Genelde kalabalık olmaz, yalnızca benim gibi devamlılık disiplinini koruyan, birbirini iyi tanıyan birkaç müşteri. Bir de ortalıkta mutsuzca dolanıp her

gün, işlerin kötü gidişâtından şikâyet eden;

-N'olucak bu işlerin sonu? Bu yıl, geçen yıldan da kötü...

diye söylenen lokanta sahibi, her zaman takım elbiseli, boyunbağlı, boyunbağının düğümünü çok sıktığı için, boynu hep bükük Rahmi bey.

Kış münasebetiyle terasa açılan sürgülü, büyük cam kapılar sıkı sıkı kapalı. Güvercinlere kalmış doğal sera, çiçek açmak için baharı bekleyen boynu bükük nebatatın dibini eşeliyorlar... Taş kırma makinalarının ruh örseleyen, sinir dingildeten sesi buraya kadar ulaşıyor. Lokantanın demirbaşı sayılabilecek, günün beş ya da altı saatini burada geçiren Bağlantılı Fikret her zamanki masasında, önünde buz kovası, içinde beyaz şarabı. Çakırkeyf bir gülümsemeyle selâmladı beni.

Yalnız pazarları gelen, tepesinde kalmadığı için kulak arkası ve ensesindeki saçları uzatmış, pipo içen profesör ve değişmez pazar arkadaşı bey bir başka masadalar. Çengelbulmaca Nuri kalorifer dibi bir masada bira içerek bulmaca çözüyor, henüz rakıya geçmemiş. Herkes kanıksadığı, kanıksanmış yerinde.

Devamlılık konusunda titizliğini koruyan müdavimlere ek olarak, dipteki masada sanki misafirmiş gibi eğreti oturan, birayı şişeden içen boş bakışlı bir adam var. Sadeceensedesaçprof'la değişmez pazar arkadaşı arasında her pazarki mavra sürüyor:

-Telefon edip Sadık'ı çağıralım mı?

-İyi olur aslında... Fakat hemen zurna oluyor, piç ediyor muhabbeti.

-Evet evet, hiç aramayalım biz onu!

diyerek kahkaha atıp kadeh tokuşturuyorlar. Her pazar oluyor aralarında bu konuşma, hiç Sadık'ı dâvet ettikleri olmadı.

Birayı şişeden imbikleyen boş bakışlı, sandalyesine kıçını yerleştirmemekte direnen adam sigara yaktı, burnundan üfledi dumanı. Bir bulut gibi asılı kaldı tavanda duman, sonra parçalandı dağıldı, "var olan hiçbir şey yok olmaz" yasasını delik deşik ederek tamamen kayboldu.

Yemeğini, şarabını bitiren Fikret masadan kalktı, ağır adımlarla bara geçti, en uçtaki bağlantılı yerine yerleşti, barmen Dublesitekgibi'ye kahve ve nane likörü söyledi.

Buranın eli ayağı, her boka meraklı garson Ambülans Ahmet şarabımı, peynirimi getirdi. Adı, kimi saatlerde yoğunlaşan barın arkasından tepsiyle fırlayıp bar önü kalabalığını yararak masalara ulaşabilmek için, tezelden yol isteyen bir ambülans gibi;

-Ai ai aiii aiiiii!

gibi sesler çıkarmasından ötürü ona takılmış, kimbilir kim tarafından. Belki de Ahmet, kendisine yıldırım hızıyla masalara içki yetiştirmesinden ötürü takılan bu isimden sonra, o sesleri çıkarmaya başlamıştır. Bunu Ahmet bile hatırlamıyor. Onun en gıcık olduğum tarafı, küllük değiştirirken kirlisindeki sigarayı filitresinden iki parmağıyla tutup alması ve yerine koyduğu temiz küllüğe yerleştirmesi. Sen;

-Küllüğünüzü değiştirebilir miyim?

ya da;

-Sigaranızı alır mısınız?

diyeceksin, kendi parmaklarımla sigaramı alıcam, sen

pisini alıp temizini koyacaksın küllüğün. İki parmağınla sigaranın ağzıma soktuğum filitresini niye mıncıklıyorsun? Aynı parmaklarla belki az önce kıçını kurcaladın. Senin kıçın niçin benim ağzımla bütünleşiyor Ambül? Ona kısaca Ambül, diye sesleniyorum. Ambülans çok fransızca, Ambül sanki daha türkçe gibi, daha bir anlamla sarmalanmış gibi. Giderek müdavimler de ona öyle demeye başladı, zamanla Ahmet ismi unutuldu, herkes ona öyle seslenmeyi kanıksadı. Kendisi de adından memnun;

-Ahmet çok var, Ambül bi tane!

diye kasılıyor.

Şu an, dip masada sanki misafirmiş gibi yarımkıç oturan, birayı şişeden içen boş bakışlı adamın sigarasını mıncıklayarak küllük değiştirme rezilliğini yaptı. Pis küllükle o masadan uzaklaşıyor. En ucuna oturduğu sandalyeden sanki düşecek gibi duran boş bakışlı adam Ambül'ün kıçını kaşıdığı parmaklarıyla sıvazladığı sigaranın filitresini ağzına götürüyor, bok gibi derin bir nefes çekip bok gibi bakıyor çevreye.

-Sizce kaç yıl sürer Beyoğlu'nun taş döşenme işi?

diye, bardan ortalığa lâf attı diyalog arayışındaki Bağlantılı Fikret. Kafa ütülemek için muhattâb aranıyor.

-Bitişini biz göremeyiz de, çocuklarımız inşallah! dedi bulmacadan başını kaldıran Nuri. Fikret uzun ve gevrek bir kahkaha attı, nane likörü kadehlerinin küçüklüğünden şikâyetle bir tane daha istedi. Oturduğu sandalyeden düştü düşecek, birayı şişeden içen adam Ambül'ün götüboklu sigarasını ezdi küllükte, el değmemiş gıcır bir sigara yaktı. Bulmacasına geri dö-

nen Nuri'yle diyaloğu sürdüremeyen Fenerbahçe hastası Bağlantılı Fikret'le, Galatasaraylı barmen Dublesitekgibi sıkı bir ayaktopu tartışmasına girdiler. Her ikisi de rakip takım hocalarının bu işten hiç anlamadığını ileri sürüyorlar. Her ikisi de ayaktopunu her iki hocadan daha iyi biliyorlar, bütün türkler gibi. Sadeceensedesaçprof koyu bir Galatasaraylı olarak, biraz da Fikret'i kızdırmak için; Galatasaray'ın bir Avrupa takımı, Fenerbahçe'nin bir Türkiye takımı olduğunu söyleyince iş karıştı. Fikret nane likörü şişesinin derhal önüne getirilmesini isteyerek başladı sağdan sarı, soldan lâcivert yaylım ateşine...

Tatsızlaştı burası, Ambül'den el işaretiyle hesap istedim. Giderek zurnalaşan Fikret'le tartışmaktan bezen Dublesitekgibi, bardan kaçarak tuvalete sığındı. Ambül hesabımı getirdi.

-Eski borçlarım var, onları da getir, bir süre yokum. İş yolculuğuna gidiyorum.

-İyi yolculuklar! Yolluk ister misin ağbi?

-Elbette! Ayrıca uzun yola gidiyorum!

Eve En Yakın Lokanta'nın en güzel tarafı, hesap ödedikten sonra yolluk hakkı. Ambül, o sırada Dublesitekgibi'nin barda olmamasından yararlanarak, ağzına kadar dolu, acayip torpilli, görse Dublesitekgibi'nin çıldıracağı bir kadeh şarap ve eski hesapları getirdi.

Sandalyesinden düştü düşecek bok bakışlı adam elindeki boş bira şişesini Ambül'e doğru kaldırdı, baş işaretiyle yenisini istediğini özümledi hiç ağzını açmadan. Durumu kavrayan Ambül bar arkasına dolandı.

Fener-Galatasaray tartışması, bara yeni gelen

hiç tanımadığım, paltosunu çıkarmayan, uzun kırmızı atkılı kel bey ve arkadaşı biraya gazoz katan kıvırcık saçlı adamın da katılmasıyla, Sadeceensedesaç-prof'un lâfa limon sıkmasıyla, Fikret'in nane likörü şişesini dikleyip fondiplemesiyle ayyuka çıktı. İçtim yolluğu, kalktım. Caddeye çıktım. İnsan seline karıştım, bıraktım kendimi itiş kakışın gidişâtına. İki ayağım yere basıyor diyemem, zaman zaman zemine dokunduğum oluyor ve fakat genelde birilerinin omzunda, sırtında gibiyim. İstediğim yönde ilerliyor İstiklâl nehri akışı, bu talihli bir durum. Nasıl olsa, üç zaman içinde bizim sokağın başına ulaşacak bu insancıl dingildeme, bir otobüs durağına ermiş gibi sevinçle ineceğim bu insanların sırtından;

-Bir an dingildemeyin lütfen, sağ sokağın başında inecek var!

4

Pencere denizliğinde kuluçkaya yatmış kumrunun eşi geldi, yanına kondu. Guruldaşmaya başladılar. Sesleri duyan zemin kat sakini Çıtistemem hanım, aydınlığa bakan mutfak penceresini açtı, yukarlara bakındı, başının üstündeki denizliğe konuşlanmış kumruları göremedi, kapattı pencereyi.

Çıtistemem hanım giriş katında tek başına oturan, yaşlı denmese de, belirli bir yaşı aşmış, huysuzluk mertebesine ulaşmış, neredeyse bu dünyadan sıkılmış, çevresinden, bu kentten, insanlardan bezmiş, gülümsemesini çok eski fotoğraflarında unutmuş bir kadın. Kapı zilinin hemen üstünde, herkesin görebileceği biçimde saydam naylonla kaplanmış yarım dosya kağıdına nakşedilmiş "Kimse Kimseyi Rahatsız Etmesin" yazısı asılı. Her önünden geçişte insanı usul ve sessiz adımlar atmaya zorlayan bir uyarı. İster istemez parmaklarınızın ucuna basarak, hiç gereksiz bir suçluluk duygusuyla sarmaş dolaş, yavaşça geçiyorsunuz kapısının önünden.

Kuluçkaya yatmış kumruyla eşi arasında guruldaşmalar sürdü, birdenbire kuluçkadaki pır uçtu gitti, eşi kuruldu yumurtaların üstüne. Guruldaşmalara ve kanat sesine bu kez üçüncü kat sakini, hiç de sakin olmayan Genelgiderlerekatılmam bey uyuz olarak aydınlığa bakan oda penceresini açtı, kumruyu gördü;

-Yahu nerden dadandı bu kuşlar buraya?

diye homurdanarak kapattı pencereyi.

Genelgiderlerekatılmam bey üst katta yaşayan, her akşam karısıyla kavga eden, rakısına kavuşunca huzura erebilen bir adam. Çok yıllardır evliler, yıllardır komşuyuz. Pek görüştüğümüz yok, merdivende rastlaşırsak, merhaba! Rastlaşmamak daha iyi. Her seferinde şikâyet ve serzenişleri oluyor. Benim sifon çok ses yapıyormuş, geceleri gayet sık tuvalete gidiyormuşum... Ne yapabilirim? Sifona hoparlör taktırmış değilim ki. Bu genel bir sifonsal ses, ben de gıcık oluyorum ve fakat henüz susturuculu sifon icâd edilmedi! Genelgiderlerekatılmam bey sanki apartmanın komutanı. Arasıra emir ve görüşlerini bildirir:

-Ben asansör kullanmıyorum. Zırt pırt ceryan kesiliyor, ceryan kesilmese bile ikidebir ârızalanıyor, içinde mahsur kalıcam diye korkuyorum. Bu yüzden binmiyorum. Asansör elektriği ve onarımı masraflarına katılmam. Üstelik ârızalar tamamen o kabakıç kadın yüzünden oluyor!

-Emredersiniz komutanım!

Ama gizlice, sık sık kullanıyor asansörü. Kaç defa yakaladım. Kumru gibi gak guk etti.

Apartmanda asansörü kullanmayan zemin katta oturan Çıtıstememem hanım, bir de onun onsekiz basamak üstünde mûkim ben, ama ikimiz de asansör giderlerine katılıyoruz.

-Ben asansörü hiç kullanmıyorum!

diyorum yöneticiye;

-Kullanın efendim! Niye kullanmıyorsunuz? Onsekiz basamak merdiven çıkıyorsunuz!

-Spor oluyor! Merdiven çıkmak kalbe çok yararlı, diyorlar. Size de tavsiye ederim!

Genelgiderlerekatılmam beyin kabakıç dediği, en üst katta oturan apartman yöneticisi, ortak alanımız olan terası kısmen kapatmış, böylece evini gerilla olarak büyütmüş olan Terasbenim beyin eşi, yüz kilonun üstünde, yusyuvarlak, tostoparlak Asansörbozan hanım. Binip de 4.kat düğmesine basınca, asansörün "hay dinini sıvazladığımın karısı" anlamına gelen gacır gucur demirsel zorlanma sesleri çıkarmasının ana nedeni ve tek suçlusu! En üst katta oturduklarından mıdır, nedir, Terasbenim bey ve asansörün imanını gevreten eşi, sanki tüm apartmanın sahibiymiş gibi davranıyorlar. Yönetici ne söylese, durumumuz;

-Emriniz olur Terasbenim bey!

Hiçbirine düşmanlığım yok, tüm insanları sevmeye uğraşıyorum, fakat komşularım acayip! Apartmanın kapıcısı yok. Herkes kendisinin kapıcısı. Aslında daha huzurlu bir durum, bu kadar gıcık komşulara bir de kapıcı Albaşınabelâyı bey eklenseydi herhalde daha sorunlu olurdu bu çok dikenli hayatım. Kapıcısızlık güzel bir şey.

Kuluçka kumru geri geldi, eşi yumurtaların üstünden kalktı, dişi gene kuruldu yumurtaların üstüne, biraz guruldaştılar, eşi uçup gitti.

Ev telefonu çaldı. Ablam arıyor. Cepten ulaşamamış, merak etmiş... Bir arkadaşının yeğeni genç bir bayan varmış, Amerika'da eğitim görmüş, o da benim gibi kısa ve talihsiz bir evlilik geçirmiş, yeniden bir izdivaç yapmak istiyormuş, çok güzel, kibar, kültürlü bir bayanmış... Ablam bizi tanıştırmak istiyormuş...

-Yarın sabah Anadolu'ya gidiyorum abla. Gelin-

ce ararım ben seni.
diyerek kapattım telefonu.

5

Bursa'nın birbirini izleyen, gaza basarken aynı anda fren talep eden, kilometre başı kırmızı ışıkları bitti nihayet, bastım gaza, yol kalabalık. Herkes feribota önündeki arabadan önce binmek istediği için, öndeki bir araba yüzünden feribota binememe durumları göz önünde bulundurularak Yalova'ya doğru sıkı bir yarış başladı. Herkes önündekine selektör yakıyor, herkes herkesi geçmek istiyor. Bana yol vermek istemeyen minibüsün sağından geçip önüne girerken sapıkça korna çalmaya başladı. Hiç oralı olmadım. İki otobüs, bir kamyon solladım. Dikiz aynasında, otobüslerden biri kamyonu sollarken, öbür otobüs peşine takıldı, ardımdan deli gibi gelen minibüs iki otobüsün arkasında kaldı. Oh! Bastım gaza, hepsi kayboldu dikiz aynasında.

Feribotta çay içerken, cep telefonuma mesaj geldi: "Ay sonuna kadar Yaşbank kredi kartıyla Zırt mağazalarından alışveriş yapanlara yüzde yirmibeş indirim!" Yaşbank kredi kartım yok, hemen edinebilirim, tüm bankalar allahaşkına edinin diye yalvarıyor! Ve fakat Zırt mağazalarından satın almam gereken bir şey yok!

İstanbul'a ulaştım, gişelerde konvoy olduk, trencilik oynayarak iki saatte Beyoğlu'na geldim, eve ulaşılamıyor. Kapatmışlar bizim sokağın girişini. Geçici rahatsızlıktan özür yazısıyla falan değil, granit taşlar yığmışlar sokağın girişine. Taş döşeme işi bizim sokakta trafiği kesmiş. Eve uzakça bir otoparka bırak-

mak zorunda kaldım arabayı. Bavul, çanta, ve naylon torbalarımı ara sokaklarda sürükleyerek geldim eve. Yıktım yükümü asansöre, ben merdivenden çıktım, asansörü bizim kata çağırdım. Madem giderlerine katılıyoruz, biz niye kullanmıyoruz bu asansörü? Anahtarı aranırken kapımın aralık olduğunu farkettim.

Eve hırsız girmiş, darmaduman etmiş ortalığı! Çalınmayan tek şey mutfak penceresi denizliğindeki kuluçka kumru.

-Aferin kumru! İnsan bir hoşt falan der hırsıza, değil mi?

Salak şaşkın bakıyor gözümün içine;

-Köpek miyiz biz ağbi?

dercesine.

Gene geldi o adam, diye düşündü, tedirgin oldu kumru. Pencereyi açarsa hemen uçarım gibi bir düşünceyle dikildi. Açmadı pencereyi adam, ışığı söndürerek çıktı mutfaktan, şak banyonun ışığını yaktı. Gene ay doğmuş gibi oldu apartman aydınlığına. Ne yapmak istiyor bu? Ve niye geldi? Onsuz burası ne kadar sakindi...

Sifonu çekip çıktım, pır kanat sesi, sifon sesinden ürktü. O yokken fırsattan istifade buzdolabından soda almak için, mutfağa geri döndüm, ışığı yaktım, yuvaya göz attım. Afallayıp kalakaldım; yumurtaların yerinde iki tane yavru var. Fare yavrusu gibi, fare renginde. Kırılan yumurta kabukları ortada yok. Yuvada temizlik yapmış anne kumru. Demek bunlar yumurta-

dan çıkalı bir süre olmuş... Martın 29'undayız. O kadar ufacıklar ki, olsa olsa bir iki günlükler... Bunların doğum günü 27 Mart olsun!

Anlamsızca birbirine baktı yavru kumrular, sonra kafalarını yan çevirip ürkekçe pencerenin ardında kımıldayan dev yaratığı incelediler. Birbirlerine daha da yaklaşarak büzüştüler yuvanın pencereye en uzak noktasında.

-Nerdeyiz lan biz? Kimiz? Neyiz?
diye düşünerek yumdular zar zor açtıkları küçücük gözlerini.

Devrisi gün uyandığımda anne kumru ortada yoktu, iki yavru birbirlerine gaga sürtmekteydiler. Anne yavrulara yiyecek bulmaya gitti herhalde, diye düşündüm.

Annenin yokluğunun ikinci gününde endişelenmeye başladım. Başına bir şey mi geldi acaba? Bunlara ekmek kırıntısı bulucam, derken kedi ya da köpek mi kaptı kumruyu? Babaları nerde peki? Baba konuyla ilgili değil mi? Çiftleştikten sonra çekip gidiyor mu? Ne yiyecek bu yavrular? Mutfak penceresinden çaktırmadan inceliyorum onları. Çok çirkinler. Büyüyünce güzelleşecekler herhalde. Beni farkettiler, kafalarını yan çevirip kuşkulu bakışlarla mutfağı ve varlığımı incelemeye koyuldular. Biri titremeye başladı. Endişeli garip sesler çıkardılar.

-Ne bu içerde kımıldayan şey?

-Bilmiyorum.

-Nerdeyiz?

-Bilmiyorum.

-Annemiz nerde?

-Bilmiyorum.

-O içerde kımıldayan kocaman şey bizden farklı bir yaratık değil mi?

-Bilmiyoruml Herhalde... Mutlaka... Hiçbir konuda senden fazla bilgi sahibi değilim. Sus, kes! Sürekli bir şeyler sorma...

-Onun gagası yok!

-Görüyorum.

-Bizim niye var?

-Bilmiyorum.

Sanırım bunlara yiyecek bir şeyler vermem gerekiyor. Niye gerektiğini bilmiyorum. Sorumsuz anne ve babaları yüzünden. Böyle sorumsuzca doğurmak olmaz ki, sonunda sokak kumrusu olur bunlar, Beyoğlu'nda hemen tinere alışır bu çocuklar...

-O çok büyük...

-Evet, tamam, sus! Olup biteni anlamaya uğraşıyorum, kafamı ütüleme!

-Ütümüz yok ki!

-Ütü ne?

-Bilmiyorum!

Pencereyi açıyorum, ürküyorlar, uçamadıkları için kaçamıyorlar. Biri tir tir titriyor. Başka kap bulamayarak, iki küçük gümüş küllük içinde süt ve su koydum

yuvanın hemen dibine. Ekmek kırıntıladım, dizdim yuvanın en dışarlak çalıları üstüne. Pencereyi kapattım usulca. Gümüş süt ve su kabı olan ilk kumrular bunlar herhalde...

Pencere kapandıktan sonra da titremesi geçmeyen öbürüne guruldadı;

-Oraya bir şeyler koydu.

-Gördüm.

-Ne onlar?

-Bilmiyorum.

-Burası neresi? Korkuyorum.

diye gukladı titremesi dinmeyen, başını usulca kardeşinin sırtının arkasına soktu.

N'olucak bu kumrular? Annelerinin başına bir şey geldiyse ne yapmak gerek? Örneğin uçmayı ben mi öğreteceğim onlara? Bir de kumrular çıktı başıma... Kumrular konusunda bilgi edinmem şart.

6

Bağlantılı Fikret'i saymazsak, yalnız sayılırım Eve En Yakın Lokanta'da. Mart bitti, hava günlük güneşlik, bahar geliyor İstanbul'a. Tatil günüm. Güzel bir huzur bahçesindeyim, teras kapıları açılmış, nebatat çiçeğe dönmüş, ancak henüz teras zamanı değil, güneş varsa da hava serin, iç tarafa oturdum.

Yemeğimi yiyor, gazete okuyorum, inceden beyaz şarap götürüyorum. Fikret ayık görülüyor, ciddi bir havada, barın ucundaki bağlantılı yerinde, önünde bir bardak viski, konuşmuyor.

Çengelbulmaca Nuri girdi kapıdan, elde gazetesi terasa geçti, güneşli bir masaya yerleşti. Gözlüğü yüzüne büyük gelen kır saçlı bir adam ve kendisinden çok genç bir kadın geldiler en dipteki masaya oturdular. Adam ona hayatım, diye hitap ediyor. Ya bir kaçamak ya da kaçamamak.

Ambül şarabımı yeniledi.

-Fikret pek ayık ve suskun, hayret!

diye fısıldadım.

-Yok ağbi... Bu hafta Fener yenildi, Galatasaray galip geldi ya, Dublesitekgibi de, Fikret beyi gıcık etmek için bugün sarı-kırmızı kravat takmış. İlk geldiğinde ona sinirlendi. Biraz atıştılar, sonra Fikret bey meyve istedi, Dublesitekgibi sarı erik, kırmızı erik karışık yaptırdı, Fikret bey de erikleri Dublesitekgibi'nin suratına çarptı...

diye bir çırpıda fısıldayarak özetledi olayı dedikoducu Ambül.

Yüzü gözlüğüne göre çok küçük, kır saçlı adamla kendisinden çok genç kadın fısır fısır konuşuyorlar, ama duyabiliyorum.

-Ne zaman ayrılıyorsun karından?

-Verdim avukata, hayatım.

-Mahkeme açıldı mı yani?

diye sordu kır saçlı adamın hayatı kadın.

-Açıcak işte avukat.

Çakmağın gazı bitti. Bitince at beni ağbi, türü çakmaklardan. Kıçında sok gazımı buraya, deliği var ve fakat o delikten ona gaz nüfuzu, bizim sokağın köşesindeki en inatçı çakmaklara gaz zerkedebilen gazolog tarafından da becerilemiyor. Gazolog onun ırzına gaz akıtmayı başarsa bile, o ırzı kırık çakmak kolay kolay yanmıyor, atınca huzura eriyorsunuz.

-Bir kibrit versene!

diye seslendim Ambül'e, geldi, yaktı sigaramı. Çakmağa o kadar da gerek yok aslında. İlk sigarayı yakmak önemli.

-Ateşiniz var mı?

gündelik, neredeyse türkler için merhaba yerine geçebilecek tümceyle çözebilirsiniz işi. Ondan sonra gün boyu sorun yok, ikinci sigarayı birinciden yakarsın, ikinci izmaritleşmeden uzatır üçüncüye nikotin olimpiyatları meşalesini. Muntazam içersen günde sadece tek bir kibrit çöpüne ihtiyaç var, çakmağa hiç gerek yok. Eskiden çakmak mı vardı?

-Sen avukata ne verdin yani? Vekâletnâme mi?

-Evet, hayatım.

diyor kır saçlı adam, kendisine çok büyük geldiği için burnundan aşağı doğru kayan gözlüğünü işaret par-

mağıyla yukarı doğru iterek.

-Ne zaman açıyor mahkemeyi?

-Yarın. Sabah dokuzda.

-Karın ayrılmak istiyor mu?

-Yarın sabah dokuzda karar verecekmiş.

-Orospu işte!

-Böyle konuşma. O kadın çocuklarımın annesi, hayatım.

cümlesinden sonra sessizlik çöktü masaya.

Kapıdan gülümseyerek, herkese selâm vererek takım elbiseli, boyunbağlı, boynu hep bükük Rahmi bey giriyor. Tek tek herkesin yanına gidiyor, el sıkıyor, hoşgeldiniz, diyor.

Kendisinden çok genç olan kadın, kır saçlı, gözlüksel sorunlu adama;

-Çocukların boşanmadan haberi var mı?

sorusunu yöneltti, alt dudağını ısırarak.

-Hayır, şimdilik yok.

-Ne zaman öğrenecekler?

-Boşanınca.

-Niye onlarla konuşmuyorsun?

-Daha çok küçükler, hayatım.

Sanki başka birinin gözlüğünü takmış adamın hayatı kadın sigara yaktı. Birdenbire Ambül'e:

-Ben bir duble rakı alabilir miyim?

diye bağırdı. Herkes dönüp o ana dek fısır fısır konuşan kadına ve kır saçlı adama baktı. Gözlüğünü değiştirmesi şart adam rakısını dikledi, tedirgin bir boşluğu doldurmak istercesine.

-Viskinizi yenileyeyim mi Fikret bey?

diye sordu suçlu bir çocuk gibi Dublesitekgibi.

-İstemez. Hesap rica ediyorum!
dedi Fikret, sertçe.

Ambül duble rakıyı, lens takması gereken kır saçlı adamın hayatı, sinirli kadına götürdü. Kadın rakıdan dolu dolu bir yudum dikleyip Ambül masadan uzaklaşır uzaklaşmaz gene fısıltıya başladı:

-Boşanır boşanmaz evlenebiliyor muyuz?

-Öyle hemen olmaz.

-Niçin?

-Çocuklar çok küçük, hayatım.

Gene suskunluk sarıp sarmaladı dip masayı.

Bir yandan hesabı hazırlarken;

-Evet ama... lâcivert erik yok ki Fikret bey! Ben ne yapiim...?

gibisinden kemkümlerken, lâciverti söylerken alaylı bir vurgu yaparak gene Fenerbahçe yenilgisine bıyık altı gülümsemeli bir gönderme yaptı bıyığı olmayan Dublesitekgibi.

-Tamam tamam, ver şu hesabı... Ayrıca lâcivert erik var!

diyerek eliyle bara sertçe vurdu Fikret. Alttan alttan söylenmesini sürdürdü Dublesitekgibi:

-Hayır, belki vardır... Ben hiç görmedim lâcivert erik...

-Lâslâciverdi var!

diye haykırdı Fikret. Getirip hesabı önüne koyarken;

-Ben kara erik, mor erik biliyorum... En yakını morcivert!

demeyi ihmal etmedi Dublesitekgibi, keşke bıyığı olsaydı duygusunu uyandıran bir bıyık altı gülmeyle. Genelde, düzgün bahşiş bırakan Fikret hesabın üstü-

nü bozuk paralar dahil cebine indirirken, olmayan bıyığının altı hâlâ gülücükümsü bir dudak kıvrımı sergileyen Dublesitekgibi'ye, sanki bir kovboy filminde öbür kovboyu düelloya dâvet eder bir tavırla;

-Beş kuruş bahşiş bırakmıyorum. Sen bu Fenerbahçe konusunda dikkatli ol!

diyerek ayağa kalktı. Herkese gayet soğukça iyi akşamlar dileyerek hızla çıktı kapıdan.

-Ben senin bu ilişkiyi taşıyamayacağını biliyordum!

deyip rakıyı dibine kadar dikledi, Rusya'da yapılacak bir ameliyatla gözlerini çizdirerek bu gözlükten kurtulması farz olan adamın hayatı kadın. Çantasını alıp ayağa kalktı;

-Beni bir daha arama!

diyerek hızla uzaklaştı masadan, kırmızı ayakkabılarının yüksek topuklarıyla çıkarabildiğince ses üretmeye uğraşır sinirli adımlarla attı kendini Beyoğlu curcunasına.

7

Kumru yavruları yuvanın içinde kıpırdanıyorlar, biri çok fersiz, öbürü daha devingen, gözleri anasınınki gibi kapkara. Fersiz, devingenin arkasına serilmiş, kaldıramadığı başını kardeşinin arkasına sokmuş, yaşamdan umudu kesmiş bir yatalak hasta gibi, gözünü açamıyor.

-Benim yaşayacağım yok, boş yere uğraşmayın, boşverin siz beni!

demek ister mütevekkil bir tavıra bürünmüş. Bırakmış kendini.

Anne kumru ortada yok. Yetim kumrular vaftiz edilerek isimlendirildi: Karagöz ve Boşverinbeni.

Yuvanın kıyısına dizdiğim ekmekleri yememişler, süte, suya dokunmamışlar. Henüz çok kıpırdayamıyorlar. Karagöz yuvanın içinde patıranıyor, Boşverinbeni'nin ayağa kalkacak hali yok...

Karagöz gagasıyla didikledi Boşverinbeni'yi;

-O kocaman yaratık gene geldi, içerden bizi dikizliyor.

-Bu ne biçim bir yaratık?

-Bilmem... Bize hiç benzemiyor.

-Çok çabuk hareket ediyor... Ben şu ayağımı burdan alıp oraya koyana kadar, o hızla kayboluyor...

-Yuvanın kıyısına koyduğu ufak ufak şeyler ne?

-Bilmiyorum... Gaganla didikle, bak işte!

-Niye ben didikliyorum? Gel sen didikle-sene...

-Benim kımıldıyıcak halim yok.

-Belki de bize zararlı bir şey...

-Didikleme o zaman!

-Ama merak ediyorum!

-Didikle öyleyse!

diye guruldayarak usulca kapattı gözlerini Boşverinbeni.

Boşverinbeni kesin yolcu! Ölürse ne yapacağım? Bir cenaze töreni düzenleyecek değilim herhalde. Ama ölüsü yuvanın içinde kalacak. Leşi kokacak, bu kokuya kargalar, martılar üşüşecek, hem onun ölüsünü hem Karagöz'ün dirisini yiyecekler... Ölmemesi lâzım onun, ölmesi püsküllü belâ...

-Aç lan gözünü, süt koyduk oraya, iç bir iki yudum... Gaganı aralayıp damlalıkla içine akıtacak değilim ya!

Anladı ve gözünü açtı. Anında salakça gene kapattı. Korkarım anlamadı. Boşverinbeni ölürse, Karagöz onun ölüsünü yer mi acaba? Kuş kuşun etini yiyor aslında fakat kardeş kardeşin etini yemez bence. Yememesi gerek yani...

Karagöz hareketlenerek ekmek kırıntılarına yanaştı. Gözüyle beni kerterizledi. Göz göze kalakaldık. Yiyecek, benden ürküyor. Geri çekildim, buzdolabını siper edinerek beni göremeyeceği bir noktada pusuya yattım, ben onu görüyorum.

Karagöz gagasını ekmek kırıntısına yaklaştırdı. Kafasını oynatarak bir sağ gözüyle, bir sol gözüyle yakından inceledi kırıntıyı. Gagasını kırıntıdan uzaklaştırdı. Bir an duraladı, sanki bir caddede karşıdan karşıya geçecekmiş gibi önce sola, sonra sağa, sonra tekrar sola baktı.

-Didikliyorum!

kararını guruldadı.

-Didiklersen didikle! Bana ne be?

diye gurulguruldayarak usulca aşağı indirdi göz kapaklarını Boşverinbeni. Karagöz kararsızlık cenderesinden kuş beyinli bir mantıkla sıyrılarak gagasını kırıntıya yaklaştırdı, ani bir hareketle ısırıp ortadan ikiye böldü kırıntıyı. Gagasını göğsüne sürttü. Yarım kırıntıların birini birdenbire yuttu. Kafasını kaldırdı. Sağa, sola baktı. Aniden kırıntının ikinci parçası kırıntıcığı yuttu.

-Yumuşak bişey... İçimde bi boşluk vardı. İçimin orası doldu... İyi oldu yani...

anlamına gelen kimi gurultular çıkardı. Boşverinbeni gözünü açtı:

-Yuttun mu?

-Evet!

Yuttu. Güzel. Öbürüne de öğretmesi lâzım bunu. Öbürü hiç oralı değil. Süte bir alışsalar toparlanacak keratalar...

8

Eve En Yakın Lokanta gene Bağlantılı Fikret'li. Taşkırma makinelerinin gürültüsü inletiyor ortalığı. Kıra kıra bitemedi Beyoğlu'nun taşları. Sanırım belediye zor durumda, Bizans'tan kalan bir hazineyi arıyor. Buldu buldu, bulamadı battık! Belediye kendi adına mı arıyor, dini bütün bir firma belediye adına mı arıyor? Arada Fetullahçı taşeron firmalar var mı? Bilemiyoruz. Sanırım işin bu kadar ayrıntısını Fetullah da bilmiyordur. Bu ayrıntılarla ilgili olduğunu sanmıyorum, gözyaşlarıyla bir imparatorluk kurmuş, o şimdi ingilizceyi ilerletmenin derdinde. Bir gün çıkıp amerikan televizyonunda, ingilizce hüngür hüngür ağlarsa bütün Amerika müslüman olacak, Fetullah'ı başkan seçecek ve Ortadoğu'daki savaş son bulacak.

Bağlantılı Fikret'in karşısındaki masada iki ortayaşlı bayan tatlılar yiyorlar. Kısa kızıl saçlı, tombul olan, yediği tatlılardan mahmurlaşmış, gözlüklerinin ardında sanki kapanmış gibi gözleri, onun için tam şekerleme zamanı. Ancak hiç durmadan konuşmayı sürdürüyor. Karşısındaki araya lâf sokmaya uğraşıyorsa da tombul onu bastırıyor, geri tıkaçlıyor ağzına masa arkadaşı zayıf kadının müteredditve tamamlanamamış cümlesini.

Fikret'in arkasındaki masada şişman bir adam ve karşısında platin saçlı, etli butlu bir kadın oturuyorlar. Şişmanlıkları birbirlerine uyuyor. Nedense şişmanlar şişman seviyor. Birdenbire, Fikret'i çevreleyen her iki masa da hesap ödeyip kalktılar. İkimize kaldı

Eve En Yakın Lokanta.

Çok yıllar önce Vakko'da çalışmış olan Fikret daha önce anlattığı Yılmaz Güney'in Tavukuçmaz sokaktaki evine iki takım elbise götürüşünü yeniden ve ağır ağır anlatmaya başladı;

-Hiç unutmam!

biçiminde söze girerek. Kafası oldukça iyi. Unut Fikret! Lütfen biraz unut artık! Biz buranın sürekli müşterileri ve Ambül ve Dublesitekgibi, hepimiz ezbere biliyoruz bunları, senin unutmanın hiçbir sakıncası yok, efsâne olarak topluma maloldu bu hikâye ve beşbenzemezi hikâyelerin, son birkaç yıldır yalnızca bunları anlatıyorsun.

Dura düşüne, ağır ağır, sarhoş haliyle sürdürüyor, Yılmaz Güney'in ona bahşiş olarak dönemin en yüksek banknotu olan mor beşyüzlüğü uzatışıyla, Fikret'in almak istememesi üzerine Güney'in ona, alacaksın bu bir hizmetin, bir emeğin karşılığı kardeşim, deyişiyle bitecek olan hikâyeyi. Dublesitekgibi ve Ambül'le bakışıp iç geçiriyoruz, Fikret anlatısında daha Tavukuçmaz sokağa ulaşamamış, Vakko'nun ordan elbiselerle taksiye biniyor, taksici de cins adam, uzun bölümüne henüz girişmiş değil. Korkarım bu hikâyeyi, her zamanki gibi, söz Vakko'dan açılmışken; "Hiç unutmam, bir gün Vitali bey benim reyona geldi..." öyküsü takip edecek. Sus ve içkini iç Fikret. Biz senin kafana fön çekiyor muyuz? Susmuyor... Neyse indi Tavukuçmaz'da taksiden. Zili çaldı. Kapının açılmasını beklerkenki heyecanını anlatmaya koyuldu. Bir türlü açtırtmıyor kapıyı Yılmaz Güney'e. Fikret'in hikâyesinde kendisi başrol, Güney yardımcı oyuncu!

-Açmadı mı kapıyı Yılmaz Güney?
sorusuyla finale bir an önce ulaşmak istiyorum.

-Açtı! Bi dakka!
diyerek içkisinden fırt alıyor, sigara yakıyor, Ambül ve Dublesitekgibi ve ben bayılmak üzereyiz... Aslında Eve En Yakın Lokanta güzel bir yer, Fikret'siz zamanını yakalayacaksın. Ancak bu çok zor, o hep orada; Barbozan bey!

-Hiç unutmam, o zamanlar maaşım dokuzyüz lira, Yılmaz Güney çıkarttı beşyüz lira bahşiş verdi bana... Mor beşyüzlük... En büyük para... Ondan büyük para yok. Bin lira falan yok. Kağıt ikibuçuk lira var o zaman... Hayatta almam, dedim... Alıcaksın, dedi, diye ağır ağır tamamlarken hikâyeyi, son cümleden önce bir fırt içki, bir nefes sigara yayılımındayken, dan diye tamamladım Güney'in yarım kalan cümlesini;

-Alıcaksın, bu bir hizmet, bir emek karşılığıdır kardeşim, dedi, değil mi?
Afalladı Fikret.

-Sen nerden biliyorsun?

-Oradaydım ya Fikret. Sen, ben, Yılmaz Güney ayrı ayrı öpüştük... Tavukuçmaz'daki ev...

-Sen ne arıyorsun orda yahu? Bu benim başımdan geçen özel bir olay.
diyerek şaşkınlığını sürdürdü.

-Ellinci anlatışın Fikret! Dinleye dinleye, oradaymış kadar oluyor insan!

-Daha önce anlatmış mıydım ben bunu?

-Evet Fikret! Biraz sonra anlatacağın öbür hikâye gibi...

Çengelbulmaca Nuri bey arz-ı endâm ettiler. Bir

elinde gazete, öbür eli belinde terasta dolanmaya koyuldular. Terasın pek kullanılmayan arka taraflarında incelemelerde bulunuyor.

-Hayrola Nuri? Masalardan masa mı beğeniyorsun?

diye bulaştı Fikret.

-Hayır. Bir hamak aldım Balıkpazarı'ndan. Çin işi. Otuz lira. Demiri memiri var, istediğin yere kuruyorsun. Arka tarafta bir yer bakındım hamak için, fakat orda moloz falan var...

Günü burada geçiren Çengelbulmaca Nuri Eve En Yakın Lokanta'ya evinin bahçesi muamelesi yapmak istiyor. Ne yazık ki benim evin de bahçesi burası. Belki o da benim gibi, Fikret'siz noktalar arıyor, hepimize ait bu bahçede. Ve fakat Bağlantılı Fikret'in hayatta hiçbir konuda konuşacak hiçbir bilgisi ve birikimi olmadığı için, dönüp dönüp yaşantısının unutulmaz anılarını anlatıyor yıllardır, anlatılacak hiçbir şeyi olmayan bir sürü adam gibi!

Aradabir uğrayanlardan Kimyager İbrahim bey girdi kapıdan burnu gene kıpkırmızı. Herkesle merhabalaşıp oturdu bir masaya, içkisini söyledi, saatine baktı, dirseklerini masaya dayayıp iki elini kavuşturarak bir beklentiye geçti. Sanırım o hep geciken genç bayanı bekliyor.

-Hiç unutmam...

diye bir konuya girmek üzere ortalığa lâf attı artık iyice zurna Fikret. Kimse üstüne alınmadı, Kimyager İbrahim bey, ensesini Fikret'e dönerek cep telefonunda bir şeyler tıklamaya koyuldu. Fikret söze devam etmedi. Kimyager, o hep geciken genç kadınla her zaman-

ki gibi;

-Yahu nerdesin?

cep telefonu kavgasını yaptı.

Çengelbulmaca Nuri terasta yer beğenemeyerek içeri girdi, Fikret'e en uzak masaya yerleşti. Ambül rakısını, suyunu, leblebisini getirdi.

O hep geç gelen kadın nefes nefese ulaştı İbrahim beyin masasına, yanında taba rengi takım elbiseli, küf yeşili gömlekli pastel bir adam ve Pastel beyin arkadaşı olduğu sezinlenen kıçı dışa fırlak kadınla. Kimyager huzura erdi, ancak söylenmeyi de ihmal etmedi:

-Hayır, yarım saattir burdayım. Sen gecikince daha çok ve daha hızlı içiyorum...

Arasıra içkiyi bırakmak duygusu gelişiyor bende, ancak Kimyager İbrahim beyin kadehleri lap lap dikleyişini gördükçe, bu duygudan tamamen uzaklaşıyorum. O paşa paşa içerken, ben niye içkiyi bırakıyorum? Kimyager hiç mi bilmiyor işin kimyasını? Benden başka herkesin saçı beyaz Eve En Yakın Lokanta'da. Sanki bir emekliler kahvesi. Yoksa benim o zamanım mı geldi? Pek genç sayılmam ve fakat saç henüz beyazlamamış bende... Yanlış bir yerde mi bulunuyorum yoksa?

9

Ekmek kırıntısına Boşverinbeni'nin de alışmasından sonra ekmek dayandıramaz oldum. İkisi de palazlandılar, dikildiler. Öleceğini sandığım Boşverinbeni ayaklandı. Cenaze külfetinden kurtulduk. Oldukları yerde kanat çırpmaya başladılar. Şimdilik bir beden eğitimi ya da yelpazelenme hareketi olarak yapıyorlar bunu, böyle bir yerlerimiz var, onları da oynatalım, bakalım n'olucak diye, içgüdüsel olarak... Bunu yapa yapa birdenbire pır diye uçacaklar mı yani? Hiç sanmıyorum! Onlara minicik paraşütler mi yaptırsam? Kendime büyüğünü yaptırıp üçümüz evin damından mı atlasak?

İşim oldu kumrular. Bu akşam ne işiniz var? Bi şey yok, fırın kapanmadan ekmek almam lâzım, kumrular için. Pek ekmek yemem, kumrular yüzünden yer oldum. Onlara doğrarken, ağzıma da atıyorum.

Karagöz'ün meraklılığı sonucu, süte, suya da alıştılar birkaç gün içinde. Yuvanın kıyısına dizdiğim ekmek kırıntılarını yemişler, sütü, suyu içmişler.

Yemeyi içmeyi öğrettim, uçmayı nasıl öğreteceğim bunlara? Paraşüt yöntemi benim için çok tehlikeli olur! Öldü herhalde bunların annesi! Öğrendiğim kadarıyla kumrular yavrularına çok düşkün olurmuş... Hani nerde düşkünlük? Tek eşli olurlarmış, ailece yaşarlarmış... Aile nerde? Baba nerede peki? Dulluğun keyfini mi çıkarıyor?

Bana ne yahu? Bu kumrusal olayda benim kurumsal suçum ne? Çıtistemem hanımın ya da Genel-

giderlerekatılmam beyin penceresine yumurtlasa anaları, bugün bu kumrular herhalde hayatta olmayacaklardı.

Birden gürültülü kanat çırpmalarla helikopter gibi indi bir üst kat penceresinin denizliğine büyükçe bir kumru. Şaşkın şaşkın bakınıyor. Anneleri değil, onun başında siyah bir leke vardı ve gagası böyle düz değil, aşağı doğru kıvrıktı. Gözleri koskocaman ve simsiyahtı. Baba olabilir mi? Öyle olsa yanlarına gelir. Belki sofralarında gözü var... Kafasını sağa sola çevirip, gözünü gözüme ayarlayarak beni bir süre inceledi ve gürültülü kanat çırpmalarla uçup gitti aydınlık boşluğundan gökyüzüne.

İnce kıyım ekmek doğradım, yuvanın kıyısına dökerken Karagöz elimi gagalama eğilimi gösterdi. Kafasını zor kaldıran Boşverinbeni de onun gibi yapmaya çalıştı, elime ulaşamadı. Şunlara bak sen! Kuş oldular da, adam gagalıyorlar! Ayrıca niye bana saldırıyorlar, ekmek veriyoruz onlara.

-Küstahlar! Doğradığım ekmeği yemeyi biliyorsunuz. Bir saat ince kıyım doğruyorum ekmeği, süt veriyorum, bir nevi emziriyorum, ben sizin süt annenizim, babanızım lan!

diye bağırdım. Sinirle kapattım pencereyi. Yuvanın içinde büzüştüler, Boşverinbeni Karagöz'ün arkasına saklandı. Sanırım dediklerimi anladılar, terbiyesizler... Aile terbiyesi yok işte!

Sinirle kapattı mutfak penceresini yaratık. Kumrular bir süre hiç kımıldamadılar. Suskunluğu Karagöz bozdu:

-Kötü biri değil bu aslında...

-Başka yaratıklara güvenmemeliyiz.

diye gukgukladı yuvanın kıç güverte tarafında yan gelip yatmış Boşverinbeni.

-Her gün bize yem veriyor. Karnımızdaki o boşluk doluyor.

-Sonra sıçıp çıkarıyoruz! Niye yiyoruz, hiç anlamıyorum!

diye guruldadı Boşverinbeni.

-O niye bize her gün yem veriyor?

-Belki de bizi yemek için büyümemizi bekliyor!

Pencereyi açtığımda o kadar ürkmüyorlar artık, ama gene de yuvanın elime en uzak noktasına çekilip sabırla ekmek, süt, su servisini tamamlamamı bekliyorlar. Pencereyi kapatır kapatmaz saldırmıyorlar sofraya. Belirli bir aile terbiyesi edindiler tabii!

Kumruların ömrünün ortalama onüç yıl olduğunu öğreniyorum. O kadar yıl bakacak değilim herhalde bunlara! Büyüyünce uçup gidecekler. Uçmayı öğrenirlerse... Öğrenemezlerse n'olucak? Yer kumrusu olarak pencere denizliğinde mi yaşayacaklar? Onüç yıl ekmek mi doğrayacağım ben bunlara? Büyüdükçe daha çok ekmek isteyecekler. Biraz büyüsünler, sütü keserim.

Karagöz gagasıyla didikleyerek uyandırdı Boşverinbeni'yi. Guruldaştılar.

-Ne var, ne istiyorsun gene?

-Bi şey yok.

-Niye didikliyorsun beni?

-Hoşuma gidiyor... Sen de beni didiklesene!

Boşverinbeni aniden hızla gagalamaya başladı kardeşinin göğsünü.

-Yavaş! Acıtıyorsun! Acıtmadan yapacaksın...

Onların gurultusuyla uyandım. Kalksana, bizim sofrayı kursana biçiminde şamatasal gurultulara geçtiler.

-Tamam peki, tâzeliyoruz... Ayrıca su kabının içine sıçmışsınız, insan su içtiği yere sıçmaz!

-Biz insan değiliz ki!

gibisinden bakıyor gözümün içine korkudan titreyen Boşverinbeni.

-Korkma lan, korkma, bi şey yok! Sizin babanızım ben. Baba olmasa, babayı yaşardınız siz! Ayrıca uçup uçmayacağınız da, daha belli değil.

10

Dünyanın en kötü çaycısı Azdemçoksu sanki bir keyif bağışlıyormuş gibi, buram buram bir uzak doğu çayı sunuyormuşçasına, azamet ve kıvanç içinde, çayla uzaktan yakından ilişkisi olmayan, renk olarak tavşanın kanından çok idrarını anımsatan ılık sıvıyı içeren dünyanın en minicik çay bardağını masama bırakma eğilimindeyken uyardım:

-Bilgisayardan uzak dur. Gene devireceksin tepsiyi bilgisayara, şirkette olay duracak. Son devirdiğinde onbeş gün klavye bekledik. Sessiz sedasız masanın bilgisayara en uzak noktasına koydu çay sandığı şeyi.

-Çay mı şimdi bu?

-Ney?

-Pek demlenmemiş galiba.

-Yok yok, demlendi. Ben demini az koyuyom, kalp çarpıntısı falan yapmasın maksadıyla...

diyerek bana kıçını dönüp tepsiyi sanki devirmek istercesine sallayarak, kapısı hep ardına kadar açık olan karşı odada kıç koltuğa yapışık konumda bulunan, karısından yaka silkmiş, evinde çok mutsuz, bu yüzden işe sabahın köründe gelip herkesten sonra, kimi zaman geceyarıları buradan çıkan, karısına boca edemediği sinirini, hırsını biz yanında çalışanlara püskürten şirketimiz müdürü Keldoğan beyin odasına yöneldi. Hiçbir şey söylemeden usulca bıraktı çayı masasına. Önündeki dosyaya gömülmüş olan müdür onunla hiç ilgilenmedi. Hızla tornistan yapıp rotayı

öbür odalara çevirdi dünyanın en kötü çaycısı Azdemçoksu.

Handaki tüm iş yerlerine çay servisi yapan, aslında hanın kapıcısı olup giriş kapısının arkasını ve merdiven altını çay ocağına dönüştürerek çaycılığını ve bağımsızlığını ilân eden Azdemçoksu özünde kötü ruhlu biri değil. İstanbul'a geldiği günden beri burada her gün daha çok para kazanması gerektiğini öğrenmiş, ne kadar az dem koyarsa o denli para kazanacağı yüksek matematik hesabına ermiş, kendini kurnaz sanan inatçı bir salaktı. Ne söylesen tek yanıtı var;

-Ama o zaman biz geçinemiyoz. Dört çocuk var, biliyon...

Karaköy meydanına çıkan Gümrük sokakta bulunuyor asansörsüz, beş katlı Zigurat Han! Çalıştığım şirketin bürosu en zigur bölüm olan beşinci katta. Üçüncü katta mola verip dinlenmezsen dördüncü katta kalp krizi kesin! Müdür Keldoğan bey her katta birilerine uğrayıp, sohbet edip, üçüncü katta avukat adliye sevmez Hamdi beyin yazıhanesinde kahve molası verip taksit taksit çıkıyor yukarı. Merdiveni gün boyunca sürekli inip çıkan Azdemçoksu hiç nefes nefese kalmıyor, ikişer ikişer atlıyor basamakları.

Sekreter Kimdevarbumemeler her iki memesini birbirine çarpa çarpa kimi dosyalar getirip sundu müdüre. Keldoğan bey getirilenden çok getirenle ilgili, bir süre memelere bakakaldı, sonra silkinip dosyalara çevirdi günâha girmiş gözünü. Keldoğan bey ne yapsın, Kimdevarbumemeler bir erkekle konuşurken adamın neredeyse ağzına sokuyor göğüslerini, sanki ortada öyle bir şey yokmuş gibi yapılamıyor. Müdürü serse-

me çevirdikten sonra geçerken benim odaya ziyarette bulundu, dayadı memelerini burnuma.

-Öğlen yemeğe birlikte çıkalım mı?

Gözüm bilgisayarda, onu duymamış gibi yaptım. Bilgisayarımın ekranında "are you sure?" yazısı çıktı, hemen "cancel" ı tıkladım. Sorusunu yineledi.

-Öğlende yemek yemiyorum, rejimdeyim. Galetayla geçiştiricem...

diyerek savuşturdum. Yarı küs, yarı mağrur geri çekildi, değirmentaşı kıçını devrirerek çıktı gitti odamdan Kimdevarbumemeler. İyi kız, hoş kız da, sadece memeleri güzel... Boyu kısa, kıç değirmentaşı, bel belli değil, hâmile gibi bir göbeği var, gözler şaşı, ayakları kırkiki numara. Ayağına göre kadın ayakkabısı bulunamıyor, spor erkek ayakkabısı raflarından seçim yapıyor. Her hafta internette çetleşerek biriyle nişanlanıyor, ilk buluşmadan sonra nişanlı adayı bir daha aramıyor.

Keldoğan bey içine düştüğü dosyayı kapatarak eline aldı, ayağa kalktı, bana doğru yöneldi. Bu hiç iyiye alâmet değil, bana ödev getiriyor. Kendisi bilgisayar kullanmadığı için, şirkete gelen elektronik postayı ben kağıda döküp dosyalıyorum, ona sunuyorum, hepsinin altına elle yanıt yazıyor, ben o yanıtları elektronik postayla gönderiyorum. Onun bilgisayarı ben oluyorum. Dosyayı uzattı:

-Altlarına birer cümle yanıt yazdım, sen onları toparlarsın. Bir tanesinin altına "Siktirsinler!" yazdım... Adana'daki çeki karşılıksız çıkan herifler! Geçen yılki borcunu ödememiş, iki sayfa sipariş listesi göndermiş! Sen öyle yazma tabii, usturuplu bir biçimde, borçları-

nı ödemeden mal gönderemeyeceğimizi belirt.

-Tabii efendim.

Keldoğan bey makamına geri dönerken masamdaki telefon çaldı. Bursa'dan bir adam arıyor, zincir marketleri varmış. Ürünlerimiz hakkında bilgi almak istiyor, kaç tane teflon parça alırsa ne kadar indirim yapabileceğimizi soruyor, iki cümle arasında sürekli zincir marketleri olduğunu tekrar ediyor. Kendisine katalog ve indirimli fiyat tekliflerimizi gönderebileceğimizi, bizzat Bursa'ya gelip laptopla bir demo yapabileceğimizi belirttim, isim, elektronik posta adresi aldım. Dahili telefondan Kimdevarbumemeler'i aradım. Zincirmarketlerimvar beyin e-mailini yazdırdım.

-Katalog ve indirimli fiyat teklifleri gönderilecek. Acil ve önemli! Adamın Bursa'da zincir marketleri varmış.

dedim, telefonu kapatmak üzereyken Kimdevarbumemeler:

-Zincir marketleri mi varmış?

diye sordu heyecanla.

-Evet.

-Bekar mıymış?

-Ne bileyim ben!

-O zaman... Bursa'ysa, açık adres isteyeyim. Ben hafta sonu Bursa'ya gidicem zaten, elden götürürüm.

dedi sevinçle Kimdevarbumemeler.

11

Kapıdan girdim, Bağlantılı Fikret masasında, şarabını yudumlamakta. Kafası iyi olunca yüzüne yerleşen mütebessim ifadesine geçmiş. Onun üç masa arkasına oturmaya karar verdim. Yanından geçerken gülümseyerek başıyla selâmladı beni:

-Hoşgeldin.

-Afiyet olsun Fikret.

-Bugün geç kaldın!

-Namaza gittim!

diyerek arka masaya ulaştım. Uzun ve kendine özgü kahkahasını patlattı.

Yanımdaki masada üç adam oturuyor, biri sürekli hapishane usûlü tesbih şakırdatıyor. Zayıf, elmacık kemikleri çıkık, bıyıklı, kaşları kalın, üstten bir dişi eksik. Yanındaki kel beyin sıkı bir içkici göbeği var, masayla sandalye arasına göbeğini sığdırabilmek için sandalyesini oldukça geri çekmiş, tesbih şakırdatanın bir sıra arkasında oturuyor gibi. Onun karşısındaki kırlaşmış pos bıyıklı cep telefonuyla, Antakya'da olduğu anlaşılan Necip'le görüşmekte. Bira içiyorlar, arasıra ortadaki kızarmış patatesten atıyorlar ağızlarına, çatal, bıçak kullanmadan, el marifetiyle...

Ambül, Fikret'in bitmek bilmeyen taleplerini yerine getirebilmek için mutfak, bar ve onun masası arasında ring seferi halinde. Soğumuş köftelerinin ısıtılması, biraz pul biber, söğüş salatalık, şarap kovasına buz eklenmesi, limonlu ve buzlu soda gibi istekleri son bulmuyor.

Elinde bir naylon torba, saatine bakarak girdi kapıdan burnu kıpkırmızı kimyager İbrahim bey. Herkesi selâmlayarak barın ucundaki masaya oturdu.

-Hoşgeldiniz İbrahim bey! Viski mi?

diye yanaştı Ambül. Kimyager yeniden saatine baktı.

-Evet. Tek olsun!

Fikret, kimyager İbrahim beye hoşgeldin, beşgeldin muhabbetiyle bulaştıktan sonra, beni göstererek;

-Bizimki bugün geç kaldı. Namaza gitmiş!

deyip ortalığı inleten uzun kahkahasını patlattı. Kimyager olayı pek de anlamayarak sırıtmayla gülme arası bir ifadeyle karşıladı. Fikret'in daha önce güldüğü şeyleri şişe boşaldıkça anımsayıp, tekrar edip, ilk duyduğundan daha çok ve daha uzun uzun gülmek gibi bir huyu var.

Elinde katlanmış gazetesiyle Çengelbulmaca Nuri geldi, bara oturdu, rakı söyledi.

-N'aber Fikret?

-Normal be Nuri!

Tesbih şakırdatanın cep telefonu Urfa yöresinden bir türküyle "aç beni" yaygarasına geçti. Türkü başlarken, inleyen türkücü ilk cümlesini tamamlayamadan açtı telefonu üstten bir dişi eksik adam:

-Merhaba... Geldik. İstanbul'dayız... Sen Varna'da mısın?... Ne zaman geçicen?... Tamam, gece ararım ben seni.

Kimyager saatine baktı, viski kadehini dikledi. Ambül'ü çağırıp bu kez duble söyledi. Ambül ona viskiyi ulaştırırken bana can erik kıyağı yaptı. O Urfa türküsü gene çalmaya domuzlandı, pek çaldırtmadan

açtı cep telefonunu tesbih şakırdatan:

-Merhaba... İstanbul'dayız... Yatla geliceez... Sofya'da mısın?...
Nasıl orda havalar?... İbo yarın Varna'da olacak... Tamam, gece ararım ben seni.

Çengelbulmaca Nuri ile Dublesitekgibi arasında geçen günkü hesap konusu tartışması ayyuka çıkarken, o hep geç kalan kadın ulaştı kimyagerin masasına, kendine geldi masanın kimyası. Kimyager naylon torbadan bir fotoğraf makinesi çıkardı. Uzattı kadına.

-Aldım sana fotoğraf makinesi... Dijital! Herşeyi otomatik!

-Teşekkür ederim. Nasıl çekicem?
diye sordu kadın mahcup bir gülümsemeyi zarf edinerek.

-Bak burda kitabı var, okursun. Herşeyi otomatik, senin bir şey yapmana gerek yok!
diyerek naylon torbadan çıkardığı, oldukça kalın kullanma kılavuzunu uzattı kimyager, naylon torbayı masanın üstüne koydu, bir yükten kurtulmanın sevinciyle. O hep geç kalan kadın kullanma kılavuzunu incelemeye niyetlendiğinde, kitabın ingilizce olduğunu ve kendisinin ingilizce bilmediğini düşünerek, beynine durumu sordu, beyin yanıt vermedi.

-Ama bu ingilizce !
cümlesini beyin kurmadı, kadın refleks olarak ifraz etti.

-Yapma yahu!
diyerek geri aldı kılavuz kitabı kimyager.

-İngilizce hiç anlamam. Ben almanca bilirim. Alman Lisesi'nde okudum.

-İbrahim bey, hayat artık tamamen ingilizce.

-Eşşoleşşek yahu! Satın alırken bana, bunun kitabı ingilizce, falan demedi...

diye söylenerek hızla kılavuzun sayfalarını karıştırdı kimyager, sonunda kitabı kadına uzatarak:

-Neyse sen bunu ingilizce bilen birine okutursun... Eşşoleşşek yahu! Kılavuzu ingilizce olur mu? İngiltere'de miyiz?... Hayvan herif!... Az para vermedim ki ben bu makineye... Çok iyi bir makine bu... En iyisi buymuş yani... Eşşolueşşek!

diye söylenip dikledi viskisini.

Dublesitekgibi ile uzlaşmış gibi görünen Nuri bulmaca işine koyuldu. Tesbih şakırdatanın bir arka sırasında oturan içkici göbeklinin cep telefonu, dam tıs dam tıs türünden tekno müzik çalmaya başladı. Tesbih şakırdatan ve kırlaşmış pos bıyıklı bakıştılar, şiş göbek telefonu eline aldı, ekranı inceledi, öbürlerine;

-Petroviç!

dedi, öbürleri dikkat kesildiler. Şiş göbek Petroviç'le rusça ya da bulgarca kısa bir konuşma yaptı. Mutlu bir ifadeyle kapattı telefonu. Öbürlerine;

-Tamam.

dedi. Tesbih şakırdatan Ambül'ü çağırdı, yeniden patates ve şampanya istedi.

Fikret birdenbire;

-Namaza gitmiş!

diyerek uzun bir solo kahkahaya girişti. İlgilenen olmadı.

Nuri, bulmacadan başını kaldırıp Fikret'e;

-Fikret! Dostoyevski'nin bir eseri, diyor... Altı

harfli... Son hecesi LA.. İkinci harfi U...

-Hiç bilmiyorum valla... Kimin eseri dedin?

-Dostoyevski!

-Bilmiyorum...

Kimyager İbrahim bey, o hep geç kalan kadına havasını da atarak, gerinerek, yüksek perdeden bara doğru:

-Budala!

diye bağırınca, herkes, bana mı diyor acaba gibisinden, hangimiz budalayız makâmından birbirine bakıştı. İbrahim bey açıklama getirmek gereksinimi duydu:

-Dostoyevski'nin eserinin adı; "Budala".

-Haaa... Evet, uyuyor. Teşekkür ederim İbrahim bey.

dedi Nuri, boş kutuları doldurmaya koyuldu.

-Rica ederim. Çok ünlü romanlarından biridir Dostoyevski'nin. Lisedeyken okumuştum.

diye kasılarak ingilizce bilmeyen kadınla kadeh tokuşturdu. Fikret derin bir uykudan uyanmış gibi Nuri'ye döndü;

-Eskiden Fener'de oynayan bulgar bi topçu vardı... Dosdoski değil miydi onun adı?

-Yok ağbicim, Dostoyevski bu. Meşhur rus yazar...

diye yanıtladı bulmacasından başını kaldırmayan Nuri.

-Fikret, Bajulinski'yi bilir misin?

diye lâf attım.

-Kimi?

diyerek başını çevirdi.

-Bajulinski!

-Tanımıyorum... Topçu mu?
diye sordu.

-Hayır Fikret. Bajulinski diye biri yok. Şu an uydurdum.

-Güzel!... Bajulinski!... Ba..ju..lins...ki!
deyip ortalığı inleten kahkahasına geçerek bana kadeh kaldırdı. Devamlı gelenler gülerek Fikret'in onuruna kadeh kaldırdık.

-Fikret, seni şu halinle, böyle, olduğun gibi, bir yerde bienalliyebilir miyim?
dedim.

-Güzel!
diye yepyeni bir kahkahaya dönüştü yanıtı.

-Bajulinski çok önemli bir çinli ressamdır. Alman Lisesi'nden arkadaşım!
diye lâfa karışarak, Fikret'in henüz bitmemiş kahkahasını katlayan müthiş bir kahkaha attı kimyager İbrahim bey. Bu genel bir gülmeye yol açtı.

-Fakat çincesi çok zayıftı! Aramızda kuşdili konuşuyorduk!
deyince İbrahim bey, gülmeler Karadeniz dalgası gibi katlanarak ayyuka çıktı, ayyuk dahi ıslandı.

Buranın eskileri gelince tadına doyum olmuyor Eve En Yakın Lokanta'daki mavranın. O zaman mutlu oluyorum. Bak arkadaşlarım var işte, o kadar da yapayalnız değilim hayatta, birlikte gülüp eğlendiğim güzel insanlar bunlar, duygusuna eriyorum. Buranın müdavimleri bir grubuz, bir takımız, bir aileyiz neredeyse. Fikret'i bizler kadar görmüyordur karısı.

Ambül Bulgaristan yolcusu üç adamın şampanyasını patlattı, herkesin gözü o masaya çevrildi. Kim

bu adamlar, gibisinden tedirginliğe merdiven dayamış bir duyguyla birbirine bakıştı Eve En Yakın Lokanta'nın devamlı gelenleri.

12

Dün sabah uyandığımda, su ve süt kaplarını aydınlık boşluğuna düşürmüş, pencere denizliğine tünemiş, salak salak aşağıya bakar halde buldum Karagöz ve Boşverinbeni'yi. Aydınlık boşluğunun zemininde herhangi bir giriş yok. Mimar oraya düşen şeyin nasıl alınacağını tasımlamamış, yıllardır düşen şeyler zeminde bir çöplük konumu oluşturmuş. Yeni gümüş küllükler sunuldu aristokrat salaklara, içlerine su, süt konuldu.

-Sakın bunu düşürmeyin!

diye tenbih edildi. Mel mel baktılar bana. Bundan anladıkları anlaşıldı ya da varsayıldı.

Bugün daha canlı görünüyorlar. Suyu içmişler, ekmeği yemişler, yeni ekmek doğradım, bu kez elime saldırmadılar, tanıdık bakışlar oluşmakta aramızda. Bir fırt daha büyüdüler. Her gün gözle görülecek biçimde gelişiyorlar, hızla irileşiyorlar, renkleri değişiyor, alacalaşıyorlar. Ayaklandılar, pencerenin denizliğinde dolanmaya, küçük kanat hareketleriyle oldukları yerde sıçramaya başladılar. Bundan böyle ekmek kırıntılarını yuvanın kıyısına dizmek zorunda değilim. Denizliğe boca ediyorum. Giderek daha az ürküyorlar benden. Çıtır sıcak simit doğradım geçen gün, bayıldılar, artık ekmeğe gaga kıvırıyorlar.

Bugün iş yerinde Keldoğan bey beni şirketle ilgili hummalı çalışmalar içinde sanıyorken, internette kumrularla ilgili bilimsel araştırmalarımı sürdürdüm. Kumrularda koku duyusu olmadığını öğrendim. Duy-

ma ve görme duyuları çok güçlüymüş. Tek eşli oluyorlarmış! Zamparalık falan yok yani... Uçmayı nasıl öğrendiklerine dair bilgi edinebilmiş değilim.

-Çok az yem veriyor. Büyüdük artık biz, çocuk değiliz ki.
diye guruldadı pencere denizliğini silip süpürmüş Karagöz.

-Geçen gün değişik bir şey verdi, o çok güzeldi. Hem sert gibi, hem çok yumuşaktı... ***gurultusunda bulundu Boşverinbeni.***

-Ayrıca su kabı çok derin, su azalınca benim gagam dibe erişemiyor. Kapta su var, içemiyoruz!
diye guru guru şikâyetini sürdürdü Karagöz.

Geçenlerde gelen esrarengiz kumru bugün gene ziyarette bulundu. Gene bir üst kat penceresinin denizliğine kondu, bir süre beni inceledi. Uzun uzun bakıştık, Karagöz ve Boşverinbeni'ye önce sağ gözüyle, sonra sol gözüyle ve yeniden sağ gözüyle meraklı, uzun süren bakışlar attı, uçtu gitti. Bunların bir şeyi olabilir mi?

Karagöz durduğu yerde kanatlarını açıp kapatıyor. Derin düşüncelere dalmış gibi bir hali var Boşverinbeni'nin. Birden Karagöz'e döndü:

-Bugün gelen kocaman kuş bizim bir şeyimiz olabilir mi?

-Bilmiyorum.

diye yanıtladı Karagöz.

-Geçen gün de geldi o... Bize benziyor.

-Evet. Aynı türdeniz ama bir akrabalık olduğunu sanmıyorum.

diye guruldayarak kanatlarını açıp kapama çalışmalarını sürdürdü Karagöz.

-O bizden çok büyük.

-Demek ki biz de onun kadar büyüyeceğiz.

-Bu kirlimsi rengimiz de değişecek yani?

-Sanıyorum.

Guruldaşma son buldu yuvada, gün geceye dönüyor, griden zifir karanlığa eriyor aydınlık boşluğu.

-Annemiz niye hiç gelmiyor?

diye içli ve çok soru işaretli bir guruldamada bulundu Boşverinbeni. Karagöz kanat çırpmayı kesti, hiçbir ses çıkarmadı.

13

İşle ilgili dosyalarla uğraşmaktansa, internete girip kumrular hakkında bilgiler derlediğim bilgisayarı kapattım, mesai saati bitmiş olmasına rağmen hiç eve gidici olmayan müdür Keldoğan beye iyi akşamlar dileyip hızla indim Zigurat Han'ın merdivenlerini. Bugün çaya gereksizce on kuruş zam yapan;

-Manyak mısın sen?

deyince;

-Herşeye zam geldi!

diye küstahlaşan Azdemçoksu'ya selâm vermeden, onu hiç tanımıyormuş gibi yaparak attım kendimi sokağa.

Sabah bahar müjdecisiydi hava, şimdi gayet serin. Nisanın dokuzunda mart ayazı esiyor. Sabahki havaya güvenip bahar geldi neşesiyle tiril bir gömlek giyip çıkmışım evden. Sabahki güneş ortada yok, gökyüzünde koyu gri bulutlar, yağmur indi inecek. Ne yapsam acaba duygusuyla düğümlü bir an kalakaldım hanın kapısında. Önümde bir taksi durdu. Hiç taksiye binmeyi düşünmüyorken, hemen bindim.

-Ne tarafa ağbicim?

Zor bir soru oldu benim için. Bir güzergâh belirlemiş de binmiş değilim ki taksiye, üşüdüğüm için sığındım.

-Bilmem!

dedi ağzım. Kulaklarım buna çok şaşırdılar. Beyin ağza sinirlendi. Sürücü gaz keserek dikiz aynasından dikkatlice bana baktı.

-Sirkeci'ye!

dedi ağız. Beyin buna çok şaşırdı. Kulaklar yanlış duyduklarına kanaat getirdiler.

-Sirkeci'nin ne tarafına ağbicim?

sorusu da bir suskunluğa sebebiyet verdi. Niye Sirkeci'ye gittiğimi daha tam algılayabilmiş değilim, herif bana ne soruyor? Sirkeci'de ne işim var benim? Sirkeci'de bildiğim gar, bir de vapur iskelesi... Garda ne işim var, Halkalı'ya gitmiyorum ki! En doğrusu vapur iskelesi...

-Vapur iskelesine!

dedi ağız gayet kararlıca. Bunun üzerine beyinde bir kısa devre oluşunca kulaklar hiçbir şey duymadılar.

Gaza bastı sürücü, köprüye girdi taksi fakat pek ilerleyemedi. Trafik kilitlenmiş durumda. Anahtarı hiç kimsede! Belki de Haliç'e düşmüş, Haliç'in suyunu inek içmiş, dağa kaçmış... Köprü kaldırımında denize olta atmış, balık tutanlar var. Sürücü, bu saatlerdeki trafik cinnetinden şikâyetlerini henüz icât edilmemiş küfürlerle dile getirirken her küfürden sonra ağbicisi olan benden çok çok özür dilemeyi ihmal etmedi. Balık tutanların en yaşlısı gibi görünen, soluk bordo yün yelekli, beyaz saçlı adam, birdenbire hızla çekmeye başladı oltayı, neredeyse bir düzine küçük balık oltasının ucunda. Çocuk gibi sevindi. Belki de bu onun saatlerdir beklediği akşam yemeği. Balık tutmak keyifli bir şey olmalı. Acaba bir olta alıp iş çıkışı ben de bir iki saat takılsam mı şurada? Balık bekleyenlerin kendi aralarında bir muhabbetleri de vardır mutlaka, yan yana balık tutuyorlar, küs değiller ya... Ama sen hiç tutamazken yanındaki ikidebir lap lap balık çekerse insan ona biraz bozulur tabii. Bu herif burda olmasa,

bütün o balıkları ben tutacaktım duygusuyla belirli bir hınç duymaya başlarsınız denizden balıklarınızı çalan o eşşolueşşeğe... Fakat ben acırım balıklara, kıyamam... Soluk bordo yün yeleğin kendisine dar gelişinden ve eprimişliğinden yıllar önce daha zayıf olduğu anlaşılan beyaz saçlı amca gibi plastik su kovasına koymam, oltadan çıkarıp hemen denize geri atarım. Oltadan da çıkaramam, ağzını burnunu parçalarım hayvanın. Niye balık tutuyorum ki ben? Nerden çıktı bu fikir? Sirkeci'ye giderken balık tutanları gördüm diye. Balık işi çok saçma tabii de, Sirkeci'ye niye gittiğimi hiç anlamış değilim.

Trafik akmaya başladı, Yeni Cami'nin önündeki güvercinlere ulaştık. Güvercinlerle kumrular akraba. Kumru güvercinin bir türü. Daha küçüğü, daha narini ve ötmesini bileni... Yeni Cami önündeki güvercinler aşırı besili. Sevaptır diye yem satın alıp saçan saçana, hangisini yutacağını şaşırmış durumda hayvanlar. Kimisi tavuk ebadında, yürüyemiyor, uçamıyor, yer kuşu olmuş. En uçanları da minarenin birinci şerefesine kadar gidiyor, ordan bırakıyorlar kendilerini aşağıya, süzülerek iniyorlar yem satıcının ayağının dibine. Sevaba girmek isteyenlere yem yetiştiremeyen satıcı sürekli saatine bakıyor. Herhalde yüklü hâsılâtı bir yere yetiştirecek...

-İsterseniz burda inip karşıya geçebilirsiz, isterseniz dolaşıp karşıda bırakabilirim ağbicim.

-Dolaşalım, iskelede iniim. Vapura binicem.

Niye vapura biniyorum? Ne vapuruna biniyorum? Ağız ifraz ettiğine şaşırırken, kulakların ağzı açık kaldı. Beyin;

-Ağzıma sıçiiim!
diye düşündü, bunu ifraz etmedi.

İskelede indim taksiden. Gişenin önünde kuyruğa girdim, jetonu alınca önümdekileri izleyerek vapura bindim. Vapur itiş kakış, herkes birbirini ezmeye uğraşır gibi. Kim nereye gidiyorsa bu vapurla? Ben nereye gidiyorsam? Kalabalığa uyarak harıl harıl üst kata çıktım, çay ocağının karşısında bir yer buldum, oturdum. Beyin çay söyle, diye emretti, ağız memnuniyetle dile getirdi konuyu, dil iştahla şapladı, çaycı da memnun oldu.

Yıllar var Boğaz vapuruna binmeyeli, İstanbul'un neredeyse unuttuğum bir güzel özelliği. Vapurdan bu şehire bakmak ayrı bir keyif. Daha çok vapura binmeliyim ve fakat nereye gitmek için? Şu an nereye gidiyorum ki?

Dördüncü çayımı bitirirken vapur Kabataş'a yanaştı. Orada inmeye karar verdim. Niye bindim acaba bu vapura?

Kabataş iskelesinden bir taksiye atlayıp Tarlabaşı'na geldim, taş döşeme çalışmalı sokağımızın öbek öbek yığılı taşları arasından süzülerek apartmanımızın kapısına ulaştım. Sanki uzun bir yolculuktan dönmüş gibi açtım sokak kapısını. Niye doğrudan eve gelmedim acaba? Ne salağım! Hayır, o kadar salak değilim; Beyoğlu'ndan vapur geçmiyor ki!

14

İçeri girdiğimde Gözâşinâ bey barda bir kadınla oturmaktaydı. Selâmlaştık, onlara teğet geçip dipteki masaya iliştim.

Barın köşesindeki masada orta yaşlı, kıçı oturduğu sandalyeye sığmayarak sandalyenin her iki yanından sarkan, çok şişman, kıvırcık kısa saçları kırlaşmış bir adam, karşısında oniki, onüç yaşlarında bir oğlan. Adamın önünde rakı var, oğlanın önünde kutu kola, içinde kamış. Konuşmuyorlar. Gri gömlek, boyunbağı, lâcivert ceket, koyu gri pantalonundan hemen anlaşılıyor ki, okuldan çıkıp gelmiş buraya çocuk. Önüne bakarak kolasını içiyor. Adamın gözü pencereyi, camı delmiş ıraklara bakıyor, dolma parmakları masanın üstündeki rakı kadehini olduğu yerde usul usul döndürüyor.

Gözâşinâ bey, her yeni tanıdığı kadına anlattığı fıkraları sıralamakta, tombul memeleri bluzundan dışarı fırladı fırlayacak, uzun saçları simsiyah boyalı, tırnakları mor ojeli, buraya kuaförden geldiği dan diye belli olan, kalın belli, çan etekli kadın, en kötü fıkralara bile deli gibi uzun uzun gülüyor, Gözâşinâ beyle kadeh tokuşturuyor.

Daha ben bir şey söylemeden Ambül masama su, bir küçük beyaz şarap ve beyaz peynir getirdi.

-Ekmek kızarttırıyorum ağbi.

-Teşekkür ederim Ambül. Gözâşinâ bey derin çalışmalarda...

-Sorma ağbi öğlenden beri burdalar. Kadın kafa-

yı buldu. Uçara kaçara gülüyor... Ağbim bu akşam bunu götürür.
dedi kulağıma yanaşarak.

-Gözâşinâ beyin bir götürme çabasına ihtiyaç yok, kadın, kalk gidelim mertebesine erişmiş durumda.
diye fısıldadım, gülümseyerek uzaklaştı Ambül.

Sandalye kıçına küçük gelen adam bir sigara yaktı. Rakısından bir fırt aldı:

-Bi kola daha ister misin oğlum?
Olumsuzca başını salladı çocuk.

-Başka bi şey?

-Cık.
diyerek elindeki boşalmış teneke kola kutusunu ezip bükmeye koyuldu.

-Yapma oğlum şunu. En sinirlendiğim şey biliyorsun!
dedi, heybetli kıçı altında sandalyeyi yok etmiş adam.

-Benim en sevdiğim şey!
diye yanıt verdi çocuk ve katır kutur sesler çıkararak teneke kutuyu katlama terörist eylemini sürdürdü.

-Evlâdım, bana bir tek rakı daha!
diye Ambül'e seslendi geniş pantalonu kendisine çok dar gelen adam.

Çengelbulmaca Nuri ve Bağlantılı Fikret birlikte girdiler kapıdan, neşeleri yerinde, kafaları kıyak. Uzaktan selâm verip barın köşesine oturdular. Eğer barda kadın varsa Fikret masaya oturmaz, derhal bara konuşlanır ve bir iki kadeh yuvarladıktan sonra o kadına asılır. Kadının yanında başka bir erkek olması onu hiç ilgilendirmez. O kadını o adamın ellerinden

söküp alacağına giderek inanmaya başlar kadehler ilerledikçe... Gözâşinâ bey onlara soğuk bir selâm salladı, kadına daha da yaklaştı. Soğuk selâmı;

-İyi akşamlar!

diyerek, gülerek, haydi gene iyisiniz Gözâşinâ bey, demek istercesine alaycı yanıtladı Fikret, sonra da kadına dönüp gayet centilmence:

-İyi akşamlar hanımefendi!

dedi. Dublesitekgibi'ye;

-Pasajdan geliyoruz... Votkalı bira içtik... Sonra beyaz şaraba geçtik... Midye, kokoreç derken kırmızı şaraba döndük...

derken Çengelbulmaca Nuri sözünü kesti:

-Birinci şişe kırmızı şaraptan sonra bir ara gene votkalı bira içtik.

-Evet... Yani şimdi sence, biz neyle devam edelim? Rakıdan mı gidelim?

diye tamamladı sözünü Fikret.

-Bu alkol kokteylinizden sonra rakı biraz ters olur ağbi, bence siz kırmızı şaraptan devam edin. Finalde muz likörüne geçersiniz!

diyerek kırmızı şarap sundu Dublesitekgibi.

Gözâşinâ bey onların bara çöreklenmesinden tedirgin olarak, Fikret ve Nuri'ye hafif kıçını dönüp, kolunu kuaförden çıkıp buraya geldiği hemen belli olan kadının kalın beline doladı. Kadın durup dururken kahkaha attı.

-Ne kadar güzel gülüyorsunuz!

diye gülümsedi kadına Fikret ve şarap kadehini ona doğru kaldırdı:

-Şerefinize!

Kadın da kaldırdı kadehini:

-Hepimizin şerefine!

Gözâşinâ bey de mecburen kaldırdı. Hepsi aynı anda dikleldiler kadehleri.

Lâcivert ceketli çocuk teneke kola kutusunu ezip büküp bir kibrit kutusu boyutuna getirdikten sonra yeni kola istedi.

-Asma suratını oğlum. Göndericem ben seni tatile... Önce birlikte Marmara adasına, eve gidelim. Biraz orda kalırsın, ondan sonra göndericem ben seni Bodrum'a.

-Ben Marmara adasını sevmiyorum. Bütün arkadaşlarım Bodrum'a gidecekler... Marmara adasında hiç arkadaşım yok. Babaannemle oturduğum yerde de yok. Arkadaşlarımla olmak istiyorum. Arkadaşlarım olsun istiyorum. Senin hiç arkadaşın yok mu baba?

-Eskiden vardı. Büyüyünce kalmıyor ve çok gerekmiyor...

diye yanıt verdi pantalonu sandalyeyi bir puf minder gibi kaplamış adam, sigara yaktı, rakı kadehini olduğu yerde çevirmeye koyuldu.

Bağlantılı Fikret, mor ojeli kadına tamamen yazılmış, kadının Gözâşinâ beyle konuşmasını, ilişkisini kesmiş, bardaki muhabbeti bir monoloğa dönüştürmüş durumda.

-Bilemezsiniz hanımefendi, bu bardan kimler geldi kimler geçti... Hayvan İlhan ağbi vardı...

derken Fikret, gayet sıkıntılı Gözâşinâ bey konuşmaya bir yerden girmek derdiyle, çan etekli kadının beline daha da sarılarak;

-Evet... Şu köşede otururdu rahmetli...

diye, Fikret'in sözünü kesip bambaşka bir konuya yelken açacakken Barbozan Fikret itiraz etti:

-Hayır, alâkası yok, Hayvan İlhan ağbi köşede oturmazdı... Şu üçüncü sandalyede otururdu... Köşede Arap Nusret ağbi otururdu...

-Evet. Hayvan İlhan ağbi üçüncü sandalyede otururdu.

dedi Nuri. Dublesitekgibi onu onayladı. Gözâşinâ bey memeleri bluzundan fırlayası kadınla başka ve özel şeyler konuşmak, onu bir an önce eve götürmek derdindeyken, Fikret işe limon sıkıyordu.

-Niye ismi Hayvan İlhan?

diye sordu gülmekten rimeli akmış beli kalın kadın. Gözâşinâ bey;

-Çok iri yarı olduğu için!

diyerek konuyu kapatıp gülmekten rimeli akmış kadınla başka şeyler konuşmaya domuzlanırken, Fikret gene girdi topa:

-Hayır efendim, alâkası yok... İlhan ağbi gençliğinde top oynarken günde iki maça çıkarmış... Arka arkaya dört devre... Yüzseksen dakka oynuyor yani... Onun için Hayvan İlhan demişler...

-Kalkalım mı?

diye sordu Gözâşinâ bey alçak sesle mor ojeli kadına.

-Yo, yo, burası çok eğlenceli!

diyerek anlamsız bir kahkaha attı, çan eteğini diz üstüne çeken kadın.

İkinci kolayı bitiren lâcivert ceketli çocuk teneke kutuyu ezip bükmeye başladı.

-Yapma oğlum! Sinir bir şey bu.

diyerek çekti aldı çocuğun elinden kutuyu, okkalı kıçı

sandalyenin imanını gevreten adam.

-Annem ne zaman gelecek baba?

diye sordu çocuk. Bir an duraladı adam, sonra yanıtladı:

-Gelmez artık o. Almanya'da yaşamayı seviyor.

Adam rakısını dikledi.

-Biz niye aynı evde oturmuyoruz baba?

Adam sustu. Derin bir nefes çekti sigarasından, burnundan üfledi dumanı, sonra konuştu:

-Benim çok derbeder bir hayatım var oğlum. Benim ev senin yaşayabileceğin bir yer değil...

-Bi kerecik de göremez miyim?

Gözleri yaşardı adamın.

-Görebilirsin tabii oğlum. Kalk gidelim! Ayrıca Marmara adasına gitmiyoruz, birlikte Bodrum'a gidiyoruz!

Adam kıçını sandalyeden kaldırdı.

-Ohh!

diye guruldadı sandalye, sanki kumruymuş gibi. Baba, oğul elele çıktılar kapıdan.

-Çocuk adama baba, diyor ama, ona hiç benzemiyor... Çocuk bu adamdan değil galiba!... Anne Almanya'da, çocuk ninesiyle oturuyor falan, durum karışık yani...

diye söylendi Fikret ve aniden yerinden kalkıp çan eteği iki baldırının arasına toplamış, buraya kuaförden geldiği dan diye belli olan kadının önünde saygıyla eğilerek;

-Bu dansı bana lütfeder misiniz hanımefendi?

dedi, ortada ne müzik, ne pist varken.

15

Nisanın onikisi, sabah uyandım, Karagöz ve Boşverinbeni'ye yem vereceğim, kumrular denizlikte değil, arka odanın penceresinin denizliğindeler. Pencereden pencereye uçmayı başarmışlar. Orada pineklemekteler.

-Aferin lan çocuklar! Benim kuş uçurtma derslerı almama gerek kalmadı.

Şaşkın şaşkın bakınıyorlar bana;

-Ağbi biz buraya nasıl geldik?

gibi bir angut bakış var gözlerinde.

Bu sabah hayatlarının ilk uçuşunu gerçekleştirmiş bulunuyorlar. Madem uçmayı öğrendiler, niye yuvalarına geri dönmüyorlar? Nereye boca edeceğim yani ince kıyım ekmeği?

-Ben yuvaya geri dönmeyi denemek istiyorum.
diye gukgurukladı Karagöz.

-Saçmalama, ordan buraya zor ulaştık, ayrıca sen yolun ortasında aşağı düştün, ordan buraya uçmak için bir saat uğraştın.
diye payladı kardeşini Boşverinbeni.

-Evet ama, karnım acıktı... Yemleri oraya koyacak... Su orda...

Bulundukları arka oda penceresi denizliğine boşalttım ekmek kırıntılarını. Ürktülerse de benden kaçmadılar, uçmadılar. Uçamadılar. Denizliğin elime uzak

köşesine kaçıştılar. Uzaklaştım pencereden.

-Oh! Bunu iyi akıl etti!
diye gukladı Karagöz. Boşverinbeni yanıt vermeden, guruldamadan yemeye koyuldu. Karnını doyuran Karagöz gene guruldadı:
-Susadım. Su karşı tarafta kaldı!
-Tamam. Acele etme. Oraya uçmayı deneyeceğiz!

Kumrular arka oda penceresi denizliğinde pinekliyorken o ziyaretçi kumru gene geldi. Baba mı, bir akraba mı, yoksa sadece kumrusal duygularla mı geliyor? Genelgiderlerekatılmam beylerin mutfak penceresi denizliğine kondu. Onların yemlerinden otlanmaya gelen adi bir kumru mu bu? Sonunda benden ürkerek kaçtı. Sabah ben uyurken o mu gelip öğretti onlara uçmayı? Dün gece şöyle düşünmüştüm; kendilerini tavuk sanmaları da olası ve fakat kümes ve gezinti alanı ne kadar dar! Bugün bir buçuk metreyi uçarak kanatlarının ne işe yaradığını öğrendiler. Yarın n'olucak bilmiyorlar, henüz Beyoğlu'nu tanımıyorlar!

-Ben su kabının olduğu yere uçmayı deneyeceğim. anlamında gurultular çıkardı Karagöz. Kumrucada aşağı yukarı;
-Ne bok yersen ye!
anlamına gelen argo guruldamalarda bulundu Boşverinbeni. Karagöz attı kendini boşluğa, düşer gibi olurken, birden kanat çırpıp yükseldi, kondu su kabının yanma.

-N'aber!

anlamına gelebilecek kısa bir gurultu çıkardı, Boşverinbeni'ye bakarak, kasılarak. Su içmeye koyuldu. Bunun üzerine Boşverinbeni de bıraktı kendini boşluğa, uçamadı öbür pencereye, aydınlık boşluğuna düştü. Tavuk gibi dolanmaya başladı zeminde. Kumrucada "hassiktir" anlamına gelebilecek garip bir ses çıkardı.

-N'olucak şimdi?

gurultusunda bulundu.

-Kanatlarını çırp, yükselmeye uğraş!

diye yanıtladı kardeşi.

Birden kanatlarını çırpıp yükseldi, o da ulaştı su kabının bulunduğu pencereye.

-Uçabiliyorum.

sevinçli gurultusunu edip su içmeye koyuldu.

-Evet. Uçabiliyoruz!

diyen uzun ve neşeli gurultular üretti Karagöz. Gurultuyu kesip kana kana su içtiler.

16

İstiklâl caddesi her zamanki gibi, geliş gidiş, gürül akış ve tokuş tokuş halinde... Sağ cebimde cüzdanım var, avucumun içinde, sol elim sol cebimde cep telefonumu tutuyor. İki elim cebimde, ona buna omuz atarak yürüyorum. El cepten çıkarılamaz bir duruma dönüştü Beyoğlu. Çıkardığın zaman cepte ne varsa, anında araklıyorlar, kapıp kaçma seven, bunu iş edinmiş, böyle bir kazancı bir iş yapmaktan daha uygun bulan arkadaşlar.

-Bu genel işsizliğin sorunudur, o ne yapsın?

diyerek kapkaççılığı savunan tipler var. Tip diyelim ki salak, tipten geçtim, bunu dünya görüşü olarak savunan insansever dernekler var. İşsizliğin sebebi ben değilim ki; devlet! Diyelim ki hükümet! Benim bunda özgün bir suçum yok. Bütün bir ay hayvan gibi çalışıyorum, gülünç maaşımı alıyorum, damlaya damlaya hiçbir şey olmaz banka hesabıma yatıramadan zart çalıyorsun onu cebimden. Onun yerine gel de ki bana;

-Sayın ağbicim, senin iş yerinde ayda iki hafta senin işlerini ben yapayım, maaşın yarısını bana ver! Razıyım. İşe gitmeye bayılmıyorum ki. Anadolu seyahatlerine sen git, ben kumrularımla ilgileneyim... Onlar da çok mutlu olurlar bu durumdan. Ya da ben Anadolu'ya gidince, sen kumrulara bak, sana bunun için Nafiye hanıma verdiğim gibi gündelik bir para vereyim... Bu tehlikeli tabii, çünkü ruhen kapkaççı olduğun için evi soyar, kumruların yemini kendin yersin... En iyisi sen kapkaççısever insanlar derneğine üye ol, onlar

sana baksın, beni rahat bırak annesi fâhişe olmamasına rağmen oruspu çocuğu!

Zamanla gürültüsüne alıştığımız, artık hayatımızın kanıksadığımız bir parçası olarak sürüyor taş döşeme işleri, kimi yapılanlar göçtü, kırılıp yenileniyor. Bir iki kişiyle sıkı çarpışmama rağmen yarasız beresiz ulaştım Eve En Yakın Lokanta'ya.

Boyunbağını hafif gevşetmiş, gözlüğünü takmış, takım elbisenin ceketini vestiyere asmış, hep boynu bükük Rahmi bey barın ucundaki kasada hesap yapıyorken girdim içeri.

-İyi günler! Kolay gelsin Rahmi bey.

-Ah, kolay gelecek bir şey değil ki efendim.... Ben muhtasar mı ödeyeyim, SSK mı ödeyeyim, bordro mu ödeyeyim, kira mı ödeyeyim? Neyi ödemeyeyim, diye hesaplıyorum... Şaşırdım kaldım...

diye dert yanma girişimindeyken, barın önünde pek duraksamadan, bardaki Çengelbulmaca Nuri'yle, Gözâşinâ beyle, barmen Dublesitekgibi ile selâmlaşıp, arka tarafa geçtim.

Nuri bulmacayı bitirip katlamış, Gözâşinâ beyle alçak sesle bir şeyler konuşup kıkır kıkır gülüyorlar. Ambül yanaştı masama:

-Hoşgeldiniz ağbi, şarap ve peynir tabii...

-Gayet tabii Ambül.

Terasa açılan kapının yanındaki masada burada görmeye alışmadığım iki orta yaşlı adam, rakı leblebi muhabbetindeler, keyifleri yerinde, göbekleri haysiyetli, gevrek gevrek gülüyorlar, göbekleri bıngıldıyor. Konuştuklarından pek bir şey anlaşılmıyor;

-Demiş ki o da ona, öyleyse böyle!

deyip basıyorlar kahkahayı. Kadeh tokuşturuyorlar.

Kapıdan boynuna atkı olarak Fenerbahçe bayrağı dolamış Fikret girdi, kafa güzel, surat mütebessim, iki kaşı birbirinden yukarda. Belli ki Fenerbahçe maçı kazanmış. Bara kuruldu, tebessümle selâmladı herkesi. Dublesitekgibi'ye küstahça;

-Bir sarı-lâcivert viski canım! Meyve olarak lâcivert üzüm, yanına sapsarı patates kızartması istiyorum. Patatesler çok kızartılmasın, kanarya sarısı kıvamında olacak...

deyip ardından gevrek ve uzun kahkahasını patlattı.

Gülerken göbekleri bıngıldayan adamların masasına genç bir bayan geldi. Bıngıldak adamlar ayağa kalkmadılar: Oturdukları yerden kadının elini sıktılar. İlişti masaya çekingence, blucini kıçına yapışık, açık saçık yakalı beyaz gömlek giymiş kadın. Kapıdan girişinden itibaren gözleriyle onu izleyen Gözâşinâ bey bir süre bakakaldı kadına.

Sevinçle iki elini üç kere çırpıp:

-Fe... ner!

diye bağırdı birdenbire Fikret.

-Tebrikler Fikret bey!

diyerek içine lâcivert kürdanlar batırılmış kaşar peyniri parçaları sundu, Fener'in galibiyetine çok gıcık olmuş Dublesitekgibi.

-Patates ve üzüm hemen geliyor, bu müessemizin ikramı...

Pek keyifli Fikret, teşekkür etti. Dublesitekgibi viskiyi sunarken;

-Ayrıca o penaltı değildi!

demeyi de ihmal etmedi.

-Penaltının allahıydı o! Dokuz kusurlu hareketin dokuzu da vardı o pozisyonda!
diye kükredi Fikret. Dublesitekgibi susmayı yeğ tuttu.

Ambül benim masaya şarabı, peyniri ulaştırırken, onu sollayarak, geçenlerde gözlüğü yüzüne on numara büyük kır saçlı adamla gelen, yüksek topuklu kırmızı ayakkabılı sinirli kadın girdi içeri, kırmızı çantasını kılıç gibi sallayarak, Rahmi beye, hoşgeldiniz deme şansı tanımayarak, arşınlayarak lokantayı, dipteki masaya oturdu. Uzun, ince, beyaz ojeli işaret parmağıyla bana yolluk sunan Ambül'ü çağırdı ve onu suçlar bir tonda;

-Nerde o ?
diye haykırdı. Fikret, Nuri ve Gözâşinâ bey dipteki masaya döndüler.

-Kim abla?

-Benimle hep burada buluşan eşşolueşşek!
diyerek çantasını masaya vurdu sinirli kadın.

-Eşşolueşşek Ağbi, diye birini hatırlamıyorum abla!
Barda gülüşmeler oldu, kadın bardakilere pis bir bakış attı.

Gülerken göbekleri bıngıldayan leblebicilerin masasına, Gözâşinâ beyin bakışlarıyla uzun uzun izlediği ikinci bir genç bayan geldi. Onu da oturdukları yerden el sıkışarak buyur ettiler masaya leblebiperver şişgöbekler. Çekingence oturdu masaya, esmer, güzelce, mini etekli, mantar topuk ayakkabılı, çantası doreli kadın. Gözâşinâ bey bir süre ayıramadı gözünü ondan.

-Sen bana rus bir bayan gelecek demiştin!

diyor, göbeği daha güzel bıngıldayan yanındaki blucini kıçının deliğine kaçma eğilimindeki kadına.

-O gelemiyor, bu akşam bu arkadaş geldi...

diye yanıtlıyor kadın sessizce.

-Arkadaş nereli?

-Konyalı.

-Farketmez canım. Zaten bizde de rusça yok. Konyaca daha güzel!

deyip kadeh tokuşturuyorlar dördü, söz Konya'dan açılmışken, Necmettin Erbakan'ın şerefine!

Fikret gene ellerini çırpıp;

-En büyük Fener!

diye bağırdı. Kimse itiraz etmedi. Gayet mutlu, viskisini dikleyip cebinden çıkardığı purosunu yaktı Fikret, derin bir nefes çekip dumanını Dublesitekgibi'nin burnuna üfledi.

-Baksana buraya!

diye bağırarak Ambül'ü çağırdı Eşşolueşşek Ağbi'yi arayan kadın. Ambül koşarak gitti yanına.

-Buyrun efendim?

-Hep buraya gelirim, dedi bana... Sen onu Tahsin ismiyle tanırsın!

diye azarlar gibi haykırdı Ambül'e, beyaz ojeli, kırmızı çantalı, ota boka sinirli kadın. Gözâşinâ bey sıkı bir kahkaha attı:

-Yahu şeyi söylüyor hanımefendi... Hani herkese ben mimarım, diyen kır saçlı, kocaman gözlüklü tesisatçı Tahsin var ya...

-Tesisatçı mı?

diyerek yerinden fırladı yüksek topuklar, gürültüyle bara ulaştı:

-Mimar değil mi yani o?

-Ne alâkası var hamfendi, kendisi tesisatçıdır...

alaylı yanıtıyla gülmeyi sürdürdü Gözâşinâ bey.

-Ayrıca kötü tesisatçıdır.

demeden duramadı ve sırıttı Çengelbulmaca Nuri.

-Fakat bendeniz mimarım hamfendi... Size bir içki ısmarlayabilir miyim?

deyince Gözâşinâ bey, sinirli kıçını mimar olmayan Gözâşinâ beyin yanındaki bar sandalyesine yerleştirdi yüksek topuklu kırmızı ayakkabılı mimarperver kadın. Fikret uzun bir kahkaha attı, Gözâşinâ beyi işaret ederek;

-Ne mimarı yahu, beyefendi boş gezenin boş kalfası, hanımefendi! Fakat bendeniz dekoratörüm... İç mimarım yani... Çıkışım Vakko!

17

Karagöz ve Boşverinbeni iki gündür aydınlık penceresi denizliklerinde sürekli yer değiştirdiler. Uçtuklarını hiç görmedim. Sabah uyanıyorum mutfak penceresindeler, akşam geliyorum arka pencerenin denizliğindeler. Nasıl uçtuklarını merak ediyor, bunu görmek istiyorum, insanın çocuğunun emeklemesini görmesi gibi bir şey bu. Bir sıçrama biçimi mi, bir uzun atlama denemesi mi, bu bir buçuk metrelik yolculukları? Kaç kanat çırpışta ulaşıyorlar pencereden pencereye? Doğru dürüst kanat çırpabiliyorlar mı acaba?

Akşam işten eve geldim. Hangi penceredeler diye baktım, hiçbirinde yoklar. Uçmayı öğrenip gökyüzüne mi çıktılar? Aydınlık boşluğunun zeminine baktım, Karagöz orda. Uçamayıp yere düşmüş. Boşverinbeni uçup bir yerlere mi gitti? Yoksa o da mı bir kuytuda? Galiba tam öğrenemediler uçmayı. Uçacağız zannıyla patıranıp atıyorlar kendilerini boşluğa, uçamayıp yere düşüyorlar herhalde. Belki de düşe kalka öğrenilen bir şey uçmak. Bebeğin emeklemesi, tay tay durması ve yürümesi aşama aşama oluyor, bebek de yürümeyi düşe kalka öğreniyor... Evet ama bebeğin elinden tutan annesi, belinden destek veren babası var. Bunlarınkiler kayıplar. Belki tünedikleri bir yerin dibinde bomba patladı, terör kurbanı oldular. Yalnız insanları öldürmüyor ki bombalar, arada ölen hayvanlar da var, onlar şehit sayılmıyorlar. Sonuç olarak Karagöz ve Boşverinbeni'nin benden başka kimseleri yok. Uçmalarına yardımcı olmak için ne yapabilirim?

Korkarım pek bir şey yapamam.

Dert oldu bu kumru yavruları bana, ele avuca sığmaz sıkıntım yokmuş gibi... Sanki ben doğurdum! Neredeyse öyle, doğuran ortada yok! Demek ki anneniz benim sizin, ya da babanızım, ben de tam bilemiyorum konumumu. Denilebilir ki sizin anneniz hiç olmadı, sizi ben doğurdum. Ya da anneniz uzun bir yolculuğa çıktı, ben sizin babanızım. Durumu onlara kuş diliyle belirtsem daha mı kolay anlarlar acaba?

-Begenigi sizinigi babanigi! Aganigi maganigi!

Hiçbir bok anlamazlar. Onlar gibi guruldamam lâzım. Kumrucayı öğrenmem gerek. Gukgu rukku gukguru, her anlama mı geliyor acaba? Olamaz. Arada çok özgün kısa ve kesik guruldamalar var. G, K ve U harfleriyle sınırlı oldukları kesin. Bilmediğim bir dilde cümle kurarcasına seslendim Karagöz'e:

-Guk guguk gruk ku ruk guru!

Başını devirdi, gözünü gözüme denkleştirdi, anlamsızca baktı bana, belki de alaylı.

-O senin dediğin kumrucada bir şey demek değil!

mi demek istiyor bana?

Niçin deli gibi bu kumrulara taktım ben? Buraya yumurtlamasa Karagöz'ün annesi, hayatımda böyle bir olay yok. Kumru dediğin "gukgu rukku guk guguk" sesini çıkaran kuş. Çocukluğumdan beri duyduğum bir ses, karga sesinden, martı sesinden farklılığı daha caza yakın olması. Ve fakat bütün bunlardan bana ne? Alkatraz kuşçusu muyum ben? Bir hapishanede değilim ki!

Onlarla bu kadar ilgilenmemin saçma olduğunu

düşündüm. İşim gücüm var benim! Aslında işim dediğim, severek yaptığım bir şey değil, bin arabaya, adım adım Anadolu! Kapı kapı dolaş, aç bagajı;

-Buyrun efendim firmamızın pazarladığı en son ürünler! Her eve lâzım! Fiyatlarımız gayet uygun. Sipariş miktarına göre gayet cazip indirimlerimiz var... muhabbeti. Karşındaki tip her eve lâzımlığı konusunda uzun tereddüt geçirdikten sonra;

-Elli tane alsak, promosyon olarak kaç tane hediye edersiniz?

sinirkakan sorusuyla işi yokuşa sürecek, belki de hiçbir sipariş alamadan kapanacak gün, Anadolu'nun bir kasabasında, sıcak suyu ârızalı bir otelin "burda kalınmaz ki ağbi!" diye bas bas bağıran odasında. O gün satış yoksa, prim yok. İş mi lan bu? Her an bırakabilirim işi... Bu konuda geç bile kaldım... Ve fakat daha önce yeni bir iş bulmam gerek. Yeni bulacağım iş daha sıkıcı olabilir. Burada oldukça özgürüm. Sabahın köründe gitmek zorunluluğu yok, Keldoğan bey bilgisayar özürlü olduğu için mesai boyunca, istediğim zaman internette slalom yapabiliyorum. İşlerim bitince kapatıyorum bilgisayarı, mesai saati sonunu beklemek zorunda değilim.

-İşim bitti, ben çıkıyorum Keldoğan bey!

Üstelik iş Karaköy'de, ev Beyoğlu'nda, hiç arabamı kullanmadan Tünel'le gidip geliyorum. Anadolu yolculukları da bir özgürlük aslında; Keldoğan bey yok! Kimdevarbumemeler'in tâcizi yok, Azdemçoksu'suz, demli çaylar içerek geçiyor günler...

Buradan ayrılıp hemen yeni bir iş bulamazsam kumruların ekmeğini hangi parayla alacağız? Olaya

sadece kumrusal açıdan bakmam da salakça. Ben neyle geçineceğim? Kendimden önce kumruları düşünüyorum. Mahkûm muyum lan ben bu kumrulara?

Aslında bir hapishanedeyim de, farkında mı değilim bunun? Hayır. Değilim. Bu salak kuşlarla bu kadar uğraşmama ve onları dert edinmeme de gerek yok.

Yalnızlıktan mı kaynaklanıyor yani benim ev içinde ses özleyen kulağımın televizyonu açmak yerine, pencerede kuş sesi bekleyişi? Sanmıyorum. Bu kadar salak olamam. Kuş beyinli miyim ben?

18

Kanat çırpmayı öğrenmenin, uçmayı becermenin keyfini çıkarıyorlardı kuş bakışı, çok ışıklı Beyoğlu'nun gecesinin gökyüzünde.

-Karanlıkta uçuş daha güzel.

demek anlamına gelen mutlu guruldamalar ifraz etti gökyüzünde süzülerek, kuş beyninde Antoine de St. Exupery'ye yer olmayan Boşverinbeni.

-Daha da güvenli. O kocaman beyaz canavar kuşlar bizi göremiyor.

yanıtıyla birden yön değiştirdi Karagöz.

-Nereye gidiyorsun?

diye guru guru edip o yana çarketti kanat çırpışlarını Boşverinbeni, kuyruğuyla dümen rüzgârını ayarladı.

-Biraz da şu tarafa uçalım, buralar çok gürültülü.

guruldamasıyla Haliç tarafına kanat çırpmayı hızlandırdı Karagöz. Beyoğlu'nu inleten desibelkavramsız diskolardan uzaklaştı.

-Niye deli gibi kanat çırpıyorsun? Bir yere yetişmeyeceğiz ki! Gezintiye çıktık, yavaş ol biraz...

anlamında, gurultuyla homurtu arası sesler çıkararak izledi onu Boşverinbeni'nin daha düzensiz ve ağır aksak kanat çırpmaları.

Pera Palas'ın damına iniş yaptı, kuşlar

polisiye romanlar okumadığı için Agahta Christie kavramı olmayan Karagöz. Boşverinbeni'nin oraya ulaşmasını beklemeye koyuldu.

-Kanat çırpmıyor ki, düşmemek için debeleniyor. Hiçbir zaman öğrenemeyecek uçmayı...

diye guru gurulandı. Nihayet ulaştı Pera Palas'ın damına, tünedi, Atatürk'ün odasının tam üstünde olduğunu hiç bilmeyerek Mustafa Kemal kavramsız Boşverinbeni.

Gökyüzünde yıldızlar, Haliç'e vurmuş ayın şavkı. Viyaklayarak, birbirini kovalar gibi iki tane azman martı geçti üstlerinden.

-Sabahları çok şamata yapıyor bunlar.

diye guruldadı Boşverinbeni.

-Evet. Hepsi aynı anda bağırışıyorlar. Ne konuşuyorlarsa? Ayrıca sesleri çok çirkin.

guru gurusundan sonra;

-Haydi gel uçuyoruz!

demek ister kumrusal sesler çıkardı gözü kararlı Karagöz, kanat açtı gökyüzüne.

-Lan şimdi konduk yahu!

muhalif cümlesini guruldanarak bıraktı kendini boşluğa, Atatürk'ün odası üstünden süzülerek Haliç'e doğru inişe geçti Boşverinbeni.

19

İşyerinden ablam aradı.

-Merhaba abla, nasılsın?

O iyimiş de, ben nasılmışım? N'olacakmış benim bu sefâletimin sonu?

-Bi sefâlet yok abla...

derken tıkıyor ağzıma lâfın lâsını... O çok güzel, Amerika'da eğitim görmüş kibar bayan nişanlanmış, onu kaçırmışım. Neyse, kısmet neyse o olurmuş, başka bir bayan varmış, çok genç değilmiş, benden birkaç yaş ufakmış ama daha genç gösteriyormuş, boyu boyuma uygunmuş, bir bankada müdür yardımcısıymış, çok yakında müdür olacakmış, o müdür olunca o bankadan kredi alıp kendi işimi kurabilirmişim, adım adım Anadolu dolaşarak kap kaçak satmak iş değilmiş, bunun sonu yokmuş, keşke hiç istemeden girdiğim maden fakültesini bitirseymişim, bankacı bayana fotoğrafım gösterilmiş, beni beğenmiş, tanışmak istiyormuş...

Kesemiyorum sözünü. Ablamdan çekiniyorum. Benden on yaş büyük. Çocukluğumdan beri bana hükmetmeye, hayatımı planlamaya alışmış, kıramıyorum onun benim üstümde yarattığı bu tartışılmaz otoriteyi. Kırabilirim aslında, artık çocuk değilim, ama ablam çok kırılır, küser bana. Çocukken de eğer dediğini yapmazsam, küser, günlerce konuşmazdı benimle. Ablam bana küstü diye geceler boyu ağlardım bana çok büyük gelen yatağımda, tavanı çok yüksek karanlık odamda.

-Abla istersen iş çıkışı arayayım seni...

diyebildim. Azdemçoksu çay bardağı içinde oraletimsi bir sıvı bıraktı masama. Artık hiç mi çay koymuyor içine? Bu ecnebî sıvı nedir? Bu ne bu? Bütün bunları ona soramıyorum, kulağımda telefon, ablam yaylım ateşinde. Sigara yaktım, içine şeker atıp oraletimtrak sıvıyı karıştırarak ablamı dinlemeye koyuldum. Çocukluğumdan beri hep o konuşur, ben dinlerim.

Bir an önce evlenmem lâzımmış. Yalnız yaşanmazmış, ilerleyen yıllarda bu daha da sorun olacakmış, insana hayat arkadaşı şartmış, bana bir şey olsa beni kim hastaneye götürecekmiş...

-Ambülans abla...

diye söze girmek istiyorum, ablam dinlemeden devam ediyor. Ben de pek dinlemeyerek Azdemçoksu'nun ne olduğu anlaşılamayan ılıman sıvısına çay muamelesi yapıyorum, sigaramı tüttürüyorum.

-Peki, tanışalım o hanımla abla...

diyerek konuyu kapatmaya uğraşıyorum.

-Tamam, cumartesi akşam bize yemeğe geliyorsun.

buyuruyor.

-Cumartesi gelemem abla, cuma Anadolu'ya gidiyorum.

diye yalan söylüyorum.

-Gelir gelmez beni ara! Bunu kaçırmamamız lâzım.

diyerek kapatıyor telefonu. Beni bir an önce başgöz etmek konusunda kararlı, hiç benim fikrimi sormadan. Daha önceki kısa süren evliliğimin de mimarı sevgili ablam. Ona hayır, diyemediğim için bana bulduğu kıza evet, dedim. Belki çok kızar diye, ondan gizli bo-

şandım.

Bilgisayardaki işlerimi bitirdim, müdürüm Keldoğan beye tekmil verdim, çıkarayak koridorda yolumu kesti Kimdevarbumemeler. Bir yerde iki tek atalım mıymış? Beyin;

-Hassiktir!

diye düşündü, kulaklar kendilerine inanamadılar, beyin ağza, bir yemeğe yetişmek zorunda olduğunu söyle, komutunu gönderdi, ağız durumu Kimdevarbumemeler'e bildirdi. Ancak hiç gereği yokken;

-İnşallah başka bir akşam...

gibi bir ek ifrazatta bulununca, beyin çok sinirlenerek ağza fırça çekti, oh iyi oldu, diye düşündü kulaklar, sımsıkı kapandı ağız. Bütün organlar hep birlikte merdiveni inmeye başladılar.

Karaköy meydanının alengirli kırmızı ışıklarını başarıyla aşarak Tünel girişine ulaştım. Her bindiğimde, ya kayışı koparsa diye ürktüğüm trenimsinin rutubet kokusuna sığındım. Korkum yersiz değil, çünkü tarihte daha önce kopmuş ve hepimiz türküz, her an kopabilir! Bundan sorumlu belediye çalışanının o kayışları sık sık denetlediğini sanmıyorum.

Kayış kopmadan ulaştım İstiklâl caddesine. Taş döşeme işi hızla devam ediyor, kimi yerlerden zar zor geçiliyor, sağ tarafı döşerlerken sol tarafı kırıyorlar.

Hızla Tünel'e doğru yürürken aynı hızla çarkedip Taksim'e yönelik bir yürüyüşe geçti, iki tesbihli, amaçsız Beyoğlugezer, sanki caddede bir aşağı bir yukarı gidip gelmek zorunda devriyelermiş gibi...

Cep telefonum çaldı. Ablam arıyor. Açmadım. Telefonu sessiz konuma aldım, attım cebe. Sonra

arar, duymadım, derim. Bu taş kırma gürültüsünde nasıl duydum ki ben onu?

Annem ve babam ben küçücükken trafik kazâsında öldükleri için ablam babam gibi, annem gibi bir şey, benim hayatımın nasıl olması gerektiğine onun karar vermesinin tartışılmazlığını, ılımlı bir müslümanın şeriat düzenine inandığı biçimde benimsemiş;

-Senin hemen evlenmen farz!

Taşlı barikatları, insan selini aşarak vardım eve. Sokak kapısından girdim; asansör kapısı önünde, o meret her bozulduğunda gelen sıska, çok fena esmer ve her geldiğinde disiplinli bir biçimde dört günlük sakallı usta dikilmiş, bir eli cebinde, diğer elinde cep telefonu, terastaki öbür ustayla konuşmaya uğraşıyor:

-Seninki çekmiyor... Sesin duyulmuyor, yer değiştir Muhsin...

Beni başıyla selâmladı.

-Merhaba usta! Gene mi asansör bozulmuş?

-He yahu! Yoksa benim burda ne işim var? Yöneticinin hanımı yüzünden. Çok şişman... Bin kilo! Onun bu asansöre sığabilmesi mûcize! Bu entepüften asansör çekmez o kadını. Her seferinde söylüyorum yöneticiye: siz terasa vinç koydurun, yenge hiç binanın içine girmek zahmetinde bulunmadan, kaldırımdan binsin, terasta insin, diyorum, hiç oralı olmuyor.

Bu sırada cep telefonundan Muhsin'in sesi geldi, sıska, çok fena esmer ve her geldiğinde dört günlük sakallı olmayı nasıl başardığını çok iyi çakamadığım usta bağırarak onunla konuşmaya koyuldu, ben yukarı çıkmak üzere merdivene yöneldim.

-He! Muhsin!... İkinci katla üçüncü katın arasın-

da kalmış... Yok yok, yukarı çekemeyiz, şişman yenge içinde... Usul usul aşağı sarkıtacağız...
deyince merdivenden geri döndüm.

-Yöneticinin hanımı asansörün içinde mi kalmış?

-He yahu! Problem sorunu orda... İçi boş olsa çekeceğiz üçüncü kata... Fakat maşallah yenge asansörden ağır!

Asansör kapısı önündeki konuşmalara uyuz olan Çıtıstemem hanım fırça çekmek üzere kapısını aralarken hızla çıktım merdiveni, sessizce daireme sızdım;

-N'oluyor burada? Siz şuradaki yazıyı okumadınız mı? Okuma yazmanız yok mu?
diye başlayan uzun fırçadan ben nasip almadım. Sıska, çok fena esmer ve dört günlük sakal kesen özgün bir tıraş âleti olduğu tartışılmaz usta yedi tüm fırçayı.

Doğru mutfağa gittim, denizliklere baktım, kumrular yoklar. Kimbilir nerdeler? Gece gelirler herhalde. Belki de sabah. Geceyi nerde geçirecekler? Ev telefonu çaldı. Gidip açtım. Ablam! Cepten aramış, uzun uzun çaldırmış fakat açılmamış, çok merak etmiş....

-Sokaktaydım abla, duymadım...

-Her neyse...
diyerek ana konusuna dönüyor. Bankacı hanımla çok iyi anlaşacağımdan, mutlu bir çift olacağımızdan eminmiş, ayrıca kadın çok iyi yemek yapıyormuş. Meyhane köşelerinde mezeyle karın doyurmaktan kurtulacakmışım, zaten bu yüzden son zamanlarda bir deri bir kemik kalmışım. Eve geldiğimde önümde sıcak yemeğim olacakmış...

Telefon ahizesini tutan elim yoruldu, öbür elime

aldım, televizyonu açıp sesini kıstım, sigara yaktım, kanal gezinerek ablamı dinlememe konumuna geçtim. İngiltere liginden bir futbol karşılaşması, kırmızılar 1-0 öndeler. Maviler deli gibi saldırıyorlar ama şanssızlar. İşte şu an bir topları direkten döndü. Hakem de kırmızılardan yana, sürekli mavilere faul çalıyor, sarı kart gösteriyor... Ben de o ibne hakeme inat mavileri tutuyorum.

20

Sabah kalkar kalkmaz pencere denizliklerini inceledim, aydınlık boşluğunun zeminine baktım. İkisi de yoklar. Uçup gittiler işte! Kanat çırpıp uçana kadar mıydı yani muhabbetimiz? Gene de ekmek ufaladım denizliğe.

Akşamüstü eve gelince her ikisinin de bir üst katın banyo penceresinin denizliğine tünemiş olduğunu gördüm.

-Yahu gelin buraya! O kat bizim değil. Bakın ekmeğiniz, suyunuz burda. Siz o dairenin kumrusu değilsiniz ki, bizim daire burası. Orası Genelgiderlerekatılmam beylerin evi. Sanki boşa konuşuyorum, salak salak bakıyorlar. Guruldamaları geliştirdiler, değişik uzun ve kısa denemelerde bulunuyorlar. Belirli bir sesi çıkarabilmenin mutluluğuyla o gukguruklu terâneyi uzun süre yineliyorlar. Oldukça büyüdüler, kumru yarısı boyutundalar.

Devrisi gün hiç uğramadılar, öyle kalakaldı ince kıyım ekmek kırıntıları. Benden hiç izin almadan Beyoğlu keşfine çıktılar herhalde. Nasıl disipline sokacağım ben bu çocukları?

Artık rahatlıkla uçuyorlar, zaman zaman gaz kesip, kanat çırpmaya son vererek süzülüyorlardı gökyüzünde. Kuşbakışı bir Beyoğlu incelemesi.

Aşağıdaki caddede kendilerine yem veren yaratığa benzeyenler kalabalığı. Onlar

uçamıyorlar, sadece kımıldıyorlar, yürüyorlar. Çok kalabalıklar, yürüyemiyorlar, birbirlerine çarpıyorlar.

-Çok salaklar!

diye guruldadı Karagöz.

-Kanatları yok, onların durumu çok zor! Böyle milim milim yürüyerek bitmez ki yol. diye gak gukladı Boşverinbeni.

Viyaklayarak kocaman bir martı geçti üstlerinden, korkudan Beyoğlu'nun orasına burasına sıçarak aydınlık boşluğuna sığındılar. Boşverinbeni'nin sıçkısı omzuna düşen tesettürlü kız, bunu bir uğur işareti olarak değerlendirip hemen bir milli piyango bileti satın aldı.

Kumrulaın suyu hiç azalmamış, yan kaptaki süt mayalanmış yoğurt olmuş, ortada yoklar. Karagöz ve Boşverinbeni uçmayı öğrenince terk mi ettiler beni? Sanmıyorum. Bu kadar nankör olamazlar. Kim onlara ince kıyım tâze ekmek verecek? Ve fakat gökyüzünü, Beyoğlu'nu keşfettiler. Sapıttılar tabii...

Üstüme üstüme geliyor kumrulu bahar, Üsküdar'a gitmem gerek iş icabı. Vapurla gitmeyi uygun buldum. Yıllar sonraki Sirkeci-Kabataş ereksiz ve gereksiz vapur yolculuğundan sonra, bu kez belirli bir amaçla, bilinçle bineceğim, çayı Azdemçoksu'nunkinden çok güzel vapura.

Haydi gelin, Üsküdar'a gidelim mi kumrular? Ben binerim vapura, siz uçarsınız vapurun kıçında. Çok yorulursanız, taksiyle geri geliriz. Taksici bize bu

konuda anlayış gösterir. Ben onu ikna ederim, fakat taksinin içine sıçmak yok. Kenef denen bir yer var, ben size öğreteceğim onu. Kakanız gelince uçup oraya gideceksiniz, siz oraya yapın, sifonu ben çekerim. Ya da kombinin dibindeki saksılara yapacaksınız büyük abdestinizi gübre olarak, saksılardaki nebatat da bundan mutlu olacak. Sonuç olarak, eğer birlikte yaşayacaksak, sizin de bu evin düzenine bir uyum sağlamanız gerekiyor, hayat bu kadar sizin kanadınızın keyfine göre olamaz...

Yağmura dönecek gibi güneş. Yan binanın damında bir kumru var. Benimkilerden biri olamaz, eşek kadar!

Vakit geldi, Asya'ya geçiyorum kumrular. Hava kararmadan dönün eve, babanız sizi özler. Madem biz bir aileyiz, sizin de öğrenmeniz gereken aile terbiyesi, ailenin kuralları, reisi falan gibi şeyler var.

21

Boşverinbeni'nin martıdan kaçarken omzuna sıçtığı tesettürlü kızın o an heyecanla aldığı milli piyango biletine amorti bile çıkmadığını öğrendiği gün, kimyager İbrahim bey bir elinde baston, öbüründe bir naylon torba, topallayarak girdi Eve En Yakın Lokanta'ya.

-Yahu ayağı kırdım.

-Geçmiş olsun ağbi! Trafik kazâsı mı?

diyerek ilgilendi kendisiyle Dublesitekgibi.

-Hayır. Düşmüşüm.

-Geçmiş olsun İbrahim bey, nerde düştünüz?

biçiminde onu pansumana aldı Ambül.

-Bilmiyorum.

deyip barın köşesindeki masaya uzun çabalar sonucu kıçını koydu kimyager. Naylon torbayı masaya bıraktı, kırık ayağını yanındaki sandalyeye uzattı. Saatine baktı. Viski söyledi. Cep telefonuyla birini aradı. Yanıt alamayarak kapattı.

Bu akşamüstü gene en erken gelenim. Eve En Yakın Lokanta Fikret'siz! Çok sakin. Boynu berdaim bükük patron Rahmi bey kasanın arkasında, dirseğini bara dayamış, eli şakağında, düşünceli. Arka tarafta bir masada iki kadın, bir adam var. Bir elinde sigara, çok yüzüklü öbür elinde kırmızı şarap kadehi olan, saçları saman sarısı boyalı tombulca kadın konuşuyor, öbürleri suskun dinliyorlar. İlk bakışta burnu akıyor duygusunu veren belli belirsiz birkaç günlük bıyıklarını ikidebir sinirle sıvazlayan, kolları kısa, elleri kü-

çük adam rakı içiyor. Suskun kadının önünde bir bira var.

Kimyager cep telefonuyla yeni bir denemede bulundu. Sinirle kapatıp masanın üstüne bıraktı telefonu. Ambül viskisini getirdi.

-Teşekkür ederim Ambül... Yahu, sen cep telefonundan mesaj çekmeyi biliyor musun?

-Gayet tabii ağbi.

-Ben hiç anlamıyorum bu işlerden... Eski telefona alışmıştım, onu daha rahat kullanıyordum... O bozuldu işte. Parçası bulunmuyormuş. Çok eski modelmiş. Eski dediği, alalı birbuçuk yıl olmadı... Bunu verdiler, bu karmakarışık bir şey... Şu son aradığım numaraya mesaj çekilecek...

diyerek Ambül'e uzattı telefonunu. Ambül telefonu aldı ve tıklamalara başladı. Sonunda;

-Evet, ne yazıyoruz mesaj olarak ağbi?

diye sordu. İbrahim beyin mesajı kısaydı:

-Nerdesin, soru işareti!

-Soru işaretini yapabileceğimi sanmıyorum ağbi... Ünlem, nokta, virgül falan koyamıyorum ben.

-Soru işaretini siktiret! Nerdesin'i büyük yaz.

Ambül operasyonu tamamlayıp;

-Tamam, gönderildi ağbi.

deyip uzattı telefonu.

Saman sarısına boyattığı saçlarının dipleri siyah, eli bol yüzüklü kadın, şarabından bir yudum alıp, sigarasından derin bir nefes çekti. Gene o bozdu masadaki suskunluğu:

-Ben dedelerimizin doğduğu yaşadığı evin satılmasına her zaman karşı çıktım...

-Evet, ama ev harap... Satılmıyacaksa onarılması gerek Melâhat... Mirasçılarda böyle bir para yok... Ayrıca, Rıfat'ın, Mustafa'nın oradan gelecek paraya çok ihtiyaçları var...

diye söylendi, birkaç günlük bıyıklarını ikidebir sinirle sıvazlayan adam. Eli bol yüzüklü Melâhat, sigarasından derin bir nefes çekti, dumanını burnundan çıkardı.

-Ambül gel buraya, ikinci bir mesaj çekeceğiz!

diye seslendi, ikinci viskisini dikleyip, üçüncüye geçmiş olan kimyager. Ambül masanın başında bitiverdi, aldı telefonu.

-Aynı numaraya değil mi ağbi?

-Gayet tabii!

dedi kararlıca ve viskisinden bir fırt aldı kimyager. Ambül kimi tuşlar tıkladıktan sonra;

-Ne yazıyoruz ağbi?

diye sordu. Bu kez daha uzuncaydı kimyagerin mesajı:

-Sana istediğin fotoğraf makinesi ayağı ve objektif filitrelerini aldım. Hemen buraya gelmezsen, eve giderken vapurdan denize atacağım!

-Rıfat ağbimin durumu çok kötü Melâhat abla...

dedi alçak ve yalvaran bir sesle, önündeki birasına hiç el sürmeyen suskun kadın.

-Zor durumdaysalar kendi hatâları... Dayım öldüğünde, hepsinin durumu iyiydi... Tarlaları sattılar, paraları yediler... Bir baltaya sap olamadılar...

deyip şarabından yudum aldı, tombulca Melâhat.

-Ambül!

diye seslendi kimyager, Ambül bitiverdi masasında.

-Viski mi ağbi?

-Evet duble!... Mesaja cevap geldiğini nerden anlıyoruz?

-O vink diye ses çıkarır, mesaj gelince...

-Ben o sesi falan duymam... Sen baksana şuna, bizim mesaja cevap gelmiş mi?

Ambül telefonu aldı, inceledi;

-Hayır, hiç mesajınız yok ağbi!

Kolları kısa, elleri küçük, bıyıkımsısını sıvazlayan adam;

-Madem o ev yıkılmasın istiyorsun... Ver öbür mirasçıların hissesini, orayı sen satın al. Onart...

dedi Melâhat'a.

-Ben niye satın alıcakmışım? Alıp n'apıcam? İsviçre'de oturuyorum!

diye gerindi, saman sarısına boyattığı saçlarının dipleri siyah, elleri binbir yüzük kadın ve şarap kadehini masaya bıraktı. Bıyıkımsısını sıvazlayan adam sigara yaktı, sıvazlamaları sıklaştırdı.

Yılda bir iki uğrayanlardan, eski müdavim Ergun ağbi girdi kapıdan. Barda eskiden oturduğu yerine kuruldu.

-Vay Ergun ağbi, hoşgeldin! Hangi rüzgâr attı?

diyerek hemen içkisini hazırlamaya başladı Dublesitekgibi.

-Ergun bey, hoşgeldiniz! Hangi dağda kurt öldü?

-Hoşbulduk İbrahim bey... Geçmiş olsun!

-Teşekkür ederim... Ayağı kırdım... En son yılbaşından önce gelmiştin.

-Evet... Kadıköy'e taşındıktan sonra pek bu tarafa geçmez oldum... Beyoğlu gelinemez, geçilemez bir

hale geldi... Bir de bu taş kırma, taş döşeme işi... Aylardır sürüyor... Bitemedi Beyoğlu'na taş döşenme işi... Kalamış'a gidiyorum akşamüstleri...

-Peki orası n'olucak abla?

diye çekinerek sordu Melâhat'e, birasına hiç el sürmeyen suskun kadın. Herkesin kendisini saman sarısı saçlı sandığını sanan siyah saçlı kadın yanıt vermedi. Sigara yaktı bol yüzüklü eli.

Ergun ağbi, limonlu votkasından bir fırt aldıktan sonra, buranın en eskilerinden biri olarak, anılar, artık aramızda olmayan Avekpaket Berç ağbi, Hayvan İlhan ağbi, Mithat ağbili hikâyeler anlatmaya başlayınca ben de bara geçtim.

Bıyıkımsısını sıvazlamayı giderek hızlandıran adam, yeniden rakı söyledi. Eli binbir yüzük Melâhat şarap söyledi, birasına hiç el sürmeyen suskun kadın hiçbir şey söylemedi, birası öyle duruyor zaten masada hüzünle dolu bir bardak biçimi. Mirasçılar masasına suskunluk çöktü.

Ergun ağbi, dinlemesine doyum olmaz bir keyifle Mithat ağbi ile burada yaşadığı bir olayı anlatırken, birdenbire saatine baktı ve hesap istedi kimyager İbrahim bey.

-Biz öldükten sonra mirasçı sayısı daha da fazla olacak, çocuklarımız birbirlerini pek tanımıyorlar... İş çok daha zorlaşacak Melâhat...

dedi bıyıkımsı sıvazlayıcı.

-Evet abla!

diyebildi, gereksizce bira ısmarlamış olan suskun kadın.

Ergun ağbi, Avekpaket Berç ağbinin muhteşem

yolluk kavgasını anlatırken ayaklandı kimyager.

-Bana müsaade, vapuru kaçırmıyayım.

Ambül'ün yardımıyla ayağa kalktı, içeriği çok pahalı fotoğraf makinesi ayağı ve gayet pahalı renkli filtrelerden oluşan, naylon torbayı vapur güvertesinden Boğaz'ın sularına fırlatmak üzere, elinde sallayarak çıktı kapıdan. Burnunun altındaki sümüksel görüntüyü bıyık sanan adamın elinden rakı kadehi yere düştü, kırıldı.

22

Üsküdar'a gittiler. Bir daha hiç gelmediler. Sanırım benim kumrular Üsküdar'da bir tarikata girdiler... Çocuklarım evden kaçmış duygusuna kapıldım. Ulan, ne yanlış yaptık size? Nedir sizin bu Üsküdar'a gitme saplantınız? Haydi gittiniz, niye tezelden tarikata yazılıyorsunuz? Ramazanda iftar çadırından çöplenmek için mi? Veriyoruz ya lan sizin kumanyanızı! Haftada üç gün simit sarayından sıcak çıtır simit yiyorsunuz, kaşarlı ve karışık tostla tanıştınız. Üsküdar'daki tarikatta size daha kıyağını sunuyorlarsa, tamam oraya gidin. Ama bir daha buraya gelmeyin. O durumda ben sizi evlâtlıktan reddediyorum, miras olarak babayı alırsınız! Zaten şu an size soyadımı vermiş değilim, durumunuz gayet muallak!

Ortada yoklar, haybeye ekmek doğruyorum pencere denizliklerine. Onları merak ediyorum, özlüyorum. Neredeler? N'oldular? Niçin yuvalarına gelmiyorlar? Evim, yuvam diye bir kavramı yok mu kuşların? Bir kötülük mü yaptım onlara? Yem verdim, su verdim, süt verdim...

-Uçmak çok güzel bir şey. İstediğimiz yere gidebiliriz!

-Ben yoruldum ve karnım acıktı.

diye guruldadı Karagöz. Saint-Antoine Kilisesi'nin kubbesinden havalanıp Tepebaşı'na doğru uçmaya başladılar, sanki Bizans tarihini gezinir gibi, hiç bunlardan haberdar olmadan.

Artık onları unutmak üzereyken, bir akşamüstü, ziyarete geldi Boşverinbeni. Acayip büyümüş. O kadar vefasız değil demek ki kumrular...

-N'aber lan? Kardeşin nerde? Üsküdar'da bir tarikata yazılmadınız herhalde! Tamam o zaman, su koyalım gümüş tasa! Hoşgeldin!

Mayısın ortasını bulduk, havalar hâlâ serin. Dün Karagöz geldi, kuruldu mutfak pencerelerinden yuvası olana değil de, yanındaki su kabı bulunan pencerenin denizliğine. Bugün ikisi birden denizlikteki su kabı gümüş küllüğe çalı çırpı taşır bir çalışmaya giriştiler. Bir yuva yapma telâşı! Yan pencere denizliğinde gayet muhkem doğduğunuz yuva var, niye yenisini yapıyorsunuz ve ne amaçla? Sizin eve uğradığınız yok ki! Evcilik mi oynuyorlar?

İki haftalık bir iş yolculuğuna çıkıyorum. N'olucak bu kumrular? N'olucaksa olucak! Bana mı güvenip doğdular? Öbür kumrular ne yapıyorlarsa onu eyleyecekler. Kıt kanaat, yelyeperek idare edecekler. Gözlerinin bebeğine bakarak:

-Onbeş günlük iş seyahatine gidiyorum, yokum. Ne haliniz varsa görün!

dedim. Sanırım anlamadılar. Niye anlasınlar?

-Bize bir şeyler anlatmak istiyor.
diye gukladı Boşverinbeni.

-Evet ama, kumrucası çok zayıf, dediğinden hiçbir şey anlaşılmıyor! Gırtlak guruldamalarını falan hiç yapamıyor.
dedi Karagöz.

Bir dosya kağıdına büyük kareler yaptım, ilk karenin içine kendimi elimde bavulla çizdim. Bir sonraki karede bavul arka koltukta, ben direksiyonda arabayla feribota biniyoruz. Üçüncü karede gemi bir limana ulaşıyor. Dördüncü karede gemi kıyıya yanaşmış, arabayla çıkıyorum gemiden. Dosya kağıdını iç taraftan pencere camına saydambantladım. Kapattım genelde açık duran pencereyi. Şaşkın şaşkın baktılar kağıda.

-İsterseniz siz de gelin! Yarın sabah Yenikapı'dan kalkıyor gemi. Anladınız mı kumrucuklarım?

Sabah uyandığımda ortada yoklardı, bir bütün ekmeği sabırla un ufak ettim, üç pencere denizliğine yaydım, ikinci bir su kabı bulup ikisini de ağzına kadar doldurdum, kapattım pencereleri.

Gemi yolculuğu boyunca aklım onlarda. O ekmekler bitince ne yiyecekler? Bu yolculuklara gitmesem onlara doğranacak ekmeği hangi parayla alacağım? Onlar bunu bilmiyorlar.

Direnin, ondört gün sonra geliyorum sevgilim kumrular. Onlardan başka hiçbir şeyim kalmadı hayatta. Onbeş gün boyunca burada beni bekleyecek, özleyeceğim birileri var. Bu, bumburuk ve fakat çok güzel, pek yaşamadığım bir duygu. İyi ki kumrularım var.

23

Bir kamyonun peşine takılmış, onu geçemeden seyretmeyi kaderi kabullenmiş Ankara plakalı hanımın arkasında gezintideyiz. O kadın kamyonu geçemeden her ikisini birden sollama gibi intihar teşebbüslerini saçma bulan sürücülerdenim. Çok özel cinnetengiz durumlar dışında böyle sapıklıklar yapmam. Önce o sollayacak, sonra ben. Ve fakat aşırı sağcı olduğu anlaşılan 06 hanım bir türlü sollayamıyor ve en ufak bir sollama eğilimi göstermiyor, arkamız konvoy oldu. Kimbilir kaç gün önce çıkmıştır bu hanım başkentten? Usul usul, sağdan sağdan giderek günler sonra başarıyla Marmara bölgesine ulaşmış, belki de haftaya Ege'de olmayı düşlüyor... Peşimden gelen bana selektör yakıyor, ne amaçla belli değil! Ne yapmamı bekliyor? Tren gibi yapışmış gidiyoruz işte! Önümüzdeki kompartımanda protokol hanım var.

Cep telefonum çalıyor. Hiç gereği yokken, en olmayacak zamanda; sayın ablam!

-Merhaba abla, iyiyim... Yoldayım. Ankaralı, çok tedbirli, sol düşmanı radikal faşist bir hanım yüzünden oluşmuş konvoyun ikinci sırasındayım, faşo hanım kamyonu geçmeye yönelirse, kendisi kamyonu tam geçemeden sollayacağım onu, arkamdaki geri zekâ bana anlamsızca selektör yakmayı sürdürüyor, önde giden başkentli hanım genç değil, onunla bir izdivaç düşünmüyorum, zaten siyasal görüşlerimiz çok farklı! Sen nasılsın?

Konvoydan koparak, sağa çekip kendisini dik-

katle dinlemem gerektiğini belirtiyor ablam, ne denilebilir? İşaret verip konvoydan kopuyor, peşimdeki selektörsever sapığı, yurdumuzu gezmeye çıkmış 06 hanımla başbaşa bırakıyorum, sağa çekip dörtlüleri yakıyorum, pardon konvoy, siz devam edin, ben burda takılıyorum biraz, ablam arıyor!

Bankacı müdür yardımcısı bayan, müdürle evlenmiş, onu da kaçırmışız, ancak onun bir teyze kızı varmış, o daha genç ve daha güzelmiş, benim fotoğrafımı görmüş, beğenmiş, tamam olur, demiş, ablamın cep telefonuna fotoğrafını ışınlamış, o birazdan bana ışınlayacakmış, o bayana hemen yanıt vermemiz gerekiyormuş, başka isteyenler de varmış, bir şirkette sekreter olarak çalışıyormuş, benden fazla maaş alıyormuş...

-Abla, ben seni Bursa'ya ulaşınca arasam...

dediğimi duymayarak sürdürüyor söylevini... Fotoğrafını görünce bayılacakmışım, tam benim tipimmiş, kendi üstüne tapulu büyük bir apartman dairesi varmış, orada yaşayabilirmişiz, kendisine ait arabası varmış, babası çok zenginmiş, toplam iki kardeşlermiş, ilerde çok ciddi bir mirasa konacakmış, bu benim için bulunmaz bir fırsatmış, İstanbul'a döner dönmez tanışmam şartmış...

Sırf ablam istiyor diye yeniden evlenmek istemiyorum. Ayrıca bu kararı Yalova'ya ulaşma telâşı içinde almak zorunda mıyım? Kendi kendimle mutlu ve huzurluyum. Cinsellik? İstemiyor değilim ama bunu iş olsun diye yapabilecek bir yapıya sahip olmayıp o yapıda heriflere imrenenlerdenim. Benim önce âşık olmam gerek, onun herşeyini, belki kimi kusurlarını bile

beğenmem gerek, üüüff, gerek de gerek... Ablamın kolay kolay son bulmayacağını bildiğim evlensel monoloğuna önlem olarak sigara yakıyorum. Ablam konuşuyor, benim biraz önce solladığım bütün kamyonlar, kamyonatlar beni sollayarak geçiyorlar, ablam susmuyor. Yeşil bir traktörün arkasına yazılarak ablamı dinlememeyi sürdürüyorum. Sigaram tükeniyor, hemen yenisini yakıyorum. Sigarayı genelde ablam telefon açınca içiyorum. Hiç aramasa belki de sigarayı bırakabilirim...

Umarım Bursa'ya varmadan susar.

24

-Bir yere gitti herhalde.

-Galiba. Pencere kapalı. Işıklar yanmıyor. Öksürüğü duyulmuyor.

-Ne yiyeceğiz?

-Aşağı düşürdüğümüz kırıntılar var!

diye guruldayarak kanat çırptı, aydınlığın zeminine yumuşak iniş yaptı Karagöz. Boşverinbeni onu izledi. Oradaki ekmek kırıntılarını gagalamaya koyuldular.

-Bayağı yem varmış burda...

diyerek ikişer ikişer yutmaya başladı kırıntıları Boşverinbeni.

-Senin düşürdüklerin!

-Sen hiç düşürmüyorsun sanki? Ayrıca iyi ki düşürmüşüm, yoksa aç kalacaktık!

guruldamasıyla konuşmayı kesip aydınlık zemininde oluşmuş çöplükte kırıntı araştırması sondaj çalışmalarına yöneldi Boşverinbeni. Karnı doyunca yarın ne yiyeceği sorunsalı işgâl etti kuş beynini.

-Sence geri gelir mi?

-Gelir. Hep gidip gidip geliyor o. Ayrıca bizi seviyor.

-Ne biliyorsun?

-Niye bize yem veriyor?

-Bilmiyorum.

kısa ve özlü gurultusunu ünledi, sanki çok önemli bir şey söylemiş gibi kanat çırpıp da-

ma çıktı Boşverinbeni. Bulabildiği son kırıntıları da yuttuktan sonra Karagöz de uçup kardeşinin yanına kondu.

-Gezintiye çıkalım mı?

-Niye?

-Vakit geçsin diye.

-Vakit zaten geçiyor, bizim bunun için salakça kanat çırpmamıza gerek yok. Amaçsız yolculuklardan sıkıldım ve doğduğumdan beri yorgunum. Ben uyuyucam, sen ne istersen yap! İyi geceler!

anlamındaki gurultularından sonra, kendini apartman aydınlığına bırakarak, pek de kanat çırpmadan mutfak penceresi denizliğine indi Boşverinbeni, tüner tünemez yumdu gözünü.

Karagöz çırptı kanatlarını, yükseldi gökyüzüne. Saint-Antoine Kilisesi senin, Pera Palas benim, Galata Kulesi kimin, bu Haliç'in dibi neresi, gibisinden bir araştırmacı yolculuğa çıktı, hiç tarih bilgisi olmadan.

25

-Odalarda internet bağlantısı var mı?

-Hayır efendim.

dedi gülümseyerek, sanki olumlu bir yanıt veriyormuşcasına ve nedense gerdan kırarak.

-Odadaki telefondan şehirlerarası görüşme yapabiliyor muyum?

-Odalarda telefon yok efendim.

dedi olumlu gülümsemesini koruyarak ve nedense gerdan kırarak.

-Odadan resepsiyonu aramak istersem pencereyi açıp aşağıya mı bağırıyorum?

-Hayır efendim. Ben size cep telefonumu vereyim.

diyerek, gülümseyerek ve nedense gerdan kırarak küçücük bir kağıda Neco yazdı, altını çizdi, numarasını yazdı resepsiyoncu, eşcinsel olmayı düşünmüş fakat olamamış kibar çocuk. İsmi ya Necmettin ya Necabettin, belki de Necati... Hangisiyse, ondan memnun kalmayarak "Neco" biçiminde "nickname" leştirmiş adını. Hiçbir muhtar, Neco diye kafa kağıdı vermez adama. Kafadan Apo'yu, PKK'yı çağrıştırıyor üstelik.

Bavulu, çantayı taşıyacak personel düşünülmemiş, odada buzdolabı, mini bar gibi gereksiz teferruat bulunmuyor, banyoda şampuan yok, yarım kibrit kutusu büyüklüğünde bir adi sabunla burun buruna ve yapayalnızız. En acayibi iki adet damat mendilinden az büyükçe el havlusu mevcut, banyo havlusu nâmevcut. Anadolu'da böyle gerilla koşullara alışkın oldu-

ğum için hepsi var bavulda. Hotel Sakınbirdahagelmeyin Resort da oda servis de yok. Ne istiyorsan inip meydandaki büfeden alıyorsun. Odada yalın bir dekorasyon anlayışı egemen; hangisinde yatarsan farketmez, duvarlara dayalı tek kişilik iki çocuk yatağı, ikisinin arasında başucu masası, masa üstünde yanmayan bir gece lâmbası, pencerenin önünde iki koltuk ve dört ayağından biri öbürlerinden daha kısa, gayet dingildek bir oyuncak sehpa.

Limana bakan pencerenin önündeki koltuğa oturdum. Cep telefonundan eşcinsel olmayı düşünmüş fakat olamamış kibar çocuk Neco'yu aradım.

-Alo, merhaba Neco!... Otelinizden, 102 nolu odadan arıyorum... Evet, benim... Otelde oda servisi olmadığını biliyorum, fakat acaba lokantadan bir şeyler gönderemezler mi bana?... Hayır, ben oraya ineceğime, onlar bir tepsiyi buraya çıkarsalar, demek istiyorum... Evet... Siz bir ilgilenseniz, bir şeyler yaparlar herhalde... Bir şişe beyaz şarap, bir de peynir tabağı rica ediyorum... Çok teşekkür ederim.

Denize bakıyorum. Demir atmış şilepler. Bir gemi almış demiri gidiyor. Deniz dalgalı. Rotasız ve umutsuz bir uçuşta martılar, sersem kanat çırpmalarıyla dört dönüyorlar gökyüzünde. Bir tembel martı onlardan uzakça bir yerde üç dönüyor. Sonra gidip mendireğin ucuna konuyor, orada ağır aksak geziniyor. Mendirekte patlayıp köpürüyor dalgalar, limanın içi göl gibi durgun. Kimi çocuklar dalgaların onları ıslatmasından büyük keyif alarak koşuşturuyorlar mendireğin üstünde. Limanın en kuytu yerine zulalanmış balıkçı teknelerinin ay yıldızlı bayrakları dalgalanıyor. Akşam

çöküyor Bandırma'ya.

Karagöz ile Boşverinbeni'yi acayip özledim. Geceleri guruldamalarla uykumdan uyanıyorum. Ne kumru, ne guruldama var ortada, evde değilim, hangi şehirde olduğumu hatırlamıyorum, işte orda bir oteldeyim...

Erdek'te işim erken bitti, ikindi vakti bastım gaza, yirmi dakikada ulaştım Bandırma'ya. Buradaki görüşmelerim yarın.

Batan güneşin son ışıkları vuruyor deniz yüzeyine. Balıkçı teknelerinde dingildiyor gün ışığı sanki güneş dingildiyormuş gibi. Martılar toplu halde limanın üstünde büyük çember çizerek dolanmaya başladılar, giderek küçüldü martıların gökyüzüne nakşettiği kanatlı çember, dairenin merkezine yaklaşınca önde giden kanatlar, ok gibi indi deniz yüzeyine martı filosu. Kumrular böyle filo halinde yaşamıyorlar. Niye yaşasınlar, kumrular çok duygusal, yuvasına bağlı, kendi halinde barışçıl kuşlar... Martılar öyle mi? Martılar çete! Ayrıca zaman zaman kendi aralarında da dalaşıyorlar. Kumruların hiç böyle bir terbiyesizlik yaptığını görmedim. Martılar mafya! Kumrular martıların yanında melek... Niye karşılaştırıyorum ki, bu yaban martılarla benim dünya güzeli kumrularımı? Kanat görünce kumrularım, çocuklarım, yavrularım aklıma geldi. Onları çok özledim fakat bunu kendime belli etmek istemiyorum, çünkü belli edersem kendim çok fena olur.

Mendirek ucunda votla atmaktan sıkılan tembel martı kısa bir uçuşla balıkçı teknelerinden birinin kaptan köşkü üstüne ulaştı, orada sürdürüyor pineklemesini. Limanda ışıklar yandı, rengârenk balıkçı teknele-

rinin hepsi aynı renk oldu, griye döndü limanda herşey. Koyu gri geçtiler martılar pencerenin içinden. Kapı tıkladı. Gidip açtım. Eşcinsel olmayı çok istemiş ve fakat bir türlü olamamış, haddinden kibar resepsiyoncu Neco, bir elinde şarap kovası, öbüründeki tepside peynir tabağı, meyve tabağı, kadehler, nedense gerdan kırarak gülümsüyor.

-Siz mi getirdiniz Neco bey? Zahmet oldu!

-Ay ne demek? Lokantadakiler çok meşgulmüş, resepsiyonu öyle bırakıp geldim... Ayrıca size meyve tabağı da yaptırdım, müessesemizin bir ikramı olaraktan...

diye mahcup bir genç kız gibi kıkırdayarak güldü ve odaya daldı eşcinsel olmayı düşünmüş, olamamış ve fakat her an olabilir kibar çocuk.

-Şarabınızı patlatiim mi?

-Hayır ben patlatırım... Açarım yani... Teşekkür ederim.

Bahşiş vermek istedim. Katiyetle reddetti.

-Bir ihtiyacınız olursa ben sabaha kadar burdayım. Cebim açık!

deyip kırıtarak çıktı gitti odadan eşcinsel olmasına çeyrek var çocuk.

Çok güzel oteller var Bandırma'da, fakat ben bu gece Erdek'te kalmayı düşünüyordum, işim erken bitince, nasılsa yer bulurum diye, ayırtmadan geldim, düzgün otellerin hepsi dolu. Kalabalık bir japon kafilesi konaklıyormuş Bandırma'da. Ne arıyorlarsa burada? Alt tarafı bir gece kalacağım diye düşünüp Hotel Sakınbirdahagelmeyin Resort'a sığındım.

Açtım şarabı, koydum dingildek sehpaya, he-

men dingildedi tabii. Paketteki son sigaraları sehpanın üstüne boşalttım, boş paketi çok defalar katladım, büktüm, ezdim, sıvazladım, okudum, üfledim, soktum kısa ayağın altına, dingildeme kesildi, huzura erdi sehpa. Kısası yüzünden beklenmedik anlarda yerinden sıçrayan diğer üç ayak teşekkür ettiler. Preslenmiş sigara paketi ile altı beslenmiş kısa ayak da teşekkürü ihmal etmedi. O da beklenmedik anlarda dan diye kıçını yere vurmaktan hazetmiyordu herhalde. Hepsine topluca;

-Rica ederim!

diyerek kestim ayaktakımıyla muhabbeti.

Gökyüzü kararmaya başladı, herşey siyaha döndü limanda, deniz lâcivert kadife. Tembel martı siyah bir leke olarak uçtu balıkçı teknesinden kayboldu gitti karanlık gökyüzünde. Bir kumru sesi duydum. Bana mı öyle geldi? Siz duymadınız mı ey sehpa ayakları? Sen de mi duymadın cüce ayak?

Mayısı tamamlıyorum Bandırma'da. Dört gün sonra İstanbul'dayım, geliyorum. Dayanın çocuklarım!

26

Haziranın ilk günleri, Anadolu'dan döndüm, bizim sokakta taş döşeme sürüyor. Zar zor ulaştım evin kapısına. Hızla mutfağa koştum Karagöz ve Boşverin beni ortada yoklar. Doğal. Sen iki hafta terkedersen çocukları onlar da kendilerine başka bir düzen kurarlar. Su kabı bomboş, ekmek sofrası denizlikte kırıntının kı'sı yok... Nerde, ne düzeni kuracaklarmış? Onlara fırından sıcak ekmek koşuşturan böyle bir enayiyi nerden bulacaklar? Salaklar!

Çantayı, bavulu hiç açmadan, kumru sofrasına yem, su koymadan çıktım evden. Sokaktaki taşlama çalışması barikatlarını, bir engelli koşucusu gibi aşarak İstiklâl Caddesi'ne ulaşmayı başardım. Girdim meydan muharebesine. Daha sokaktan caddeye çıkarken bana çarpan herife bastım tokadı, o bana yumruk attı, ödeştik. İşi uzatmadık. Caddeye adım atar atmaz iki magandaşla çarpıştık, her iki taraf da özür dilemedi, artık Beyoğlu'nda kanıksanmış bir sürtüşme bu. Herkes yürümek istiyor. Bu herkes bu caddeye fazla geliyor. Gayet çin bir durum. Gel dikiz ki Çin-i-Maçin'de bir caddede yürüyememe sorunsalı yaşanmıyor. Çinsel bir disiplinleri olduğu için belki. Ayak küçük, adım küçük, onun da etkisi vardır mutlaka. Hiçbir çinliye rastlamadan ulaştım Eve En Yakın Lokanta'ya.

Barda oturan Hepmüsait hanım, geçerken yolumu kesiyor. Amerika'dan tatile gelmiş, amerikalı kocası henüz gelmemiş, hah hah hah haaay... Buraları çok

özlemiş, ben nasılmışım, o nasılmış, valla n'olsunmuş, bildiğin Amerika işte!

-Hiç bilmem. Hiç gitmedim.

demem onun susmasını sağlamıyor. Gidip bir masaya oturmak derdindeyim, amerikan ambargosunu aşamıyoruz.

-Kimi telefonlar etmem gerek, özür dilerim.

Cebimden telefonumu çıkararak vücut çalımıyla uzaklaştım Amerika'dan buraya yaz aylarında iniş yapan Hepmüsait hanımdan. Kendisi az içip hemen sarhoş olanlardan, çok ekonomik yani. Ancak sarhoş olması içmeyi sürdürmesine engel olmuyor. O kadar da ekonomik değil aslında. Hattâ tehlikeli. Bara tünemek üzere ceplerinden çıkardığı puro, çakmak, puro keseceği gibi bar arkadaşlarını önüne yerleştiren yeni gelmiş Bağlantılı Fikret'i hızlı bir selâmla aşıp en dipteki masaya oturdum. Cep telefonumdan birilerini arar gibi yapmaya başladım. Ambül geldi, şarap söyledim.

Devamlılığı fena olmayanlardan Dublaj ağbi, gene değişik bir kadınla geldi, elinde bir naylon torba, hafif alışveriş etmiş Balıkpazarı'ndan. Girişe yakın, bizlere uzak bir masaya oturdular. Sırtı beline kadar açık, kökten kolsuz beyaz bir elbise giymiş kadın sırtı bana dönük oturuyor. Sandalyenin arkalığı yüzünden giysisinin en ufak bir parçasını görmüyorum. Kadın benim için çırılçıplak. Karşısında oturan Dublaj ağbi kadının elbisesini görüyor. Yanlış bir oturma biçimi. Yer değiştirelim mi Dublaj ağbi, kadın benim açıdan çırılçıplak! Gel sen buraya otur, bu masadan kadınla cep telefonu marifetiyle seviş! Ağbimiz dublaj sesiyle gümbür gümbür konuştuğu için, muhabbeti net dinli-

yoruz. Bu saçı kızıl boyalı kadınla bir yaz tatili planladığı anlaşılıyor.

-Çeşme'ye geçeriz, ordan Seferihisar yaparız...

Televizyonda Hırvatistan-Japonya maçı başladı. Gündemimiz dünya ayak topu turnuvası. İki futbol otoritesi olarak Dublesitekgibi ve içkisine kavuşmuş Fikret, daha maçın beşinci dakikasında kapıştılar.

-Bi bok olmaz bu Hırvatistan'dan.

-Ne? Sen ne diyorsun be? Hırvatistan final oynar!

Çengelbulmaca Nuri de gecikmedi, televizyonu görebilen bir masaya yerleşti, bulmacasını açtı, rakısını söyledi. Bir yandan maça bakıyor, öbür yandan bulmacayı çengelliyor. Dünya ayaktopu tantanası oldukça bozdu, Bâbil'in zigurat bahçesi huzurumuzu. Nuri ile kendisinden hemen sonra gelip bardan maç izlemeye yazılan Gözâşinâ bey arasında, neredeyse kavgamsı bir tartışma başlıyor.

-Hırvatistan o penaltıyı kaçırmasaydı!

Size ne kardeşim, Hırvatistan'ın penaltısından? Sizin neyinize ilâç Hırvatistan galibiyeti?

-Ben Trinidad'ı tutuyorum.

-Niye?

-Tridine bandım türküsü var ya! İnsan kendini yakın hissediyor işte!

diyor Nuri. Ülkemiz bu yılki finallere katılamadığı için, herkes başka bir ülkeyi tutmak zorunda hissediyor kendini. Ben de maçları izlerken böyle buruk bir boşluk hissettim içimde, Togo'yu tutmaya karar verdim...

Dublaj ağbi tatil güzergâhını daha güneylere doğru geliştirirken Hepmüsait hanım;

-Ay ne zevk alıyorsunuz şu futboldan hiç anlamıyorum. Kocam da böyle!

deyip bardan kalkarak, elinde viski kadehi, salınarak benim masaya yöneldi.

Fikret peşinden seslendi:

-Nereye gidiyorsunuz hamfendi? Biz geldik diye mi gidiyorsunuz?

Hepmüsait hanım onu duymazdan gelerek masama geldi:

-Oturabilir miyim?

-Tabii, buyrun!

demek zorunda kaldım. Niye dedim ki? Ne zorum var?

-Belâ gelmeden e-mail gönderiyor, sen önlem alacağına misafir karşılamak üzere hazırlığa girişiyorsun. Çok aptalsın! Senin kafatasın içinde bulunduğum için kendimden utanıyorum.

diye düşündüyse de, bu konuda ağza hiçbir komut göndermedi beyin.

Hepmüsait hanımın kafası oldukça iyi, tavrı bana asılır bir durum. Ablam görse, hemen kadını kocasından ayırır, benimle başgöz eder. Hiç tipim değil. Bana uzun uzun Amerika'nın çok bozulduğunu anlatmaya koyuldu.

Amerika'da artık hiçbir yerde sigara içilemediğini, kimi eyâletlerde sokakta içmenin de yasaklandığını, kimi kentlerde komşunun kendi evinizde sigara içtiğinizi pencereden görerek, şu evde sigara içiliyor, diye polisi aradığını, gayet sarhoş, hafif peltek, arasıra;

-Eeee.... Eeeee...

diye türkçe sözcükler düşünerek, kimi cümlelerini ingi-

lizceyle bezeyerek anlatmaya başladı.

-Bu yüzden nefret ediyorum Amerika'dan.

diye üf püfleyerek içkisini dikledi.

-Satışını ve üretimini de yasaklasınlar. Hiçbir yerde içilemeyecekse niye satıyorlar?

-Amerika işte şekerim!

diyerek sigara yaktı ve otoyollarda doksan milden hızlı gidilememesi sorunsalına girdi.

-Altımdaki araba, azcık gaza bassan yüzseksene fırlıyor, doksanı geçmeyeceksin, diyor bana... It's crazy!

-Yüzseksen mille giden araba üretmesinler. İbrenin sonu doksan olsun. Herkes köklesin!

-Amerika işte şekerim!

diye başka bir konuya sıçradı, arada kimi sorular soruyor, yanıtını dinlemeyerek ilgisiz şeyler anlatıyor, giderek düşüyor tansiyonum.

-Sen dinlerken de konuşuyorsun Hepmüsait hanım, bilmem farkında mısın? Korkarım sevişirken de böyle ipe sapa eziyet şeyler anlatıyorsundur, sen korkunç bir kadınsın. Ya sen kalk burdan ya da bana hemen hesap versinler. Görüşmemek üzere!

demek istedi ağız. Beyin acil müdahele geçici felç sistemini devreye soktu, açılırken kapandı iki dudak. Kulaklar hiçbir şey duymadı.

Hepmüsait hanım Amerika'nın geleceğiyle ilgili konu ve sorunların ayrıntılarını irdeleyen salak bir muhabbete girme eğilimindeyken;

-Valla Amerika'yla hiç ilgili değilim. Ben Togo'yu tutuyorum.

diye sözünü keserek sinirli bir gülümseme sergiledim.

Epeydir bizi gözleyen ve gayet sıkıldığımı farkeden psikolog garson Ambül, yıldırım hızıyla getirdi hesap pusulasını.

Kalkarken Hepmüsait hanım cep telefon numaramı istedi. Müdürüm Keldoğan beyin numarasını verdim ve;

-Ne zaman isterseniz arayabilirsiniz, hep müsaitim!

diyerek uzaklaştım ondan ve Amerika'dan.

27

Karagöz ve Boşverinbeni nihayet yuvaya döndüler. Çocuklarıma kavuştum. Belki ben yokken de gelip kolaçan ediyorlardı burayı.

-Nerde kaldı bu herif?

-Ne zaman gelecek?

diye delleniyorlardı. Dellenmezler mi? Yavrularım benim! Kavuştuk işte! Çok mutluyum.

Eve ulaştığım gece sofralarına sıkı ekmek doğramıştım. Devrisi sabah sofranın silip süpürüldüğünü görmüştüm, ama bakalım onlar mı yediler? Güvercinler mi? Başka kuşlar mı? Bugün kavuştuk, huzura erdim.

-Aferin çocuklar, bakın baba eve döndü... Ben yokken buraya sahip çıkın, evimizi terketmeyin!

anlamına geleceğini sandığım kimi gurultular çıkardım. Hiçbir bok anlamadıklarından eminim. Uyumsuzca bakıştılar.

-Gene bir şey söylemek istiyor galiba... anlamına gelebilecek gurultular çıkardı Boşverinbeni.

-Dediğinden bir şey anlaşılmıyor ki! Guruldamaya uğraşıyor ama lâfı guruldatamıyor.

diye gurul gurul yanıtladı Karagöz, kendini guruldama konusunda insanoğlundan çok üstün ve başarılı bularak.

-O da öyle bir yaratık işte!

diye düşündü ona acıyarak, bunu guruldamaya üşendi Boşverinbeni.

Bu sabah uyandığımda onları pencerenin denizliğinde birbirlerine gagalarını sürterlerken gördüm. Bu bir kuş öpüşmesi mi? Yoksa gaga temizliği mi? Biri erkek, öbürü dişi mi? İnsan kardeşiyle dudak dudağa öpüşür mü? İnsan değil ki bunlar. İki kardeş birbirlerine mi âşık oldular? Kumrularda farketmiyor demek ki... İkisi aynı cins olsa ne olacaktı? Belki de gagalarını temizliyorlardı...

Sıkı ekmek doğradım, silip süpürdüler, artık neredeyse kumru boyutuna ulaştılar. Eskisinden çok daha güçlü ve gürültülü kanat sesleriyle;

-Guk gu rukku guruguk!

ünlemleriyle uçup gittiler. Ne kadar çabuk büyüdüler!

Asıl sorun; ben tatile gidince ne yapacaklar? İdare edecekler, belki biraz kilo verecekler. Dönünce beslerim ben onları. Zaten artık anladılar ki baba arasıra gidiyor, ama sonra geliyor.

Bir kafese girmeye ikna edip onları da mı götürsem tatile? Daha güzel bir doğada, daha iyi ve daha keyifli yaşasınlar, benimle birlikte tatil yapsınlar diye! Onlara her gün tatil zaten, mesaileri yok ki! Yem yenilecek, su içilecek, yel yeperek uçulacak, yorulunca bir yerlere konulacak. Çok güzel bir düzen ve fakat sosyal hayatları yok işte... Benim var mı sanki? Sabah kalkılacak işe gidilecek, hem de kanatsız! Beyoğlu'ndan Karaköy'e uçma becerimiz yok. İşten çıkılacak, Eve En Yakın Lokanta'ya gidilecek, şarap içilecek, iki lokma bir şey yenilecek, eve gelinecek, tele-

vizyona bakarken uyunacak... Benim durumum kumrulardan beter!

Girerler mi acaba kafese? Bilseler Ayvalık'ı, Cunda'yı girecekleri kesin. Bunu nasıl anlatmalı onlara? Yem verirken kaçıyorlar, yem verenin ben olduğumu çok iyi bilmelerine rağmen... Beni sevdikleri kesin, ama insanoğluna güvenmiyorlar, onları sevdiğimi bile bile, bir kadının çok sevdiği bir erkeğe hiçbir zaman sonuna dek güvenmemesi gibi. Bu da kadınların kumrusal yanı.

Akşamüstü eve geldim, denizlikte beklentideler. Beni görünce hareketlendiler, guruldadılar, karşı pencereye uçtular. Doymadılar demek ki, diye düşünerek, yarın sabah kahvaltısında onlara sürpriz olarak sunacağım, yedi mineralli, dokuz tahıllı, susamlı, anasonlu, babasonlu pahalı ekmeklerden doğradım. Göz göze geldik.

-Tamam, sofra hazır, buyrun!

diyerek pencereden geri çekildim.

-Akşam yemeğini akıl etmesi iyi oldu!

diye gukgurukladı Karagöz. Boşverinbeni yorum yapmayarak bir sağa, bir sola baktı, uçarak sofraya indi, atıştırmaya başladı ekmek kırıntılarını. Karagöz peşinden geldi, bir kırıntı gagaladı.

-Ekmek biraz bayat değil mi?

sorusal gukguklamasını yöneltti Boşverinbeni'ye.

-Ekmeksiz günlerimizi düşün. Sus, kes ve ye!

anlamında bir gusgurultuyla susturdu onu kardeşi.

28

Eve En Yakın Lokanta gene malesef Barbozan Fikret'li. Ortadaki masasında oturmuş, ceketini sandalyesinin arkasına asmış, mütebessim, şarabını yudumluyor. Barda Gözâşinâ bey, yanında Çengelbulmaca Nuri, konu dünya futbol kupası yarı finalleri.

Temmuzun 4'ü. Bu akşam Almanya-İtalya maçı var.

-Almanya daha genç!

diyor Fikret. Dublesitekgibi, onun Almanya'yı tutacağını anlayınca birdenbire sapına kadar italyan kesiliyor:

-Yalnız, İtalya çok iyi top oynuyor.

-İtalya yaşlı takım.

diye ahkâm kesmeyi sürdürüyor Fikret. Birden Gözâşinâ bey ona:

-Yaşlı maşlı, sen kimi tutuyorsun bu akşam?

sorusunu yöneltiyor.

-Ben kimseyi tutmuyorum. Ben Fenerli'yim. Niye soruyorsun ki?

diye yanıtlıyor Fikret.

-Kimi tutacağıma karar vericem. Sen kimi tutuyorsan, ben öbür takımı tutucam da!

Çengelbulmaca Nuri, Dublesitekgibi ve Ambül buna çok gülüyorlar.

Hava serinledi, gökyüzü bulutlandı, yağmura dönebilir. Onbeş gün sonra tatile gideceğim Ayvalık'a. Kumruların ramazanı başlıyor. Bu ay oruçluyuz kuşlarım!

Fikret hareketlendi, ayağa kalktı. Yaşasın gidi-

yor, diye sevinirken sandalyenin arkasına astığı ceketini giyip yeniden oturdu. Serinleyen havadan ötürü üşüntülendi. Gider mi hiç? Niye gitsin, Almanya-İtalya maçını izleyip ahkâm kesecek. Evde kendi kendine izlese, ahkâmı kime kesecek? Ayrıca evde garson da yok. Maçın en heyecanlı yerinde içkiyi kim getirecek? Karısından istese;

-Yeter! İçme artık Fikret!

soğuk savaşı yaşanacak. O anda benimle aynı şeyleri düşünmüş olmalı ki, kıçını bir güzel yaydı sandalyeye Fikret.

İnce, uzun, hoş bir genç kadın girdi kapıdan. Uzun siyah elbisesinin yapıştığı bedeni oldukça güzel. Yanlış bir yere girmiş gibi duraladı, sonra yeniden yürümeye başladı siyah uzun topuklu ayakkabıları. Ayak bilekleri ince, sol ayak bileğinde bir altın zincir var. Hangi masaya oturayım gibisinden bakınırken Gözâşinâ bey, kendine az biraz yüksek gelen, oturduğunda ayaklarını yere değdiremediği bar sandalyesinden sıçrayarak yere iniş yaptı, kadının yolunu keserek, sanki müessese yetkilisiymiş gibi;

-Buyrun hanımefendi, sizi şöyle bara alalım. Bu barda epeydir böyle bir güzel bayan eksikliği görülüyor.

diyerek, reveransla karışık bir buyur etme hareketinde bulunarak yanındaki boş yeri gösterdi. Kadının tereddütünü geçirmesine fırsat kalmadan Fikret ayağa kalkarak olaya maydanoz oldu:

-Hanımefendinin kıyafeti çok şık... Özür dilerim hanımefendi, hoşgeldiniz, kıyafetten anlarım, çıkışım Vakko!... Kıyafetiniz çok şık fakat o kıyafet bir bar san-

dalyesine tünemek için yapılmamış, giyilmemiş... Buyrun masama oturun, şeref duyarım...

-Teşekkür ederim, yalnız oturmak istiyorum.

deyip kararlı adımlarla bana doğru ilerledi siyah uzun topuklu ayakkabılar, tam karşımdaki masaya, bana dönük olarak oturdu. Aramızda sadece, birbirine ters dönmüş iki boş sandalye var, aynı masada gibiyiz. Gözgöze geldik, gözlerini kaçırdı. Beyin teyakkuz durumuna geçti, çük heyecanlandı, hareketlendi. Kumral saçları kısa kesilmiş, neredeyse makyajsız, ojesiz, olduğu gibisiyle güzel bir genç kadın. Tedirgince etrafına bakındı. Ambül'ü çağırdı, portakal sulu votka söyledi. Boynundaki ince altın zincirli gerdanlıkla oynamaya başladı. Çükte devingenlik hızlandı, anında beyinden fırça yedi, küskünce sündü cinsel organ.

-Almanya mı alır, İtalya mı?

diye Ambül'e fikrini sordu Fikret. Birazdan izleyeceksin, kimin aldığını göreceksin, Ambül'ün fikrinin ne önemi var? Niçin senin konuşacak hiçbir şeyin yok Fikret?

Terasın arkasındaki binanın çatısında Karagöz ve Boşverinbeni'yi görüyorum. Bana mı öyle geliyor? Oradan dikkatlice beni kesiyorlar.

-Bizimki değil mi bu?
diye guruldadı Karagöz.

Evet, bu guruldama, o guruldama. Masamdaki ekmek tabağından bir dilim aldım, hızla önümdeki tabağa un ufak ettim dilimi, terasın ortasındaki boşluğa fırlattım.

-Sanırım bizimki, bak yem attı!
diye guruldayarak inişe geçti Boşverinbeni. Terasa kondu. Başını dört bir yana çevirerek, sağına, soluna, önüne ve arkasına baktıktan sonra, ekmek kırıntılarını yutmaya koyuldu. Karagöz pır diye indi yanına. Bir dilim ekmek kırıntısını kısa sürede silip süpürdüler. Hızla uçtular gökyüzüne.

Bir teşekkür etmeden uçup gittiler. Ulan size ara öğün kıyak çekiyoruz. Beklediğimiz çok bir şey yok, bir teşekkür ederim, diyeceksiniz, o kadar, yani;

-Gugukguk guguguk!

-Kuşları seviyorsunuz galiba?

diye beni uyandırdı yüksek sesli düşümden, sol ayak bileği altın zincirli kadın.

-Severim, evet... Ama bunlar özel... Benimkiler!

Gülümsedi kadın. Ne diyeceğini pek bilemez bir ifadeyle yüzüme baktı.

-Buraya sürekli geldiğiniz için ekmek vermenize alıştılar herhalde...

-Yok yok! Onlar benim evde yaşıyorlar... Benim evlâtlar bunlar. Daha üç aylıklar. Buraya gezmeye gelmişler. Beni görünce inişe geçtiler. Tombiş olanın ismi Karagöz, daha narin olan Boşverinbeni...

-Anlıyorum.

diye yanıtladı genç kadın, hiçbir şey anlamadığını belirten bir bakışla, dudağında zorlama bir gülümsememsilik... Belki çok güzel değil ama, alımlı, çok hoş bir kadın. İsterim böyle bir kadın arkadaşım olmasını ve fakat kadınlar konusunda biraz çekingenim. Bir ka-

dına asılmayı bilmiyorum. Ondan hoşlandığım zaman ne yapmam gerektiği konusunda çok acemiyim. Hıyar gibi kumruları anlattım, benim manyak olduğuma karar verdi. Hemen diyalog kur, düşüncesini salgıladı beyin.

-Nasıl? Ne diyeyim yani?

sürüncemesinde kaldı ağız. Kulaklar pür dikkat kesildiler, çük donda fırdolanmaya başladı. Basireti bağlanan dudaklar kıpırdamadılar. Uzun ince parmakları çok güzel kadın çantasından cep telefonunu çıkardı, tıklamaya başladı. Bir mesaj okudu, güldü, gülümseyerek yanıt yazmaya koyuldu. Sadece başparmağını kullanarak acayip hızlı yazıyor, belli ki mesajperverlerden. Ben bir cümleyi beş dakikada yazıyorum.

Ambül genç kadının masasına yeni bir portakal sulu votka ve bir tabak meyve getirdi. Kadın şaşkınlıkla Ambül'e baktı:

-Ben meyve istemedim. Votkam da henüz bitmedi.

-İkram efendim. Beyfendinin ikramı.

diye sırıtarak eliyle Fikret'i gösterdi Ambül.

-Hayır böyle bir şeyi kabul edemem, beyfendiyi tanımıyorum. Alın bunları onun masasına götürün lütfen!

diye yanıtladı genç kadın. Ambül şaşkınlıkla meyve tabağını ve votkayı aldı, götürüp Fikret'in önüne koydu, kulağına bir şeyler fısıldadı. Fikret bozularak ayağa kalktı, ceketini iliklediı. Meyve tabağını bir eline, votkayı öbür eline aldı, bir araba vapuru gibi yanaştı genç kadının masasına, uzman şef garson tavrıyla gayet kibarca koydu meyve tabağını ve votka kadehi-

ni kadının önüne. Gülümseyerek;

-Bir yanlış anlaşma oldu herhalde hanımefendi! Burada âdettir, ilk defa gelenlere ikramda bulunulur... Oturabilir miyim?

deyip kıçını kadınla benim aramdaki kadına dönük sandalyeye koyuyordu ki:

-Hayır!

diye yanıtladı kadın sertçe. Fikret sandalyeye koyamadığı kıçını toparladı;

-Hayır, pardon! Siz çok yanlış anladınız. Bir kötü niyet yok. Size, müsadenizle çok kısa bir şey anlatmak istiyorum...

diyerek kıçı yerleştirme eğilimi gösterdi kadının karşısındaki sandalyeye. Kıçı sandalyeyle temas eder etmez de:

-Ambül, benim içkimi bu masaya getir!

diye seslendi. Kadın çantasını, cep telefonunu kaparak kalktı masadan, hızlı adımlarla barın ucundaki kasaya ulaştı, hesabını sordu. Bir banknot attı Dublesitekgibi'nin önüne, paranın üstünü beklemeden çıktı gitti hızla Eve En Yakın Lokanta'dan hayatımın kadını, zurna Fikret'in yüzünden. Fikret şapşallaşmış bir sarhoş ifadeyle, bana döndü;

-N'oldu yani?... N'aptık şimdi biz bu kadına?

-Daha ne yapıcaksın Fikret? Önüne gelene zart diye asılıyorsun yahu! Olacak işi bozdun. Belki evlenecektim onunla, belki o benim hayatımın kadınıydı! dedim.

-Manyak mısın sen?

dedi Fikret. Beyin yorum yapmadı.

29

Sabah erkenden guruldamalarıyla uyandırdılar beni. Gözümü açtım, pencere denizliğinde beklentideler.

-Kalksana ağbi! Yem versene ağbi!

demek istiyorlar. Evde ekmek kalmamış, çıktım gazete aldım, bakkala uğradım ekmek aldım.

-Üç günde bir ekmek alırken, her gün almaya başladınız. Hayrola misafir mi var?

biçiminde soruşturmaya geçti meraklı bakkal. Sokakta ne olup bittiğini ayrıntısıyla bilmezse huzura eremiyor. Üstten tek düğmesi kopuk, tost kokusu sinmiş koyu mavi gömleğinin torbaya dönmüş ceplerine sokmuş ellerini, bir başkomser edâsıyla yanıt bekliyor.

-Sana ne lan?

demek geçti içimden. Onu demedim.

-Evet, iki terörist arkadaşım var. Aranıyorlar. Onları barındırıyorum.

da diyebilirdim. Fakat ciddiye alır, hemen karakolu arar, bizim sokağın âmiri olarak.

-Kumrularım var, nüfusuma kayıtlı. Babaları olmam çok saçma, çünkü annelerini tanımıyorum. Bir iki kez gözgöze gelmişliğimiz var. Ortada yok onları yumurtlayan hasba. Çocuklar üstüme kaldı.

diye yanıtlamayı daha uygun buldum. Bu yanıtımı hiç ciddiye almayan meraklı bakkalın kuşkucu bakışlarından sıyrılıp çıktım dükkândan.

Eve geldim, sıkı ekmek ufaladım iki pencere denizliğine. Bir üst kat penceresinin denizliğinden sofra-

nın hazırlanışını tarassut ediyorlar.

-Çok ekmek ufaladım, çünkü bu akşam yokum. Hepsini yemeyin, yoksa yarın sabah aç kalırsınız, birazını yarına saklayın, ben yarın akşam gelicem. Ama siz akşam eve uğramıyorsunuz disiplinsiz çocuklar!

-Hah! İşte şöyle! Her gün şöyle donatsana şu sofrayı...
diye sevinçle guruldadı Karagöz.
-Elinin ayarı yok, kimi gün bir avuç veriyor, kimi gün bir tabak veriyor.
şikâyetengiz gurultularını üretti Boşverinbeni.
-Kimi gün hiç pencereyi açmıyor. Kayboluyor, pat ertesi gün ortaya çıkıyor.
diye guruldadı Karagöz, bir üst kat penceresinden mutfak penceresine uçtu.

Gurultulara ve kanat sesine gıcık olan Çıtistemem hanım zart diye açtı mutfak penceresini, kumrular ürküp bir üst kata kaçtılar. Aynı şikâyetten muzdarip Genelgiderlerekatılmam bey de penceresini açınca tamamen huzurları kaçan kuşlar Terasbenim beylerin banyo penceresine sığındılar, kuşbakışı inceliyorlar aydınlık boşluğunu. Birbirlerini gören Çıtistemem hanımla Genelgiderlerekatılmam bey anti kumrusal bir söyleşiye giriştiler.

-N'olucak bu kumru konusu?

-Bilemiyorum. Fakat çok sinir bozucu.

-Sabahın köründe bunların gurultusuyla fırlıyorum yataktan!

-Aynen.

-N'apıcaz?

-Yönetime şikâyet edelim. Kimse evinde hayvan beslemesin.

-Bunlar kim?

diye, sonu soru işaretli bir guruldamada bulundu Boşverinbeni.

-Bizi sevmeyen gıcık yaratıklar!

diye yanıtsal gurultular çıkardı Karagöz ve kanat çırpıp aşağı süzüldü, Çıtistemem hanımın mutfak penceresine kuvvetlice sıçtı.

30

Biraz önce geldim. Eve En Yakın Lokanta Fikret'siz. Oh! Oturdum her zamanki yerime. Sağımdaki masada genç bir çift var, pek konuşmuyorlar, sanki az önce kavga etmişler gibi bir suskunluk egemen masaya. Açık yeşil etek üstüne önden fermuarlı gri eşofman giymiş spor ayakkabılı genç kız, önündeki kutu birayı evirip çevirirken birden bozdu suskunluğu:

-Sen bu ilişkiyi nasıl tanımlarsın?

-Güzel bir ilişki... Bundan mutluyum. Güzel bir arkadaşlığımız var...

diyerek kutu birasını dikledi, sigara yaktı, blucini kıçından düştü düşecek, blucin montu sanki kendisine küçük gibi, kocaman ayaklı oğlan.

Dublaj ağbi girdi kapıdan, birlikte tatil projeleri yaptığı saçı kızıl boyalı kadınla, barın karşısında bir masaya oturdular. Henüz tatile çıkamamışlar. Tatil durumları karanlık gibi görünüyor.

-Sen tanımıyor musun onu? O zaman gelmem ben oraya! Direk Seferihisar'a geçeriz!

türünde "geçiyorduk uğradık, sürprizzz!" biçiminde, ona buna misafir bir tatil planı içinde oldukları anlaşılıyor. Karşısındaki kadını da ne kadar tanıdığı meşkuk!

Ambül bana şarap ve peynir getirirken sağımdaki masaya da iki kutu bira sunuyor. Aynı anda açıyorlar biraları spor ayakkabılı genç kızla kocaman ayaklı oğlan, aynı anda dikliyorlar kutuları. Bira kutusunu masaya bırakır bırakmaz söze giriyor açık yeşil etek

üstüne önden fermuarlı gri eşofman giymiş kız:

-Sen bu ilişkiyi haketmiyorsun Muratcan!

-İlişkiyi haketmek mi lâzım?

diye sordu Muratcan, kıçından düşen blucinini belinden yukarı çekerek.

-Elbette.

diye yanıtladı, gri montunun fermuarını indirip çıkarmaca oynayan spor ayakkabılı genç kız.

-Dondurma gibi, yani!

diyerek güldü Muratcan.

-Ne dondurması?

-Çocukken dondurma istediğimde, onu haketmem için yapmam gereken bir sürü şey, uymam gereken kurallar vardı... Yoksa dondurma yok!

-Sen benimle dalga mı geçiyorsun Muratcan?

-Niye dalga geçeyim Öznur?

Az önce çektiğim oh boşa gitti, sevincim kursaktan aşağıya inerayak girdi kapıdan;

-N'olur Fransa-Portekiz?

diye açtı oturumu Barbozan Fikret. Diyaioğa girmemek için, hiç ses çıkarmadan dudak büktüm. O diyalog aramıyor ki zaten, monoloğuna başlıyor:

-Zidane futbolu falan bırakmaz. Fransa onu bırakmaz. O Saint-Etienne'den gitti zaten Real Madrid'e!

diyerek geldi, tam karşımdaki masaya demir attı, ceketini çıkardı, sandalyesinin arkasına astı, çöreklendi karşıma bir kâbus gibi. Konu hakkında bilgim olmamasına karşın, başımla onayladım:

-Hı hı...

En kısa diyalog ve anti diyalog yollarını deniyorum.

-Yokum Fikret. Burada değilim!

diye bağırmak istiyorum.

Eğer o benden önce gelmişse ben onunla faça façaya açılara oturmuyorum, sırt sırtayı yeğliyorum ve fakat o benden sonra gelirse, şak karşımdaki masaya yüzü bana dönük olarak oturuyor, bu en tehlikeli konum. Diyaloğa barikat olarak hemen cep telefonumu çıkarıp rastgele bir numarayı arıyorum, telefonu kulağıma götürüp başımı ondan çok öte yanlara çeviriyorum. Fikret, Ambül'ün derhal sunduğu viskisinden fırt alıp Dublesitekgibi'ye sürdürüyor anlatısını:

-Bence Fransa alır maçı!

Dublesitekgibi her zaman onun tuttuğu takımın rakibini tutmaktan hoşlandığı için;

-Portekiz canavar gibi...

diye karşı tribündeki yerini belirliyor. Hangi numarayı tıkladığımın farkında değilim, bir ses;

-Alo!

diyor. Son görüştüğüm numarayı tıkladığım için hiç gereği yokken teyzemi aramış bulunuyorum.

-Merhaba, nasılsın teyze?

-İyiyim. Hayrola bir şey mi oldu?

-Yoo... Haftasonu tatile çıkıcam da... Siz de gidiyorsunuz herhalde...

-Evet. Çınarcık'a gideceğiz. Sabah konuştuk ya...

-Evet, konuştuk da... Belki bir daha arayamam diye şey yaptım...

Size iyi tatiller, Feridun enişteye selâm, iyi akşamlar...

deyip kapatıyorum. Gereksiz telefon görüşmeleri yap-

mama sebep oluyor bu Fikret.

Sus, kes ve içkini iç! Ben sana bir şey anlatıyor muyum? Anlattığın hiçbir şey, bilmediğimiz, bize yabancı, daha önce anlatmadığın yeni bir şey değil! Anlatışın her zamanki gibi kötü ve yıpratıcı. Cümlenin sonunu ağzından alabilmek için hepimiz elimizde çekmantarla bekliyoruz. Yeter yahu! Üstelik bunları hiç söylenmemiş yeni şeyler dile getiren bir Mevlâna edâsında gerinerek ağır ağır anlatman çıldırtıcı. Kendisine bütün bunlar söylenemediği için, gülümsemeli kadeh kaldırışlarla sineye enfiyeliyoruz kafamızın ırzına geçilişini.

Tanımadığım yaşlı bir adam geldi, Fikret'in kulağına bir şeyler söyledi. Hemen toparlandı bizimki:

-Özür dilerim arkadaşlar! Görüşürüz!

diyerek çıktı gitti.

Güle güle! Özüre falan gerek yok. Biz teşekkür ederiz! Görüşürüzmüş! Ne görüşeceğiz? Neyi görüşeceğiz?

-Görüşmemek üzere!

diye bağırmak istiyorum ardından. Bağırmıyorum elbette, sahte gülücüklü baş sallamalarla yol ediyoruz onu, hepimiz derin bir oh çekerek.

-N'apıcaz yani bu ilişkiyi haketmek için?

diye sordu Muratcan.

-Çalışacaksın. Çaba sarfedeceksin.

diyerek saçlarını savurdu Öznur.

-Tamam da tam olarak n'apıcam yani? Bütün dersler pekiyi bir karne mi getiricem?

-Evet, aşağı yukarı.

diye gerinerek arkasına yaslandı Öznur.

-Tamam da ilkokulda değiliz ki! Sen benim velim misin, öğretmenim misin? N'oluyoruz kızım?
deyince Muratcan, zart diye gri montunun fermuarını en yukarı çekip ayağa kalktı;

-Anlaşıldı Muratcan!
deyip hızla kapıya yöneldi spor ayakkabılar. Muratcan peşinden seğirterek, kıçından düşen blucini çekerek hesap ödemek üzere kasaya ulaştı, hesabı sordu, bir banknot attı, üstünü beklemeden blucinini iki eliyle sıkıca yukarı çekip hızla çıktı kapıdan.

-Seferihisar'daki yeğeninin adı neydi?
diye sordu Dublaj ağbi birlikte tatil projeleri yaptığı saçı kızıl boyalı kadına.

-Yeğenim değil, arkadaşım, Sema.

-Her neyse işte, direk Sema'ya gidelim biz... Evi deniz kıyısında mı?

-Bilmiyorum. Daha önce hiç gitmedim.
dedi kendisiyle tatil projeleri yapılan kadın.

Muratcan alı al, moru mor, kan ter içinde blucinini belinden yukarı çekerek koşar adım girdi kapıdan, az önce oturduğu masaya seğirtti, orada unuttuğu cep telefonunu aldı, kimi numaralar tıklayarak, Ambül'e eliyle selâm vererek, blucinini çekerek hızla çıktı kapıdan.

-Seferihisar'da motel ayırtmak gerek.
dedi üzüm yiyen, kendisiyle tatil söz konusu kadın. Birden kadehini elinden masaya bıraktı Dublaj ağbi:

-Ne moteli? Sema'da kalmayacak mıyız?

-Sanmıyorum... Evi müsait mi, bilmiyorum...

-Motelde kalacaksak niye Seferihisar'a gidiyoruz? Evinde kalmayacaksak niye Sema'ya gidiyoruz?

diyerek sinirle birkaç üzüm tanesini aynı anda attı ağzına Dublaj ağbi.

31

Bulabildiğimin en büyüğü, kubbeli mubbeli, nazarlıklı bir kuş kafesi aldım Mısır Çarşısı'ndan, attım taksiye.

-Beyoğlu'na gidicez!

-Neresine?

-Tarlabaşı'nda bir yerde inicem yani.

-Tamam ağbi.

diyerek vites değiştirdi saçı başı dağınık genç sürücü. Ulaşım tıkanmış durumda. Onbeş dakikada Eminönü'nden Eminönü'ne ulaştık, hiç Eminarkası dolaşmadan, hareket ettiğimiz noktadayız.

-Kanarya merakınız mı var?

diye sordu.

-Kuşlarım var.

-Ben kanaryanın hastasıyımdır ağbi. İki tane kanaryam vardı, bülbül gibi şakıyorlardı. Geçen sene biri pat diye öldü. Çok fena oldum tabii. Öbürü de fena oldu, o gün bugündür kesti ötmeyi... Çok hassas oluyor bu kanaryalar...

diyerek sertçe vites değiştirdi.

-Evet, kuşlar çok hassastırlar. Benimkiler yavru, dört aylık falanlar işte...

-Yumurtadan mı yetiştirdiniz?

-Evet.

-Helâl olsun. O en hasosu işte. Cermen mi seninkiler?

-Cermen ne?

diye sordum.

-Kanaryanın en iyi cinslerinden biri, ondan bir üstünü sadece tropikal iklimde yaşayan bir kanarya... diye gene gürültüyle, arabayı sarsarak vites değiştirdi.

-Benimkiler kanarya değil. Kumru!

-Kumru mu?

diyebildi, dikiz aynasından şaşkın şaşkın beni incelemeye koyuldu.

-Özgün bir tür. Ev kumrusu. Kumrunun en iyi cinslerinden biri, ondan iyisi sadece Yeni Zelanda'da yaşayan bir kumru türü ki, onun da üstünlüğü bir heceden ibaret, gukgu rukku gukkuru, yerine gukkuruk rukku gukkuru, diyor. Başka bir üstünlüğü yok yani... deyince sustu.

-Sigara içsem rahatsız olur musunuz ağbi?

-Yoo... Buyur yak.

Sigarasını yaktı. Trafik rezalet, yürümüyor. Köprüyü geçtik, Karaköy'de kalakaldık. Arabaların arasında, su, keten helva, cep telefonu doldurgaçı, çiçek, dondurma satan tipler oluştu. Genç, zayıf, birkaç günlük sakallı esmer adam, taksinin açık camından bana doğru bir dolgurgaç uzattı.

-Buyrun ağbi... Çok ucuz...

-İstemem.

-Çok ucuz ama...

diyerek daha da yaklaştırdı dolgurgaçı burnuma.

-İstemem. Gereksinimim yok. Cep telefonu kullanmıyorum.

derken, cep telefonum çaldı. Hiç üstüme alınmadım.

-Cep telefonunuz çalıyor galiba ağbi...

dedi kanaryasever sürücü. Mecburen çıkarıp açtım.

Ablam!

Benim ihmalim yüzünden cânım kısmeti kaçırmışız, bu böyle devam edemezmiş, ben evlenmeden ölürse, gözü arkada gidecekmiş... Neyse ben talihliymişim, daha iyi başka bir kısmet çıkmış, çok güzel değilmiş ama çok zenginmiş, Kanlıca'da Boğaz'a nâzır üç katlı köşkü varmış, çok genç değilmiş ama çok alımlıymış, benden iki yaş büyükmüş ama daha genç gösteriyormuş, çok bakımlıymış, kocası trafik kazâsında ölmüş, bir ayağı biraz aksıyormuş ama bu ona yakışıyormuş, bu bana vuran bir piyangoymuş, elimi çabuk tutmam lâzımmış...

-Taksideyim abla, sonra ararım.

diye bir ara sözünü kesip kapatabildim. Delirtecek beni ablam. Benim ayak aksamıyor, düğünde gelin hanımla kolkola yürümemiz çok zor olur...

Kafes çok güzel. Umarım sevecekler. Sudanlığı var, yemdanlığı var, üç kat tüneği var. Küçük, bunaltıcı, daraltıcı bir şey değil, oldukça geniş. Taksinin arka koltuğunda benden fazla yer işgâl ediyor. Üstelik bununla sadece İstanbul-Ayvalık arası yolculuk yapacaklar... Sonra Cunda adasında pansiyonun balkonu merkez olmak üzere Ege keşfine çıkacaklar. Onları da tatile götürüyorum işte.

-Kafeste mi yaşıyor yani senin kumrular ağbi?

diye sordu sürücü.

-Yaşayacaklar. Öğrenecekler. Alışacaklar.

-Hiç kafeste yaşayan kumru duymadım ağbi.

-Sürekli kafeste yaşamıyorlar. Bir yerden bir yere seyahat ederken, yolculuk sırasında kafeste bulunacaklar...

-Onların kanadı var ağbi, niye kafesle seyahat etsin? Ayrıca benim bildiğim kumru kafese girmez!

-Onlar senin bildiğin gibi kumrular değil!

diyerek susturdum, kumrulardan hiç anlamayan, kanarya manyağı salak sürücüyü. Şişhane'ye saptık, akmaya başladı trafik.

-Sen kumru yumurtasını nerden buldun ağbi?

diye sordu kanarya manyağı. Dikiz aynasından gözünün içine pis pis bakıp gülümseyerek yanıtladım:

-Yumurtladım!

32

Sabahın yedisinde kulağıma yabancı, hiç de kumrusal olmayan, kuş ve kanat çırpma sesleriyle uyandım. Kumru sofrasına dün gece yatarken doğradığım ekmeği birbirleriyle dalaşarak didikleyen üç haydut güvercin suçüstü yakalandılar. Nerdeyse bitirmişler Karagöz ve Boşverinbeni'nin kahvaltısını. Bizimkiler ortada yok.

-Dağılın lan! Savulun! Benim çocuklarımın sofrası orası!

Bir de bu çıktı başımıza. Ekmeği ince kıyıp sofraya koymak yetmiyor, ek iş olarak onlar gelene dek başında nöbet tutulacak!

Haydut güvercinler en üst kat pencere denizliklerine konuşlandılar, burayı kesiyorlar. Çekmecemden tabancayı aldım. Onlara doğru üç el ateş ettim. Siktirolup gittiler.

Silâh sesini duyan alt komşu Çıtistemez hanım vesveseler içinde mutfak penceresini açtı:

-N'oluyor?

-Bir şey yok. Düşmanları kovdum.

-Hangi düşmanlar?

-Haydut güvercinler! Kumrular için doğradığım ekmekleri yemişler!

-Niye ekmek doğruyorsunuz? Doğramayın, gelmesinler! Sabahın köründe guru guru sesleriyle bütün apartmanı uyandırıyorlar. Oraya buraya kaka yapıyorlar... Niye alıştırıyorsunuz bu kuşları buraya?

-Alıştırma diye bir şey yok efendim. Onlar bura-

nın kumruları, burada doğdular, ben onların babasıyım!
deyince suratıma tuhafça bakarak, dudağını bükerek kapattı pencereyi, Karagöz ve Boşverinbeni'nin herhangi kumrular değil de, bu dairede yaşayan aile fertleri olduğunu öğrenerek işin ciddiyetini kavrayan Çıtistemez hanım.

Âlet sandığından çekiç ve iki büyük beton çivisi aldım, kafesin tel aralıklarını ölçtüm, sofra olarak kullanılan denizliğin yanına, aydınlık duvarına kırk santim aralıkla çaktım. Bu kez çekiç sesinden tedirgin üst komşu Genelgiderlerekatılmam bey açtı mutfak penceresini:

-N'oluyor?

-Bir şey yok. Duvarıma çivi çakıyorum.

-Niçin?

-Arasına ip gerip çamaşır asıcam! Çiviler ve ip genel giderlere giriyor! Sizi ilgilendirmez!
dedim, hiçbir şey söylemeden, her zamanki nemrut bakışıyla kapattı pencereyi.

Kafesin içine ekmek doğradım, sudanlığını ağzına kadar doldurdum, kapısını ardına kadar açtım, iki çiviye astım.

Akşam eve döndüğümde ekmeklerin yenmemiş olduğunu gördüm. Gelmediler mi? Kafese girmek mi istemediler? Girmezlerse burada aç kalacaklar. Bunu onlara nasıl anlatabilirim? Hiçbir şey anlamıyorlar, çok salaklar. Girmezlerse kafese, burada sokak kumrusu olacaklar. Tüm pencere denizliklerine üç somun ekmek didikleyerek uzun yokluğumu telâfi etmeyi düşünüyordum, fakat bu haydut güvercinler zırnık koklat-

maz benimkilere... Çocuklarıma ekmek doğruyorum, haydut güvercinler yiyorlar. Ben ne bok yiyebilirim? Onlar da haydut değiller aslında, benim gibi bir babaları yok, serseri olmuşlar. Ama ben bütün Beyoğlu'nun değişik kuşlarını besleyemem ya... Güvercinlerden gizli bir aşkı yaşayamıyorum kumrucuklarımla... Bizim bu tatile ailece çıkmamız şart.

Bira açtım, pencerenin yanındaki koltuğa çöktüm. Gitmesem mi acaba tatile? İki üç günlük kısa kaçışlar mı yapsam Kilyos'a, Şile'ye? Evde hayvan beslemenin böyle bir salaklığı var işte! Kimisi kedisini annesine bırakarak çıkabiliyor tatile, kimisi hayvanını yanına alıp gidiyor. Benimkiler alışılmış ev hayvanlarından değil;

-Gelin anneme gidelim kumrular!

gibi bir durum yok.

-Binin bakalım arabaya, tatile gidiyoruz. Arkaya tıkışın, yolda uçuşmak yok, arabaya sıçılmayacak, def-i tabii gereksinimi olan iki kez kısaca guruldayacak, sağa çekip mola vereceğiz. Anlaştık mı? Arkada uçuşmayalım, dikiz aynasından arkayı göremiyorum. Arka camın içinde pineklemek yok, aynada sadece sizi görüyorum!

biçiminde bir muhabbet söz konusu değil.

Karşı duvarda bir yağlı boya tablo asılı; bir yatak odası, bir karyola, karyolanın önünde kırmızı kombinezonlu narin bir kadın, oda loş, pencere ışığın kaynağı. Çocukluk arkadaşım ressam Mehmet evlendiğimde hediye etmişti, boşanınca geri istemedi. Güzel, sevdiğim, zaman zaman selâmlaştığım, baktıkça Mehmet'i, çocukluğumu anımsadığım bir resim. Re-

simden pek anlamam. Duvarlarda başka resim yok zaten.

Birden resimdeki kadının, Fikret yüzünden elimden kaçırdığım hayatımın kadınına benzediğini farkettim. Esrik değilim, bana öyle gelmiyor, bu kadın, o kadın! Şaşkınlıkla bakakaldım resime. Bir sigara yakıp her gün gördüğüm bu resmi sanki ilk kez görüyormuş gibi ayrıntılarıyla incelemeye koyuldum. Sol ön plandaki büyük mor lekenin içine ustaca gizlenmiş iki kocaman kumruyu keşfedince sigara elimden düştü! Birinin gagası dümdüz, öbürününki kavisli. Karagöz ve Boşverinbeni bunlar! Doğmadan çizilmişler! Halı yanmadan aldım sigarayı. Tablodaki ışık kaynağı pencereden görünen manzaranın içinde daha küçük kumrular da var. Beş tane kumru var bu resimde... Da Vinci şifresine döndü iş! Beyin de şaşırdı bu işe!

33

Kimi yerlerde döşenen taşlar gene göçmüş, oralar yeniden kırılıyor. Yerlerine alelacele daha sonra çökecekler döşeniyor. Zeminde bir düzenleme derdine düşmeyen yüzeysel bir çalışma. Temmuzun yirminci günü, taşkırma makinaları inletiyor Beyoğlu'nu. İnsan ruhunu zımparalayan bir gürültünün ortasındayız. Hava ısısının sıcak ötesine erişmesi yüzünden herkes kan ter içinde, gömlekler, mintanlar sırılsıklam tene yapışmış, yakayı bağrı açan küresel ısınmış insanlar eline geçirdiğine yelpâze muamelesi yapıyor.

Eve En Yakın Lokanta'nın terasındayım. Tatil iznim şu andan itibaren başladı. Yarın sabah erkenden terkediyorum İstanbul'u. Bunu kutlamak üzere bir duble rus votkası ve limon suyu istedim.

Bağlantılı Fikret terasın dibinde bir masada:

-Burası esiyor! Bu tarafa gel!

diye seslendi bana. Yemezler! Yanaş da kafanı konfeksiyonlayayım, demek istiyor.

-İyi iyi, burası da esintili!

diyerek kapattım konuyu.

İkimizin dışındaki müşteriler; hiç görmediğimiz bir kadınla teras girişindeki masayı işgâl eden hâlâ tatile çıkamamış Dublaj ağbi, yanındaki masada tek başına takılan Gözâşinâ bey, terasın öbür ucundaki masada karşılıklı oturan her ikisi de gözlüklü, birinin gözlüğü metal çerçeveli genç bayanlar ve yanlarındaki masada dalgınca sigara içen derin düşünceler içinde, yırtık blucinli, spor ayakkabılı, üstünde "London" ya-

zan fanilalı orta yaşlı bir adam. Gözlüklü genç bayanlar oldukça alçak sesle, fısır fısır, birbirlerine yaklaşarak, öne doğru eğilerek konuşuyorlar. Ciddi ve gizemli bir konu görüştükleri sezinleniyor. Önlerindeki yemekle pek ilgili değiller.

İç tarafta ve barda kimse yok. Dublesitekgibi, Ambül'le birlikte terasta garson olarak çalışıyor. Yeni bir çocuk işe alınmış, ortalıkta amaçsızca salak salak dolaşıyor, komimsi.

-Yok böyle bir sıcak yahu!

diye topa girdi Fikret. Sadece başsalladım.

-Nem oranı da acayip! Yarın daha da sıcak olacakmış. Evden çıkmayın diyorlar...

biçiminde meteorolojiden daldı konuya... Henüz kafa sürfüleleme safhasındayken Fikret'in cep telefonu çaldı, kurtulduk. Taş kırma makinelerinin sesi ortalığı inlettiği için bağırarak konuşmak zorunda kalıyor:

-Alo?... Beyoğlu'ndayım... Bir iş görüşmesi yapıyorum...

London fanilalı adam ve bu taş kırma gürültüsü içinde fısırfısırdaşarak anlaşmayı başaran, aslında karınları aç olmayıp burada kulaktan kulağa oynamak için bulunan, yemeklerini yemeyi unutmuş genç bayanlar şaşkınlıkla, Gözâşinâ bey bıyık altından kahkaha atarak dönüp Fikret'e bakıyorlar. Fikret biraz aşağı alıyor sesini:

-Yok yok, geç kalmıyıcam... Balıkpazarı'ndan ne aliim?... Kuş üzümü mü?... Niye? Kuşumuz mu var bizim?... Neye lâzım?... Tamam tamam, gelirken bakarım, bulursam alırım... Geç kalmam...

-Senin araban yok mu?

diye soruyor kadına Dublaj ağbi.

-Var.

diye yanıtlıyor kadın.

-Tamam, benzinini ben koyarım, basar gideriz.

-Nereye?

-Güneye! Belirli bir program yok... Kafamıza göre takılacağız. Nereyi beğenirsek, orda kalırız. Beğenmezsek basar gaza daha güneylere ineriz. Belirgin-sizlik en güzel tatildir.

diyerek kadeh kaldırıyor kadına Dublaj ağbi, kadın da kaldırıyor, tokuşturuyorlar.

Ambül ortalıktan kayboldu. Dublesitekgibi'yı el işaretiyle çağırdım:

-Bir votka daha istiyorum. Tek olacak, ama hafif dublemsi!

-Peki ağbi!

diye gülerek gitti.

Blucini yırtık, spor ayakkabılı London bey sigarasını içiyor, birasını yudumluyor, gökyüzüne üflüyor dumanı. Sandalyenin arkasına asılı omuz çantasından el büyüklüğünde bir defter ve kalem çıkarıp bir şeyler yazmaya başlıyor. Her ikisi gözlüklü fısırdaş genç bayanlar yemeklerini anımsayarak çatal ve bıçaklarına el attılar.

Dublesitekgibi tek bölü iki votkanın içine bol buz atarak, tek buçuk havası verilmiş bardak ile geldi.

-Götür bunu, içinden buzları al, buzlar kadar votka ekle!

Bu seferki:

-Peki ağbi!

diyerek gidişi somurtarak oldu.

-Hayır yahu geç kalmıyıcam, dedim... Tamam alıcam, o hindi üzümünden... Kaç gıram?... Tamam yahu önemli değil, bulursam yarım kilo alırım...
diye telefon görüşmesini sonlandırmak istiyor Fikret, karşı taraf, yani;

-Kuş üzümü bahane, haydi çabuk daha fazla içmeden eve gel!
demek isteyen karısı, buna izin vermiyor.

-Bence sen hemen hindi üzümünü al, eve git!
diye Fikret'e bulaşıyor Gözâşinâ bey ve fakat karısının uzun fırçasına karşı direnme çabasındaki Fikret onu duymuyor;

-Birazdan çıkıyorum... Duyamıyorum... Telefon çekmiyor... Sesin gelmiyor...
dümeniyle kapatıyor cep telefonunu, yeni içki söylüyor ve Gözâşinâ beye dönerek:

-Bi şey mi buyurdunuz?
diye soruyor.

-İçişleri Bakanı bastırıyor, hemen eve gitsen daha iyi olur, hindiyi, üzümü, müzümü alıp...
diye gevriyor Gözâşinâ bey.

-Bizim evde bakan, hükümet mükümet yok. Bizim evde sıkıyönetim var, ben sıkıyöneten oluyorum!
diyerek puro yakıyor Fikret.

-Rezervasyon falan yaptırtmayacak mıyız? Bu tarihte her yer doludur.
diyor, Dublaj ağbinin karşısındaki kökten kolsuz beyaz gömlekli, kahverengi saçlarını kısmen sarıya boyamayı başarmış kadın.

-Sende çadır falan yok mu?
diye soruyor Dublaj ağbi.

-Yok.

-Tamam yahu, yarın alırım ben bir çadır, istediğimiz yerde kalırız.

diyerek kapatıyor konuyu Dublaj ağbi.

Her ikisi gözlüklü genç bayanlardan, yüzü bana dönük olan, gözlüğü ince metal çerçeveli birdenbire çatalı, bıçağı masaya gürültüyle atarak ayağa kalktı, masa arkadaşına:

-Orospu!

diye bağırarak çantasını kaptı, hızla çıktı kapıdan.

Sabahtan beri ortalıkta görünmeyen Boşverinbeni ve Karagöz aceleci kanat çırpışlarla geldiler, terasın dibindeki binanın çatı yağmurluğuna kondular.

-Nerdesiniz salaklar? Gidin hemen kafese girin! Yarın sabah yola çıkıyoruz!

diye bağırdım, elimde olmadan. Her ikisi gözlüklü genç bayanlardan masada yalnız kalan, az önce orospu olduğunu öğrendiğimiz hanım ve London bey ve Fikret ve Gözâşinâ bey ve Dublaj ağbi ve arabası olup çadırı olmayan kahverengi saçlarını kısmen sarıya boyamayı başarmış kadın ve Dublesitekgibi dönüp garipçe baktılar bana.

Fikret:

-Bana mı diyorsun?

dedi.

-Hayır... Sanırım sıcaktan... Öyle bir cinnet durumu galiba...

dedim. Ambül peydahlandı, hesap ve yolluk votka istedim.

-Bu Galatasaray nasıl şampiyon oldu? Akıl alacak iş değil! Bu kadar ballı takım olmaz yahu!

söylenmesine geçti Fikret. Hiç ilgilenmedim. Ambül, Dublesitekgibi'nin terkedilmiş gözlüklü genç bayanla hesap ilişkisinden yararlanarak, taşmak üzere olan bir yolluk bardağı getirdi. Dublesitekgibi görse intihar eder, zaten hava da müsait...

-Şu blucini delik deşik adam kim, biliyor musun? sorusunu yönelttim Ambül'e. Kulağıma yaklaşarak;

-Bilmiyorum ağbi, ilk defa geliyor. Sanırım yurt dışında yaşıyor. Demin birasını tâzelerken dikizledim, defterine; "Türkiye çok acayip olmuş. Herkes çıldırmış. Bir cinnet dönemi yaşanıyor." yazmış.

34

Çevreyolu kilitlenmiş durumda, çilingir bekleniyor. Gelmiyor tabii, kendisi bir yerde kurmuş sofrayı, yerine bir kağıt helvacı gönderiyor.

Çilingirlikten hiç anlamayan, üstelik bu sıkışmış trafiğin çözülmesini hiç istemeyen, sıcaktan bunalmış, bütün helvaları hemen satıp bir gölgeye çökmek arzusuyla yanıp tutuşan satıcı dayıyor kağıt helvaları arabamın camına. İstemediğimi belirten bir el işaretiyle, aralık olan camı kapatıyorum, kocaman ve pis elleriyle cama vuruyor:

-Çok tâze!

Tâze olsa ne yazar, ellerin leş gibi! Ayrıca çevre yolunda kağıt helvalı piknik amacında değilim. En fenası hiç kağıt helva sevmem, kağıt gibi bir şey. En son ortaokuldayken yemiştim... Trafik akar gibi oluyor, akışın ters yönünde yürümeye başlıyor bütün helvaları bir an önce, topluca pazarlamakta kesin kararlı helvacı.

İstanbul'dan çıkabilsem gerisi kolay. Kamyon kamyonu solluyor, uzun araç kısa aracı sollama temâyülünde, kısa araç ve arkasındaki ben ona gıcık oluyoruz. Gayet ağır yolalan uzun araç en sol şeritte egemenliğini ilân ediyor, kimseye yol vermiyor. Arkamdaki sapık bana selektör yakıyor. Ne selektörü lan? Önümde kamyon var, onu delip içinden mi geçicem? Uzun araca şaşırtmaca verip sağ şeride geçip onu sağlayarak, aniden sollayarak önüne geçiyorum. Zart, yolda onarım var levhası! Üç şeritten tek şeride

iniyoruz, önümde bir tır var, trencilik oynuyoruz. Sigara yakıp kasetçaları tıklıyorum. Sezen Aksu da katılıyor yolculuğa...

Karagöz ve Boşverinbeni kafese girmediler, ben evden ayrılırken de aydınlıkta yoktular, onlara son bir konuşma yapamadım, yalnız çıkıyorum tatile. Girselermiş kafese! Bir yıldır bu tatili bekliyorum, çocuklarım oldu diye tatilimi Beyoğlu'nda geçirecek değilim herhalde! Biz bir aileyiz artık, tatile birlikte çıkılacak, salak çocuklarım... Madem benimle gelmiyorsunuz, bir süre oruçlusunuz, iftar baba tatilden dönünce! Beyoğlu'nda kapkaç takılsınlar. Simitçiden simit kapıp uçsunlar, poğaçacının en dalgın halinde poğaça kapuçlasınlar. Kuşbakışı irdeleme sonucu artık öğrenmişlerdir Beyoğlu'nun raconunu...

-Aal Gördün mü Karagöz? Küçük çocuk şişman adamın kıç cebinden cüzdanı kaptı kaçtı, adam farkında değil.

-Ben öbür tarafa bakıyordum, fırlamanın biri bankadan çıkan adamın elindeki çantayı kaptı kaçtı. gibi görüşmeler olmuştur mutlaka aralarında... Gidiyorum. Ne haliniz varsa görün. Varsayalım öldüm! Bütün yıl it gibi çalıştım, tatil yapmayacak mıyım ben?

Hiç dikiz aynasında görünmeden sağımdan bir motosiklet geçti, iki kamyonun arasından süzülüp gitti, sanki trafik hiç sıkışık değilmiş gibi. Havalimanı sapağında yol ferahladı, gişelerden geçtim, bastım gaza Edirne'ye doğru. Ayvalık'a gitmekten vazgeçtim. İstanbul'a, çocuklarıma daha yakın, gerekirse günübirlik buraya dönebileceğim bir yere gitmeyi uygun buldum. İcabında sabah ordan basar gaza gelir, birkaç

günlük yem, su verir, oraya geri dönerim. Bu sıcakta içemeden buharlaşır onların suları. Haritadan Karadeniz kıyısında, Bulgaristan sınırına yakın Kıyıköy diye bir yer keşfettim. İnternet'ten tıkladım, oradan fotoğraflar, otel, motel isimleri buldum, fotoğrafından deniz kıyısında olduğu anlaşılan Sahil Pansiyon'u aradım, işletmeci Kâmil beyle görüştüm, oda fiyatı sordum.

-Otuzbeş lira!

Motelin deniz kıyısında olup olmadığını sordum.

-Sahilde efendim!

Yer ayırttım.

Karagöz ve Boşverinbeni artık beni tanıyorlar sanıyorum... Aslında onlar sadece öksürüğümü tanıyorlar. Öksürüğü duyunca helikopter gibi iniyorlar denizliğe.

-Günaydın ağbi. Bugün biraz geç kalktınız...

şikâyetengiz guruldamaları... Bu sefer epey özleyecekler öksürük sesini.

Kimi kamyonları, kamyonetleri, minibüsleri sollayarak Büyükçekmece sapağına ulaştım, ondan sonra ferahladı yol. Bagajdaki şarap şişeleri birbirine çarparak lingiling sesler çıkarıyor. Motel sahibi ile yaptığım telefon görüşmesinde pansiyonda içki servisi olmadığı öğrenildi, bunun üzerine bagajı mahzene çevirdim.

Çerkezköy, Saray üzerinden ulaştım Kıyıköy'e. Neredeyse hepsi beyaz boyalı balıkçı tekneleriyle dolu, küçük, güzel bir liman. Deniz kıyısında yerleşim yok, köy limana bakan tepede. Köy meydanında pansiyonu sordum.

-Öbür koyda!

dediler. Tarif edilen yoldan bir dereye ulaştım, üstündeki daracık köprüyü geçtim, sağa doğru ok işaretli, bir tahta parçası üzerine elle yazılmış "Sahil Pansiyon" yazısını gördüm, döndüm o tarafa. Girdiğim yol patikanın biraz gelişmişi. İki arabanın yanyana geçme olasılığı yok, karşıdan birisi gelirse inip dövüşülecek herhalde. Zemin gayet engebeli, arabanın altı sürekli vuruyor, bagajdaki şarap şişesi şıngırtısı bir caz konserine dönüştü... Yanlış bir yolda mıyım acaba, duygusu giderek ağır basmaya başladı. Geri dönmek istiyorum ve fakat manevra yapılacak yer yok!

Keçi yolu beni bir çayırlığa çıkardı. Üstünde kocaman harflerle Yürük Büfe yazılmış bir barakanın çevresine kurulmuş rengârenk çadırlar, sağ tarafta iki katlı pembe boyalı, bahçe içinde bir ev var. Başka bina yok. Motel burası olamaz. İnternetteki fotoğrafa hiç benzemiyor. Hiçbir yerde "Sahil Pansiyon" yazısı yok. Üstelik deniz kıyısında değiliz, çayır çimenliğin ötesi bir dere, derenin ardı geniş kumsal, deniz epey ırakta. Çadırların arkasında boyunları çıngıraklı koyunlar otluyor. Dereye uzak, gerideki tepeciğin üstünde kimi bezler gerilerek oluşturulmuş derme çatma bir gölgeliğin altında mavi çizgili pijamalı, atletli, pos bıyıklı, yalınayak bir adam oturuyor bir sekmenin üstünde, bacak bacak üstüne atmış, sağ eliyle, sol ayak başparmağıyla ikinci parmağın arasını sıvazlıyor.

Sadece sigara, ekmek, su, bira gibi şeyler satan büfemsi Yürük Büfe'nin önüne yanaşıp barakanın içindeki satıcı kıza Sahil Pansiyon'u sordum. Dudak büküp bilmediğini belirtti. Yanlış geldiğim kesin! O keçi yolunu geri gitmem gerekecek. Otelin telefonu ola-

rak görünen Kâmil beyin cep telefonunu tıkladım. Kaybolduğumu ve Yürük Büfe isimli bir barakanın önünde olduğumu bildirdim.

-Şimdi geliyorum efendim!

diyerek kapattı ve bir dakika sonra, sağ taraftaki evin bahçe duvarı üzerinden atlayarak geldi, eski bir türk filmi karakter oyuncusunu andıran, saçları kırlaşmış ama gayet dinç, güleryüzlü Kâmil bey.

-Hoşgeldiniz.

-Hoşbulduk. Nerde pansiyon?

-Burası efendim.

diyerek bahçe içindeki iki katlı, pembe boyalı apart-mansal binayı gösterdi.

35

Gün battı, yapış sıcak bir nemli geceye dönüyor akşam. Rengârenk ışıklar yandı dört bir yanda, diskolardan, barlardan sokağa taşan binbir müzik birbirine karışıyor. Hepsi yekdiğerini bastırmak için sonuna kadar açıyorlar sesi, kimin desibeli kime yeterse!

Beyoğlu'nu arşınlıyor deli kalabalık. Caddeyi ve ara sokakları işgâl eden ve hemen üzerlerine su sıkılarak ıslatılması gereken kuru sıkı bir kalabalık... İnsanda, kim lan bunlar, duygusu uyandıran, sanki karıncalar kadar acelesi varmış gibi bir telâşı benimsemiş çobansız sürü.

Tarlabaşı caddesi üstünden uçarak rotayı Kasımpaşa'ya çevirdiler. Eyüp'e doğru yol alıyor ışıkları fersiz, güvertesi bomboş son Haliç vapuru. Geceyi Eyüp'te geçirip sabahın köründe oradan çözecek palamarı.

-İnip konalım mı şu geminin üstüne?

guru gurusunu üretti önde uçan Boşverinbeni.

-Niye? Ne gerek var?

-Çok seviyorum. Hiç kanat çırpmadan ilerliyorsun. Çok zevkli!

-Yoruldum, kanatlarımı kaldıracak halim yok, ben incir ağacına gidiyorum!

gurultusuyla kanat çırpışları yavaşlatıp süzülerek inişe geçti Karagöz.

-Çok yedin ondan!
anlamında gurugurulayıp onu izledi Boşverinbeni. Yanyana uçmaya başladılar.

-Bugün niye o kadar çok yem koymuş ki? Hergün iki avuç verir, bu sabah bütün pencere denizliklerini ekmekle bezemiş... Ekmek de çok tâzeydi, bol bulunca yedim işte... Karnım davul gibi şiş...
gurultularını çıkardı kanat çırpışı giderek yavaşlayan ve oraya buraya sıçarak alçalan Karagöz.

-Çok koydu diye hepsini yemen gerekmez. Belki bir yere gitti. Bir süre gelmeyecek, bize birkaç günlük yem bırakmış olabilir.
anlamında gurultularla yanıtladı Boşverinbeni.

İncir ağacına vardılar, her zaman tünedikleri, kocaman yaprakların altında gizlenmiş yamuk dala kondular.

Sıcak hava münasebetiyle kapılarını, tüm pencerelerini ardına kadar açan diskoların, barların zangırtısı sarmaladı incir ağacını. Sese insandan çok daha duyarlı kumrular huzursuzca daldan dala dolanmaya başladılar ağaçta.

-Ne zaman susacak bunlar?
sorusal guru guruladı asabı dingildek Boşverinbeni.

-Bilmiyorum.
biçiminde yanıtsal ıkındı kocaman bir incir yaprağına sıçmakta olan Karagöz.

36

Sahil Pansiyon hiç de kafamda tasarladığım, internetteki fotoğrafa bakarak imgelediğim, düşlediğim gibi değil. Sahilde, denize bakan bir odada Karadeniz'in bıkmaz usanmaz dalga fışırtısını duyacağımı düşünürken, kurbağalı bir derenin dibindeyim. Kumsal ve deniz derenin öbür geçesinde, dalgalar çok uzaklarda, kurbağalar vıraklıyor pek durağan dalgın suda. Dereyi aşıp kumsala ulaşmak için varolan köprü yıkılmış, yenisi yapılamamış, aslında başkanla görüşmüş Kâmil bey, başkan söz vermiş, bu perşembe tamam demiş, ama gelen giden olmamış, eskiden denize dökülen derenin suyu azalmış, dökülemez olmuş, denize çeyrek kala yolu kapanmış, artık uzun bir göl kurbağalı durgunsu, çünkü üst tarafa baraj yapılmış, derenin suyunun önü kesilmiş, aslında Kâmil bey dereyi aşmak için plastik dubalar üstüne bir sal yaptırmış, zamanla derenin suyu o kadar azalmış ki, sal yüzemez olmuş, fakat Kâmil bey bugün öğleden sonra tekrar gidecekmiş başkanla görüşmeye.

-Denize nasıl ulaşacağız Kâmil bey? Bu kurbağalı dere, kurbağalarla arkadaş olup yüzerek mi geçilecek?

-Hayır efendim, derenin bittiği yer diz boyunu aşmaz, ordan yürüyerek geçebilirsiniz... Ama ben size tepeyi tırmanıp öbür koya inmenizi tavsiye ederim. Dün gelenleri hep o tarafa yönlendirdim, çok memnun kaldılar!

diye saygıyla gülümsedi Kâmil bey. Tepeyi tırmanıp

öbür tarafa inme dediği, birkaç kilometrelik bir dağcılık sporu. Dünküler neden memnun kalmışlar, anlamak olası değil. Burada denize girilemeyeceği anlaşıldı.

Odam ikinci kattaymış. İnternette görünmeyen dut ağacının dibinden internetteki merdivene hiç benzemeyen basamaklardan çıkılıyormuş. Bilgisayarın ekranında gözümlediğim merdivenin yanındaki mermer yunan sütunu ya çalınmış ve şu an British Museum'da sergilenmekte ya da fotoşop aleyisselâm marifetiyle interfotoya eklenmiş... Önde ben, fonda Kâmil bey ve bavulum çıkıyoruz mozaik basamakları. Odada buzdolabı yokmuş, ikinci kat girişindeki genel buzdolabına koyabilirmişiz soğuk olmasını istediğimiz şeylerimizi... Sanki buzdolabını dansa kaldıracakmış gibi bir nezaketle eğilerek açıyor kapağını Kâmil bey:

-Her yaz gelen, beş ay kalan bir alman müşterimiz var, Barbara hanım. Bunlar onun şeyleri... Bir kenara toplayıp, siz de buraya koyabilirsiniz beyaz şaraplarınızı...

Küçücük odada yatak dışında üstüne kıç koyulacak bir oturma elemanı yok, köşeatışı noktasından deniz gören göz içi kadar balkonda bir plastik dingildek masa, iki tahta sandalye bulunmakta. Odada bir geniş yatak ve onun başucuna dayalı ikinci bir tek kişilik yatak var, L biçiminde odanın yarısından fazlasını işgâl ediyorlar. Tuvalet ve duş bölümü daracık, balkona açılan kapıyla, tuvalet kapısı ters yönde çalışıyor, sürekli çarpışıyorlar, önce birini kapatıp sonra öbürünü açacaksın. Klozetin üstünde minicik bir kurbağa yavrusu var! Çağla yeşilinden de açık rengi, sa-

rımsı...

-Merhaba kurbağacıkcık! Kanatlı hayvanları sevenlerdenim, hiç kurbağa sevmem! Tanıştığımıza sevinmedim. Güle güle!

Tuvalet kağıdını eldiven gibi kullanarak tutup attım balkondan sarımsı, hayvanımsı şeyi.

Kıyıköy'ün gecesi kurbağa vıraklamasından ibaret. İnsanı tedirgin eden, sürekliliğiyle kendine alıştıran, tekdüzeliğe ulaşan o sesi kanıksayınca uyudum. Sabah yedi buçukta kumru guruldamalarıyla uyandım, kendimi İstanbul'da sanarak. Hayır Kıyıköy'deyim.

-Gukkuruk gu!

sesleriyle günaydınlıyorlar beni.

-Merak etme, biz burdayız ağbi!

demek istiyorlar, sanki korumalarım gibi, benim çocukların çok uzak akrabaları...

-Günaydın Kıyıköy'ün kumruları! Kumrubaba ağbiniz geldi! Kardeşleriniz Karagöz ve Boşverinbeni'nin babasıyım. Burada ekmek kırıntısı işine Kâmil bey ve eşi Emine hanım bakıyorlar, sizlere iyi guruldamalar! İlginize teşekkür ederim.

Bahçede, üstüne iki vişne ağacının sarkıp gölge yaptığı bir tahta masada kahvaltı etmekteyim. Karşımda dalları yere sarkan bir dut ağacı. Dut ve vişne de var yani kahvaltıda. Kâmil bey elleriyle yaptığı sahanda yumurtayı sunuyor, domatesler, yeşil biberler, yörenin özgün beyaz peyniri, kahvaltı mükemmel, İstanbul sıcağından sonra püfür bir Karadeniz esintisi.

Sahil Pansiyon'da toplam altı oda var, ikisi zemin kat, dördü ikinci kat, dördün biri muntazaman Bar-

bara. Zemin katın arka tarafı mutfak, çamaşırhane ve Kâmil beylerin evi. Altı odaya ek olarak bahçede, Kâmil beyin "bungalovlar" diye adlandırdığı, dört odalı bitişik düzen bir baraka, ayrıca onların karşısında küçük bağımsız bir baraka var, o da süit bungalov herhalde. Duş, tuvalet ve lavabosu olmayan, plaj kabinimsi, hücresel, iki daracık yataklı bungalov odalarda kalanlar bahçedeki genel duşlu tuvaleti kullanma durumundalar. Çok çişin varken tuvalet doluysa sıra beklenecek, dolu ve önünde kuyruk varsa, donuna yapıyorsun. Bungalovlar odalardan on lira daha ucuzmuş.

Vişne ağaçlarının dibindeki bu tahta masa, bahçenin en güzel yeri. Dere kıyısında bahçenin giriş kapısı karşısındaki taşlıkta kurulu köy kahvesi düzeni plastik masalardan uzakta, zula bir nokta.

Dün ikindi suları buraya ulaştığımda, çantamı daracık odama bırakıp, odayı benimle bölüşmek isteyen kurbağa yavrusunu avluya şandelleyip hemen buraya inmiş ve bagajdan bir kırmızı şarap açıp yerleşmiştim tahta masaya. Akşamüstü pansiyonun benim sandığımdan da kalabalık olduğu anlaşıldı. Güneşin pembeleşmesiyle birlikte, denizden dönen Durunbırakınbenyaparım bey, eşi ve biricik oğulları, ellerinde şişme bot, şnorkıl, palet, tüfek, güneşlik ve havlularla, önümden geçerek yukarı çıkan merdivene bitişik, hemen masanın arkasında, bahçeden üç basamakla çıkılan balkonu dar odanın kapısını açıp içeri girdiler. Arkalarından şişman, açık renk gözlü, saçları dökülmüş, iddialı göbeğinden ötürü uzun şortu göbek deliğinden beş parmak aşağıda duran adam, kendi-

sinden genç eşi ve küçücük oğlu deniz banyosunu tamamlamış olarak pansiyona ulaştılar. Durunbırakınbenyaparım beylerin bitişiğindeki, balkonu biraz daha genişçe odanın onların olduğu anlaşıldı. Eşi ve oğlu odaya girdi, şişman adam sigara yakıp oturdu balkona. Bana selâm verdi, hoşgeldiniz, dedi.

-İlk defa mı geliyorsunuz? Çok güzeldir burası. Ben aslında buralıyım...

diye söze girdi ve anlatmaya başladı. Çok cenazesi varmış, hapislerde yatmış, otelciymiş, iflâs etmiş, sonra ayıptır söylemesi, havuzu olan bir sitede ev almış, oğlu altı yaşındaymış, yuvaya falan göndermemişler, onun için biraz asosyal olmuş çocuk, elli yaşından sonra çocuk yaparsan böyle olurmuş...

-Benim de çok cenazem var ağbi. Sayısını unuttum. Hiç hapis yatmadım. Adamlarım var, onlar benim yerime yatarlar!

diye kestim sözünü.

-Öyle mi? Saygılar sunarım sayın ağbicim.

diyerek kapattı çenesini Çokcenazemvarbenim bey.

Güneş batarken iki kadın, iki erkek, dört kişilik bir grup denizden döndü, merdivenden üst kata çıktılar. Hemen peşlerinden gelen kadınlı, erkekli, mayolu, havlulu beş kişilik bir grup daha çıktı üst kata... Kaçar kişi kalıyorlar odalarda?

Derken Durunbırakınbenyaparım beyde mangal, eşinde yemek telâşı başladı. Bungalovlar barakasıyla taşlık bölüm arasında bir noktaya tezgâhı kurdular. Daha sonra bungalovlardakiler de mangallarını yaktılar. Kendin pişir kendin ye durumuna dönüştü pansiyonun bahçesi. Durunbırakınbenyaparım beyin

eşi odadan taşlıktaki masaya kap kap yemek, salata, bardak, çanak gibi şeyler taşıdı. Ne çok şey getirmişler! Kaç gün kalacaklar ki? Herkes Yürük Büfe'den kutu biralar aldı. Pansiyondan yiyecek, içecek isteyen yok. Mutfağı kullanan tek müşteri benim.

Kumru gurultularıyla battı güneş, yıldızlar birer ikişer belirdiler, çoğaldılar gökyüzünde.

Şeker bir adam Kâmil bey. Diyabetik açıdan demek istemiyorum, patron gibi değil yani, gerektiğinde garson, gerektiğinde aşçı, her konumda saygılı, kalendermeşrep, güzel bir insan. Eşi Emine hanım da öyle. Her işi ikisi yapıyorlar, çöp toplayan adam ve bulaşıkçı olduğu tahmin edilen, günaydın kavramsız, gülmez yüzlü, pos bıyıklı tip dışında personel yok.

Kâmil bey tahta masaya bir örtü serdi, salatalar yaptı, balık pişirdi. Işığı dut üstünden içime düşen, tam yuvarlaklaşamamış, yamuk, dolunumsu aya karşı, kurbağa vıraklamaları arasında, bahçeyi basan et kokusuyla arkadaş yedim akşam yemeğimi. Mangalcılar erken yattılar, bahçe bana kaldı, yeni bir şarap açtım kurbağaların şerefine! Vişne ağacının ardında oluşan ateşböceklerinin göz kamaştırıcı dansı eşlik etti kurbağalara.

Gece odama çekilirken, kalabalıktan tedirgin olduğumu hisseden, pansiyon mutfağını kullanan tek müşteri olarak beni öbürlerinden ayrı, gerçek, olması gerektiği gibi bir esas müşteri olarak gören Kâmil bey;

-Pek böyle kalabalık olmaz... İnsanlar sıcaktan kendilerini deniz kıyısına attılar herhalde... Fakat yarın gidenler olacak.

demişti.

Dün gece geç vakit giden oldu, bugün gidecek olan ve fakat hâlâ kıçı kaldıramayanlar var. Dün akşam bana, Kâmil beye meyve sorduğumu balkonundan duyarak bir tabak meyve sunan ikinci kat kapı komşum, balkonları benimkinden çok büyük ve göbekten deniz gören, uzun yol kaptanı çok kibar adam Okyanuslarbendensorulur bey ve eşi sabah erkenden gitmişler. Çokcenazemvarbenim beyler az önce;

-İyi tatiller sayın ağbicim!

diyerek ayrıldılar pansiyondan. Ardlarından üst katta kaç kişi bir arada kaldığı bilinmeyen beşbenzemez indiler, vişne ağacının ardındaki bahçe duvarının üstünden çantalarıyla atlayıp duvar dibinde parketikleri arabalarına yerleştiler. Kimse pansiyonun dere kıyısındaki giriş kapısını kullanmıyor, orası binaya en uzak nokta. Ben de bagajdan şarap almak için dereden bagaja, bagajdan dereye, dereden masaya yolculuğu yapmıyorum, masadan kalkınca bir kulplu beygir hareketinden sonra bagajın önündeyim. Dikkatimi çekti, Kâmil bey de aynı yolu kullanıyor.

-Herkes burdan girip çıkıyor, niye şu duvarı yıkıp buradan bir giriş yaptırmıyorsunuz?

-Doğru aslında. Düşündük de fırsat olmadı!

biçiminde yanıt veriyor, biraz mahcup, çok kibar, dediğine göre yirmiyedi yıldır bu pansiyonun sahibi Kâmil bey.

Şu an pansiyonda iki oda boş, bungalov treninin dün iki kompartımanı boşaldı, bugün birine hanzo bir dörtlü geldi. Genç çift ve anne ve baba konumundalar. Dördünün o hücreye sığma olanakları yok. Amca içeri girip yatağın birine yattı, diğer üçü kompartıman

kapısının önündeki plastik masanın çevresindeki plastik taburelere oturmuş, anlamsızca bana bakıyorlar.

-Buraya gazete geliyor mu?

diye sordum.

-Saat onbirde gelir. Köyden birisi bana getirir.

diye yanıtladı Kâmil bey.

-Kendisinden rica edebilir miyiz, sabahları bana da Hürriyet gazetesi getirsin...

-Söyleriz ama, kendisinin aklı pek yerinde değildir. İstediğin gazeteyi getirmez. Ben Posta gazetesi istiyorum, o Takvim gazetesi getiriyor. Markete giriyor, bulduğu gazeteyi kapıp geliyor. Ne bulursa onu getiriyor. Ama her gün mutlaka bir gazete getirir.

-O zaman yarın üç gazete getirmesini söyleyelim ona, belki üçünden biri Hürriyet gazetesi olabilir.

-Peki efendim.

diye gülümseyerek kahvaltı tepsisini alıp uzaklaştı Kâmil bey.

Bu sabah erken kalkan mangalcılar denize gittiler herhalde, pansiyon boş. Sadece bungalov kompartımanı önündeki masalarında bir semâveri çevrelemiş hanzo dörtlünün üçlüsü var. Hiç konuşmadan çay içiyorlar. Yanlarına bir genç kız geldi, beşibiryerde oldular. Çokcenazemvarbenim beylerden boşalan odayı kiralamak üzere gezdiler, Kâmil beyle görüştüler. Benimkinden küçük odada beşi birden kalmak istediklerini belirtince, Kâmil bey onları mütekâmil bir şekilde yol etti, bungalov treninin o kompartımanı boşaldı.

Dereyi geçip ya da dağı tırmanıp denize girmeyi

düşünmüyorum. Denize girmek bu denli meşakkatli olmamalı. Vişnelerin altı güzel ve esintili, püfürtülü.

Yürük Büfe'nin arkasında uyduruk, yarı açık çadırda barınan kısa boylu, şişman, biri yaşlı, öbürü genç ama ikisinin de kıçı heybetli, ikisi de çiçekli şalvarlı, çok esmer, sanki meksikalı kadınlar otelin temizlik personeli. Bir iş olunca geliyorlar, iş yoksa yarı açık çadırın gölgeliğinde oturuyorlar.

Bungalovlar barakası ve bağımsız bungalov ve dut ve vişne ağaçları arasına gerili iplere, sabahtan beri pansiyonun arka tarafında yıkadıkları çarşafları asmaya başladılar, sanki meksikalı kadınlar. Her tarafım çarşaflarla çevrildi. Bir çadırda gibiyim. Bunalarak kalktım masadan.

Taşlık bölümde çay ocağının yanındaki masada oturan patrona akşam ne yiyebileceğimi sordum.

-Yemekler hep aynı efendim...

diye saygıyla ayağa kalktı Kâmil bey.

Bu akşam da çinekop, patates tava, salata, peynir, yiyeceğimi düşünerek dere kıyısında yürüyüşe çıktım. Derenin bittiği yerin ardındaki tepenin üstünde otlanan mandaların boyunlarındaki çıngırakların sesi, kurbağa vıraklamasına bir senfoni havası katarken, akıp gidemeyen derenin hüzünlü suları damla damla buharlaşıp gökyüzüne uçmakta. Karşı tarafta yıkılan son köprünün kırık iki tahtasından birine, pır diye kanat çırpıp geldi, kondu bozumsu bir kumru. Şöyle bir yan gözle süzdü beni.

-Tamam kumru, iyiyim. Merak edilecek bir şey yok!

dedim, hiç guruldamadan uçtu gitti.

Ertesi gün kahvaltıya indiğimde, vişne ağaçları altındaki, bana ait sandığım masaya örtü yaymış ve yayılmış kahvaltı eden Durunbırakınbenyaparım bey ve ailesi manzarasıyla karşılaştım.

-Günaydın!

dediler bana, sahanda yumurtalarına ekmek banarak. Benden erken kalkmışlar, masayı kapmışlar.

Onlar denize gidince yerleştim masaya, akşamüstü görüşürüz. Bu masadan hiç kalkmamak gerek.

Ye ye bitmez kahvaltıyı ağır ağır tamamlayıp ikinci bir demlik çay istedim. Saat onbir oldu.

-Gazete geldi mi?

sorusunu yönelttim Kâmil beye.

-Şimdi gelir.

diye saatine baktı.

Tam saat onbirde, koşarak ulaştı Sahil Pansiyon'a Aziz, elinde üç gazeteyle, üçü de günün Takvim gazetesi. Aynı gazeteden üç adet almış!

-İşte üç tane!

diye uzattı bana sırıtarak. Yaşlı, ağarmış saçı dökülmüş, birkaç günlük beyaz sakalı var, sırtında rengi uçmuş mavi bir gömlek. Sırıtınca üstten kimi dişlerinin eksik olduğu gözümlendi.

Kâmil bey Bulgaristan göçmeni, çocukken ailesi doğu Karadeniz'e göç etmiş, yirmiyedi yıl önce oradan en batı Karadeniz'e gelmiş, buraya yerleşip aynı zamanda evi olan, kışın eşi Emine hanımla yalnız yaşadığı bu pansiyonu yapmış. Köyde Aziz'den başka dört deli daha olduğunu görmüş. Beşini birden arabasına bindirip kasabaya kaymakamlığa götürmüş. Hayatlarında ilk kez arabaya binen beş deli çok mutlu ol-

muşlar, şarkı, türkü söyleyerek el çırparak neşe içinde gitmişler kasabaya. Kâmil beyle birlikte kaymakamın huzuruna çıkmışlar. Güzel insan Kâmil bey, kaymakama onların durumlarını açıklayarak, devlet tarafından kendilerine maaş bağlanmasını istemiş, belki de Bulgaristan kökenli olduğu için, sosyalist kültürden beslendiğinden aklına böyle insanca bir şey gelmiş. Kaymakam duyarlılık göstermiş, uğraşmış ve beş deliye maaş bağlatmış. Diğer dördü ölmüş, köyün maaşlı delisi olarak bir tek Aziz kalmış.

Kâmil beyin ona yaptığı kıyağı hiç unutmuyor ve ömür boyu kendini ona borçlu hissederek ne emrederse yerine getirmeyi görev biliyor, Kâmil bey dışında hiç kimseyi mandallamıyor;

-O benim dayım!

diyerek sağ elini aşka benzer bir duyguyla, gururla yüreğine vuruyor. Aslında hiç de deli değil gibi...

-Tipe bak beni tanımıyor!

diye işaret parmağıyla beni gösterip kahkaha atıyor köyün son delisi Aziz.

37

Boşverinbeni çatıdaki yağmurluk oluğuna tünemiş, aydınlık boşluğuna girmeden tepeden dikizledi pencere denizliğini, sofrada ekmek mekmek yok. Pencere kapalı. Bu, hiç de iyiye âlâmet değil.

-Gene mi bir yere gitti bu?

diye düşündü, düşündüğünü guruldamadı. Hava korkunç sıcak, su kabında su kalmamış...

Havalandı, Galatasaray'dan Taksim'e doğru uçmaya koyuldu. Böyle bir sıcak hiç görmemişti, giderek zorlaşıyordu kanat çırpmak. Sanki tonlarca yük taşıyormuş gibi kendisine ağır geliyordu kanatları. Ağa Cami'nin minaresinin şerefesine iniş yaptı.

Dev yaratıklar oluk oluk akıyordu caddede. Nereden geliyorlar? Nereye gidiyorlar? Niye onlar uçamıyorlar? Kanatları yok, nasıl uçsunlar? Kanat yerine her iki omuzbaşlarından aşağıya inen uzun, ucu bizim ayaklarımız gibi ince tutamaçlı her tarafa kımıldatabildikleri, ortasından bükülebilen, herşeyi tutabildikleri organları var. Onlarla uçulmaz... İyi ki uçamıyorlar, bu dev yaratık ordusu kanat çırpıp yükselse gökyüzüne burada bize uçacak yer kalmaz, ezilir gideriz aralarında, diye düşündü. Düşüncelerinin kuru gurultusunu çıkarmaya üşendi.

Sağı solu dikizlerken, kuyruğunun dibindeki ses yükselticiden sonuna dek açılmış gümbür gümbür ezan başlayınca ürkerek kaçtı, yeniden Galatasaray'a doğru uçmaya başladı. Hiç kanat çırpma havası değil, acayip sıcak. Can havliyle yuvaya döndü, daha serin olan aydınlık boşluğuna sığındı. Zemine iniş yapıp sofradan yere düşmüş ekmek kırıntılarını gagalamaya koyuldu.

-Bayatlamış bunlar!

mealinde kısa, kesik bir gurultu ifraz etmeyi ihmal etmedi.

-Hiç yoktan iyidir...

diye düşündü, düşüncesini guruldamak zahmetinde bulunmadı. Öyle pek bir şey guruldanacak bir hava değil, yapış ve yılışık bir sıcak, nefes alsan yoruluyorsun...

Karnının doyduğunu, en serin yerin incir ağacı olabileceğini düşündü, kanat çıptı, yükseldi, gökyüzüne ulaştı, incir ağacının üstüne gelince, inişe geçti, kocaman incir yapraklarının gölgelediği bir dala kondu, Karagöz'ü beklemeye koyuldu.

-Nerede acaba bizimki?

diye düşündü.

-Geldim. Burdayım. Nerdesin?

anlamında;

-Gukguk. Gukguruk. Gukkuru?

diye ünledi.

38

Dereyi gördük diye paçayı sıvayarak bir kilometre kumsalı yürüyüp denize ulaşmak konusundan vazgeçmiş, buradaki kafa dinleme konumumu uygun bulmuş durumdayım. O mayolar da ıslanmasınlar.

Sabah gıcır mayolarımdan birini giyip kahvaltı için indim bahçeye. Denize girmesem de, deniz kılığımla oturabilirim bahçede. Zaten başka bir şey giyilebilecek gibi değil, hava afrikî sıcak.

Dün akşam koşuşturan bir telâş içinde, taşlık bölümdeki bozuk televizyonu onarıp, antenine tel bağlayıp, teli demir direğe düğümleyip çalıştıran ve bütün gece herkesi bir televizyon dizisini ve bir o kadar uzun süren reklâmları izlemek zorunda bırakan Durunbırakınbenyaparım bey, eşi ve biricik çocukları hiç konuşmayan oğlan, benim masaya kendi örtülerini yaymış kahvaltı etmekteler. Benim masa diye bir şey yok tabii, kapan yerleşiyor. Anlıyorum ki ben gelmeden önce, bu onların masasıymış. Günaydınlaşıp geçiyorum önlerinden, dere kıyısındaki taşlıkta bir masaya oturuyorum. Öbür masalarda pansiyon müşterisi olmayıp çay, kahve içmeye gelmiş birileri var. Bunaltıcı, bezdirici bir sıcak, yaprak kıpırdamıyor.

Kâmil bey kahvaltı tepsisini getirmeden, Durunbırakınbenyaparım bey seğirterek yanıma geldi.

-Biz bitirdik kahvaltıyı, denize gidiyoruz, isterseniz o masaya buyrun.

dedi, teşekkür ederek masama kavuştum, Kâmil bey benim örtüyü yaydı, bezedi sofrayı. Manda peyniri,

koyun peyniri, sahanda yumurta...

Kara sinekler arı gibi sokuyor. Sürekli müşteri alman kadın Barbara balkona çıktı. Onu ilk kez görüyorum. Hiç de sandığım gibi sarışın değil. Orta yaşın üzerinde, saçları simsiyah boyalı, esmer, almandan çok kızılderiliye benzeyen, orta boylu, etli butlu bir kadın. Balkonda asılı mayo ve havluları topladı, içeri girdi. Durunbırakınbenyaparım beyler ailecek, şişme bot, tüfek, şnorkıl, can simidi, havlular, termos, güneşlik, bir sepet içinde domates, hıyar, ekmek, peynir, tuzluk olarak önümden geçip dereye yöneldiler, dereyi şişme botla geçip, kumsala ulaştılar ve denize doğru yürümeye başladılar. Onlar, belli ki buraya daha önce de gelmişler, işi biliyorlar, tam donanımlılar.

Bugün gayet sakin Sahil Pansiyon. Barbara, küçük bir kızları olan genç çift, Durunbırakınbenyaparım beyler ve ben kaldık, toplam dört odayız. Bungalovlar boş. Sanki meksikalı temizlikçi kadınlar geldiler, boşalan odaların temizliğine giriştiler. Bir oda boşalınca koşarak gelip odayı temizliyorlar, çarşafları değiştiriyorlar. Oda boşalmadığı sürece bir temizlik yapılmıyor. Üst katın girişinde, süpürge, plastik kova, uzun saplı yer sileceği, yer bezi, toz bezi gibi bir temizlik seti var, istersen odanı temizliyorsun. Ben buraya temizlikçi olarak değil de, tatile geldiğim için istemiyorum ve temizlemiyorum.

Barbara, uzun, açık mavi bir elbise giyinmiş, sırt çantasını takmış, hasır şapka, siyah gözlük, güneş şemsiyesiyle bütünleşmiş olarak merdivenden ağır ağır indi, selâmsız sabahsız geçti önümden, deniz macerasına yöneldi. Sürekli müşteri olarak kendini ev

sahibi gibi hissediyor olmalı. Gelip geçici misafirlerle ilgilenmiyor.

Gelirken bir kitapçıdan rastgele aldığım iki romandan birincisine başladım. Arı biçim sokan sinekler okuduğumu anlamama engel oluyor, baştan başlıyorum. Pek kitap okuma alışkanlığım yok, evde bir kitaplığım yok. Uçak, tren yolculuklarında okumak üzere aldığım kimi kitaplar var, televizyonun ya da buzdolabının üstünde, tuvalette. Başucunda duranlar da var. Kitap okumak da lâzım diye alınmış şeyler. Tatile çıkarken yanıma iki üç kitap alırım, tatilde kitap okunur düşüncesiyle, hiçbirini bitirdiğimi anımsamıyorum. Bu da gayet sıkıcı başladı zaten... Sineğin biri geldi, tam okuduğum satırın üstüne kondu, anında indirdim şaplağı, ölüsü o satıra yapıştı, kitap kan oldu. Arasına ayracı koymadan kapattım kitabı. Nerede kaldığımı bulmam zor olmayacak; sinek kanlı sayfa.

Genç bir çift geldi, bungalovlar kompartımanlarını geziyorlar. Saçmalamayın! Bu akşam hiç kimseyi istemiyorum burada. Patronla konuşup gittiler.

Saat tam onbirde, bir Kadıköy vapuru kadar dakik, koşarak ulaştı Sahil Pansiyon'a köyün son delisi Aziz, elinde bir Hürriyet gazetesi, iki adet Foto Maç, birbirinin tıpkısı. Sıratarak uzattı.

-Teşekkür ederim. Aferin Aziz. Çok akıllısın.

-Yok ya, ben deliyim. Onun için maaşım var. İşim saat onbirde buraya gaste yetiştirmek!

diye sırıttı üst damağı az dişli yaşlı adam.

Önceki akşam Kâmil bey, köyün son delisi Aziz'in boş şarap şişelerine karşı özel bir duyarlılığı olduğunu, boş şişeleri atmayıp Aziz'e verirsem belki

istediğim gazeteyi getirebileceğini söylemiş, dün sabah boş şarap şişelerini bir naylon torba içinde sunmuş, küçük bir kâğıt parçasına istediğim gazetenin adını yazıp vermiş;

-Bana gaste alırken bu kâğıdı göster!

demiştim, zaten küçücük olan kâğıt parçasını sekize katlayıp yırtık pantalonunun cebine sokmuştu.

-Şarap şişesi yok mu?

diye sordu. Vişne ağacının arkasındaki çöp bidonunun yanında bir naylon torba içinde onun gelişini bekleyen boş şarap şişelerini uzattım.

-N'apıyorsun sen bu şişeleri?

-Satıyom!

diyerek kaptı naylon torbayı, gülerek, koşarak terketti Sahil Pansiyon'u.

Durunbırakınbenyaparım bey ve ailesi erken döndüler denizden. Üstünde "LÜTFEN AYAKLARINIZIN KUMUNU YIKAYINIZ" yazılı mavi bidonun gölgeliği dut ağacından, tuzunu, kumunu yıkamadığı elleriyle dut topladı Durunbırakınbenyaparım bey, bana da sundu bir avuç.

-Teşekkür ederim.

-Burda böyle oturuyorsunuz, canınız sıkılmıyor mu? Buyrun bi denize girin...

teklifini getirdi.

-Yo yo, çok iyiyim. Dereler aşıp denize girmeye gelmedim.

dedim, odasına gitti.

Okuduğum roman daha başından hiç sarmadı. Bir herif var, trenle bir yere gidiyor. Trende oturduğu kompartımanda başka tipler var, onları inceliyor, ço-

cukluğunu düşünüyor, bir şey olduğu yok. Bu sıcakta bir şey okumak olası değil. Kapattım kitabı gazeteyi açtım. Ana başlık, yarın havanın daha sıcak olacağı!

Durunbırakınbenyaparım bey ve hiç konuşmayan oğlu giyinmiş olarak odalarından çıktılar, bugün Kıyıköy'ün pazarıymış, bir şey isteyip istemediğimi sordular, hiçbir ricam olmadığını söyleyip teşekkür ettim. Bahçe duvarı üstünden atlayıp, arabalarına binip alışverişe gittiler, anne yıkadığı mayoları, havlularla birlikte balkondaki iplere astı.

Vişne ağacından toz gibi bir şeyler dökülüyor elime, koluma. Birden toz olmadıklarını ve kımıldadıklarını ve sokucu hayvanlar olduklarını keşfediyorum. Tuz taneciği, zerrecik kadarlar, bunun kendisi ne kadar ki bana sokacak iğnesi var ve o iğne ne kadar ki böylesine canımı yakabiliyor? Yukarı çıkıp, duş yapıp balkonda konuşlanmayı daha uygun buluyorum, hem de mayo ıslanmış olur, yıkar asarım balkona. Masamı koruyabilmek için okuduğum kitabı ve bagajdan çıkardığım bir şişe kırmızı şarabı masaya koyuyorum, yani burası rezerve Durunbırakınbenyaparım beyler, anlamında.

Akşam çöktü, balkondayım, Barbara hanımın evinin mutfağı gibi yerleştiği buzdolabında ikinci raf sağ köşeyi işgâl eden beyaz şaraplarımdan birini açmış, yudumlayarak sesini duyamadığım Karadeniz dalgasına bakıyorum ıraktan.

Güneş battı, gökyüzü pembeleşti. Balkona sarkan görkemli dut ağacından bir ses:

-Guk Guk guk gu gu!

Dikkatle baktım ağaca, yaprakların arasında bir dala tünemiş, benimkilerin rengine yakın bir kumru. Çok

kumrulu geçiyor günlerim. Sanırım kumrular çok sıkı bir örgütler; "Dikkat! Bütün kumrular alarm! Karagöz ve Boşverinbeni'nin babası Kıyıköy'e geldi. Kendisi kumruperverdir." gibisinden örgüt içi bir duyuru falan mı yayınlandı yani? Burdakiler beni nerden tanıyorlar? Buraya geleceğimi ne biliyorlar? Karagöz ve Boşverinbeni'yi özledim. Cep telefonumdan evin numarasını tıkladım, evde telefon çalsın, aydınlık boşluğunda bir ses olsun, babanız sizi özledi kumrular duygusu eve ulaşsın düşüncesiyle... Yedi kere çaldırdım, yeterli buldum, kapattım.

Hava kararıyor, bir serinleme yok, boğucu sıcak egemenliğini sürdürüyor. Balkon en esinti duygusu veren yer. Tuvalete gittim, klozetin üstünde gene açık yeşil, sarımsı küçücük bir kurbağa yavrusu. Kanalizasyondan geliyorlar herhalde. Tuvaletin giderini dereye akıtan borunun ucundan girip buraya ulaşıyorlar. Tuvalet kağıdı ile tutup attım bahçeye.

Rezerve masamı koruyabilmek için yeniden indim aşağı, kitabım, şarabım yerinde. Yerleştim.

Durunbırakınbenyaparım bey ve suskun oğlu alışverişten döndüler. Arabanın bagajını ağzına kadar doldurmuş naylon torbaları bahçe duvarı üstünden odaya taşıdılar. Pazara gitmeden önce bana;

-Buyrun bi denize girin!

derken;

-Şu masayı az biraz boşaltın, az bi denize falan gidin de, biz bu akşam bu masayı kapalım, çok iyi mangal planlarımız var!

mı demek istiyordu acaba, bilinçaltı bir masa özlemiyle?

Ortalık karardı, Sahil Pansiyon'un bahçe ışıkları yandı, kurbağalar vıraklamaya başladılar. Az önce iki gereksiz bungalov girişi oldu. Biri gündüz oda bakan genç çift, öbürü bir somo güreşçisi abla ile yağlı güreşçi bey.

Hava hâlâ şizoid sıcak, denizden beklenen esinti yok. Ay dolunaya mütemâyil yusyuvarlaklaştı dut ağacının arkasında.

39

Pek güneş almayan aydınlık boşluğu en az sıcak yerdi. Denizliğe tünemiş, neyi beklediklerini bilmeyerek bilinçsiz, sersem bir durağanlığa geçmişlerdi, tüyleri kıpırdamıyordu.

-Sen hiç böyle bir sıcak gördün mü?

-Hayır.

diye kısaca guruldadı Boşverinbeni.

-Her gün daha da ısınıyor hava. N'olucak bunun sonu?

gurul guruldamaları üretti Karagöz. Boşverinbeni başını *sağa sola çevirip gagasıyla kendi göğsünü sanki sinirli bir biçimde didikledikten sonra;*

-Her gün biraz daha ısınırsa yandık. Kanat çırparken kanadın ucu alev alacak gibi oluyor... Ben tüylerimi yolmayı düşünüyorum...

anlamına gelen kesik kesik ve fakat çok uzun bir guruldama konserinde bulundu. Bir süre guruldaşmayarak birbirlerine gaga sürttüler. Sanki dövüş edercesine birbirlerinin göğüslerini didiklediler.

-Susadım!

diye gukladı Boşverinbeni. Karagöz:

-Karşı binanın terasında yuvarlak şeyler içinde çiçekler var, altındaki tabaklarda birikmiş su var.

anlamında gus gus guruldadı.

-Uf, tâ oraya kim kanat çırpıcak şimdi! İçmem su, n'olucak!

diye gurugurulandı Boşverinbeni.

-Ölürsün!

guruldamasıyla yanıtladı öbürü. Bir süre suskun kaldı susayan, ardından da;

-Ölürsem n'olurum yani?

diye gayet meraklı ve tedirgin bir biçimde gurukladı.

-Yok oluyorsun yani. Yumurtadan çıkmadan önceki haline dönüyorsun. Sonra başka bir yumurta olarak dünyaya dönüyorsun, ama artık o sen değilsin, başka bir kumru.

-Sen bunları nerden biliyorsun?

-İncir ağacındaki kumru abla anlattı.

-Çok kafamı karıştırdın. Hiçbir şey anlamadım. Yok olmak istemiyorum, uçmak istiyorum. Var olalı daha ne kadar oldu ki?

-O zaman git su iç!

-Tamam. Gidip biraz içiiim bâri...

gurul guk kuk biçiminde söylenerek, isteksizce kanat çıptı, yükseldi Boşverinbeni.

40

Sabah banyoda gene bir kurbağa yavrusu ile karşılaştım, duş borusunun arkasına saklanmış, çıkmıyor ordan, tuvalet kâğıdı ile sarmalayıp atılabilecek konumda değil. Ona rağmen duş yaptım, kendisi biraz ıslandıysa da yerinden kıpırdamadı. Belki de serinledi susever hayvan. Onu kaderiyle başbaşa bırakıp, kitabımı alıp kahvaltıya indim, masamda iki sıkmabaş kadın ile ak sakallı, ben hemen bir yere uzanmak istiyorum duygusuyla donanmış bir amca oturmuşlar, kahvaltı ya da çay durumunda değiller, öyle bekliyorlar. Taşlık tarafına geçtim, kahvaltı rica ettim, herkes donla gezerken pırıl gömlek, ütülü pantalon Kâmil bey koşuşturdu. Kahvaltı beklentisinde, dereye karşı kitap okumaya geçtim.

Okuduğum kitap çok salakça. Herif hâlâ trende gidiyor. Kimsenin kimseyle konuştuğu yok. Karşısındaki tiplerin olsa olsa neci olabileceklerini keşfetmeye uğraşıyor roman kahramanı. Ne uğraşıyorsun, adam karşında oturuyor.

-Merhaba beyfendi. Ne iş ile iştigâl?

diye soracaksın, o sana kartını uzatacak. On sayfadır o herifin neci olduğunu tahmin etmeye uğraşıyor salak. Bu çok saçma bir kitap, sıkılarak kapattım. Herkes kitap yazmaya başladı, bu da saçma bir şey.

Derenin ötesindeki kumsalda bir kepçe çalışması başladı. Ne yaptığı belli değil, büyük bir gürültü içinde, bir ileri, bir geri gidip geliyor. O kepçe oraya nereden geldi, dereden mi geçti? Çıkardığı ses çıldırtıcı.

Ne kumru sesi duyuluyor, ne mandaların çıngırakları...

Köyün delisi Aziz, bugün sadece Milliyet gazetesi getirdi.

-Yannız bundan vardı, aynısından üç tane mi alsaydım? Deli miyim ben?

diyerek kahkaha attı. Giderek mi akıllanıyor, yoksa benimle dalga mı geçiyor? Boş şarap şişesi dolu naylon torbayı sundum. Sevinçle kaptı elimden, koşarak gitti. Aslında aklı gayet başında, deli diye maaşı var...

Sıkmabaş hanımlar ve Benhemenbiryereuzanmakistiyorum amca bungalovlarda oda bekliyorlarmış, boşalan ve sanki meksikalı kadınlar tarafından alelacele çarşafları değiştirilmiş bir bungalov hücresine geçtiler, amca içeri girip yattı, kadınlar kapı önündeki masanın yanına tüp gaz, çaydanlık, demlik bir düzen kurdular, karpuz kestiler, başına oturdular.

Kumsalda anlamsız gelgitlerini sürdüren kepçenin ayyuka çıkan gürültüsü buradaki kafa dinleyen barınmayı ve huzuru giderek zorlaştırdı. Bu böyle devam edemez. Niye kalmayı sürdürüyorum ki burda? Askerde değilim ki! Güya denizin kıyısındayım, denizi göremiyorum, aramızda dere var, çarşaflar var. Vişne ağaçları dibindeki tek huzurlu masayı kapabilmek için mücadele veriyorum...

Bindim arabaya, daracık ve özgün engebeli keçi yolundan Kıyıköy'e geldim. İki kale kapılı, eski sakinleri rum olan, rumca ismi midye anlamına gelen, limana tepeden bakan bir köy. Bir rivâyet, Osmanlı döneminde korsan limanıymış. Coğrafsal zula konumu buna çok uygun.

Köyü dolaşırken, anayol üstünde, İstanbul'dan gelişte dikkatimi çekmemiş, limana nâzır bir motel gördüm, yavaşladım, düzgün bir yere benziyor. Giriş katı lokanta, duvar boyu camlardan içerisi görünüyor. Durdum önünde, girdim içeri, lokantanın limana bakan masalarından birine oturdum. Yiyecek bir şeyler ve beyaz şarap söyledim.

Görüntü mükemmel, bir kartpostal gibi Kıyıköy limanı, sıra sıra balıkçı tekneleri, limanın solundaki tepenin üstünde bir iki apartmanımsı dışında güzel evler, kimisi köy evi, aralarında üç katlı metruk bir konak hüzünle Karadeniz'e bakıyor, belki de bir zamanların Korsan Paşa Konağı!

Buz kovası içinde geldi beyaz şarap, açıldı, denettirdi papyonlu garson. Yörenin tadına doyum olmaz beyaz peyniri, midye tava, patates tava, semizotu, cılızotu biçiminde mükemmel bir sofra donattı.

-Burda nerden denize girilebiliyor?

-Limanın yanındaki derenin üstündeki köprüden kumsala geçiyorsunuz!

diye yanıtladı garson. Dikkat ettim, sahilde şemsiyeler, denize girenler var. Burada da dere var, ama köprüsü yıkılmamış. Dere geçmeden denize girilemiyor demek ki Kıyıköy'de.

Garsonları beyaz gömlekli, siyah papyonlu Tutkum Motel, bu köyde karşılaşmayı hiç aklıma getiremeyeceğim ciddi bir durum.

Tepedeki evlerin deniz tarafı gölgede kaldı, batıya bakan pencerelerde, limandaki teknelerde, denizin yüzeyinde fingirdiyor güneşin ışığı, limana tutulmuş dev bir projektör gibi. Püfür püfür esiyor Karadeniz

rüzgârı...

-Motel'de limana bakan boş oda var mı?

diye sordum şarabımı tâzeleyen garsona.

-Soralım efendim.

Denize bakan bir oda yarın boşalacakmış. Hemen ayırttım. Yarın buraya geçiyorum. Eyvallah Kâmil bey ve sahile ulaşamayan Sahil Pansiyon! Durunbırakınbenyaparım beyler de masalarına kavuşsunlar... Aslında, her istediğinizi yoktan var eden Kâmil bey mükemmel, mütekâmil, avrupalı bir insan. Eşi Emine hanım da öyle ve fakat müşteri avrupasız! Ve Sahil Pansiyon'un komando eğitimine uygun coğrafyasal koşulları tatil duygusuyla örtüşmüyor.

Yarın bu özgün engebeli keçi yolunu son kez katedeceğimi, yarını çok daha huzurlu geçireceğimi, belki denize bile girebileceğimi düşünerek döndüm Sahil Pansiyon'a. Hava kararmak üzere. Durunbırakınbenyaparım beyler masama çöreklenmişler, akşam yemeğindeler. Masamı işgâl etmenin tedirginliği içinde, beni sofralarına dâvet ettiler. Teşekkür edip tok olduğumu belirttim. Bahçe oturulacak gibi değil zaten. Başıbağlı kadınlar, çoluk çocuk ve pis bakışlı iki esmer adamdan oluşan dokuz kişilik bir grup iki bungalov kompartımanın önünü mülkiyetlerine geçirmişler, son kompartımanın önünde gene başıbağlı üç kadın ve iki adam oturmuş çay içiyorlar. Kıyıköy-Tahran bungalov treni dolmuş, kalkmak üzere!

Kâmil beye devrisi gün ayrılacağımı bildirdim. Merdivenden yukarı çıktım, Barbara hanımın buzdolabının bana ait köşesinden son beyaz şarap şişesini aldım, odaya girdim. Bu gecenin ziyaretçisi kurbağa

yavrusunu artık uzmanlaşmış bir hareketle tuvalet kâğıdı arası kurbağa, biçiminde sandviçleyip attım bahçeye, geze geze gitsin dereye. Şortu, donu fayrap edip balkonumsuya çöktüm. Balkonum zula, kimse görmüyor, çırılçıplak oturmanın sakıncası yok. Ayrıca nem oranı yüzde yüze erişmeye domuzlanıyor, bir şey giyme durumu yok, ne giysen kıçına yapışıyor. O başıbağlı, entarili, mintanlı kadınlar nasıl öyle durabiliyorlar bu sıcakta? Belki onlar da çırılçıplak oturmayı istiyorlar ama yasak işte! Akıllarından geçiriyorlar mıdır acaba? Sanmam. Akıldan geçirilmesi de yasak.

Yandaki dut ağacından bir kumru sesi geldi.

-Guguru da gukkuru gu!

Alacakaranlıkta göremiyorum onu, kimbilir hangi dalında ağacın?

-Çok iyiyim kumru! Burada son gecem. Yarın köydeki Tutkum Motel'e geçiyorum. Oraya beklerim.

diye söylendim hava karardıkça görkemli bir siyah lekeye dönüşen dut ağacına.

41

Boşverinbeni ve Karagöz amaçsız ve derbeder kanat çırpışlarla bomboş sofraya iniş yaptılar. Kafalarını bir o yana, bir bu yana çevirip kapalı pencere camından odayı incelediler. Karagöz mutfak penceresi denizliğine uçtu, içeriyi gözlemeye başladı. O uçtu diye Boşverinbeni de havalandı ve fakat ereksiz kanat açtığı için anlamsızca banyo penceresi denizliğine kondu, niye buraya kondum ki, diye düşündü, kumrucada bir anlamı olmayan, ses uyumu açısından da kumrucaya gayet aykırı;

-Grurkurkg!

sesini çıkardı.

-Ne diyorsun?

sorusunu guruldadı Karagöz.

-Bilmem... Ne dediğimi bilmiyorum... Öyle bir ses çıkardım işte... Sıcaktan herhalde...

anlamında sanki açıklayıcı guru guru gurultular çıkardı, olduğu yerde kanatlarını açtı, kapadı Boşverinbeni.

Aşırı sıcaklar, açlık, susuzluk bezdirmişti kumruları. Gündüz kanat çırpmaktansa aydınlık boşluğunda pineklemeyi yeğliyorlardı. Aydınlık zeminine düşmüş ekmek kırıntıları tükenmişti, çer çöp, ne bulurlarsa atıştırıyorlardı ama ekmeğin yerini tutmuyordu.

Pencereden mutfağı eni konu inceleyen Karagöz'ün;

-Nerde bu?

gurugurusuna;

-Pencere hep kapalı. İçerde hiç ışık yok...

anlamına gelen içinde G'si ve U'su çok sesler çıkararak yanıt verdi Boşverinbeni. Karagöz su kabının olduğu denizliğe uçtu, gagasını boş su kabına soktu, kabın dibini gagaladı, yeniden Boşverinbeni'nin yanma geldi:

-O bir yere gitti.

gurultusunu beyân etti, sanki çok önemli bir açıklamada bulunuyormuşçasına. Kısa bir suskunluk ve sağa sola baş çevirmeden sonra;

-Sanki artık hiç gelmeyecekmiş gibi...

içgeçirmesini gukgukladı.

-Herşeyi içerde.Taşınmadı ya burdan!

yanıt guruldamasını ifraz etti Boşverinbeni. Karagöz boynunu bükerek hüzünlü bir guru guruyla yanıtladı:

-Başına bir şey gelmiş olmasın? Gideli kaç kere uzun karanlık oldu.

-Gece, deniliyor ona!

-Uzun karanlığa mı?

-Evet. Sonunda gökyüzüne güneş geliyor, kovuyor geceyi, gündüz başlıyor.

-Gündüz ne demek?

-Uzun aydınlık.

-Peki güneşi kim kovuyor?
-Onu bilemiyorum.

42

Bir saat önce geldim, yerleştim odama. Geniş balkonumda üç tane dörtköşe alçak tabure, bir ahşap masa, liman tam karşımda, ardı uçsuz bucaksız Karadeniz, manzara olağanüstü, banyo güzel, tuvalet kapağında kurbağa yavrusu yok.

-İçme suyunu nerden edineceğiz?

-Buralarda havlu satan bir yer var mı?

durumunda kalınmayacak. İstiyorsun, getiriyorlar. Sessizlik büyüleyici, yalnızca kuş sesleri duyuluyor. Elveda kurbağalar! Kırlangıçlar filo halinde gökyüzünde büyük daireler çizerek uçuşuyor, kısa, kesik cik sesleri çıkarıyorlar. Buranın nöbetçi kumrusu guruldamakta gecikmedi. Motelin bahçesindeki erik ağacından bana:

-Gu guk gu!

dedi.

-Sağol kumru, hoşbuldum.

anlamında guruldadım. Sahil Pansiyon'dan sonra bir düş gibi bu motel.

Sabah erken kalktım, odamı boşaltıp bavulumu arabaya koydum, anahtarı teslim ettim Kâmil beye, kahvaltı ve hesabımı rica ettim. Son kez oturdum vişneler altındaki tahta masaya.

Kahvaltı ederken, Beşcenazemvarbenim beylerin boşalttığı odaya yaşlı bir çift geldi. Onların peşi sıra, çoluk çocuk, kadınlı erkekli sekiz kişilik bir örgüt, çanta, bavul, naylon torba sarmalı halinde üst kattaki iki odaya tırmanışa geçtiler.

Biri yaşlı, öbürü genç ama ikisinin de kıçı heybetli, mutlaka kökenleri meksikalı kadınlar gene çamaşır yıkamışlar, ufak ufak beni çevreleyen iplere çarşaflar, yastık yüzleri asmaya başladılar, aralarında hiç ispanyolca konuşmadan. Şimdilik bana en uzak olan ipte çalışmalarını sürdürüyorlar. Onlar beni ambalajlayamadan çekip gideceğim zaten burdan. Bulaşıkçı olduğu tahmin edilen günaydın kavramsız pos bıyıklı adam mutfak tarafından getirdiği naylon torbaları vişnenin arkasındaki çöp bidonuna attı. Tam giderken;

-Günaydın!

dedim ona yüksek sesle. Duraladı, bir an boş baktı, sonra belki de günaydın anlamına gelebilecek olumlu bir başsallamadan sonra gene evin arkasına dolandı.

Ani bir taarruz oldu. Boş kalan son bungalov kompartımanına altı kişilik sıkmabaşlı kadınlı, eli tesbihli adamlı, mayo yerine kıçının deliğine yapışmış blucin ve ıslanır ıslanmaz körpe memelerini ortaya çıkaracak bir beyaz tişortla denize girmeye hazırlanmış genç kızlı grup iniş yaptı. Altı kişi, o kıç kadar kompartımanda nasıl yatacaklar? Kaç göç yok mu? Kim kimin nesi? Kimse kimsenin bir şeyi değil mi? Grup seks yapmaya mı geldiler? Olamaz. Tatilde seks söz konusu değil, yatakları birleştirip balık istifi yatacaklar işte, mahremi nâmahreme değdirmeden.

Grup seks yapmayacağı kesin gürûhla, Hemenbiryereuzanmamlâzım amcagillerin kadın takımı arasında lâf lâfı açtı.

-Nerden geldiniz?

-İstanbul'dan.

-Neresinden?

-Ümraniye'den.

-Ümraniye neresi?

Tam zamanında kaçıyorum buradan, duygusuyla kahvaltımı ettim. Gayet ucuz olan hesabı ödedim, Kâmil bey ve Emine hanıma teşekkür ve vedâ edip ayrıldım pansiyondan.

Tutkum Motel'e gelince giriş katındaki lokantada bir bira içtim, odaya çıktım. Kurbağasız, tek başıma bir duş aldım, belime havlu doladım, koydum kıçı balkondaki dörtköşe tabureye, daha az sıkıcı olduğunu umduğum öbür kitaba başladım.

Amerikalı avukat bir kadın New York'tan uçağa binmek üzere havalimanına geliyor. Takside, çocuğunu, kocasını düşünüyor. Çok dalgın, taksi sürücüsünün sorduklarını, söylediklerini duymuyor. Nereye gittiğini bilmediğimiz uçağa biniyor. Annesinin hastanede ölümünü, cenaze törenini, mezarını anımsıyor. Annesinin babasıyla çekilmiş düğün fotoğrafı geliyor gözünün önüne. Babam niye cenazede yoktu, düşüncesi beynini kemirmeyi sürdürüyor. Tam uçakta kahve servisi yapılırken uçak düşüyor, kahveler kan oluyor... Gayet saçma! Sayfalarca anlatılan roman kahramanı, daha hikâye başlayamadan ölüyor... Kitabı kapatıp sigara yaktım.

Güzel esiyor rüzgâr. Gökyüzü bulutlandı, birdenbire şakırdadı yağmur. Bu sıcağın üstüne güzel geldi beklenmedik Karadeniz yağmuru. İstanbul'da da yağıyor mudur acaba? Islanmış mıdır kumrucuklarımın kanatları? Yağıyorsa aydınlık zeminindeki ekmek kırıntıları da ıslanıp yumuşamıştır, su kapları dolmuştur, aydınlığa sığınsınlar...

Yalnız tatil, kafa dinleme güzel de, bu kadar yalnızlık çok güzel değil galiba. İnsanlardan mı kaçıyorum? Bir güvensizlik mi bu? Sevgisizlik mi yoksa? Kumrular bile çift gezerken benim böyle yapayalnız oluşum çok saçma... Eve En Yakın Lokanta'ya gelen, kısa saçlı, hiç ojesiz hayatımın kadını şimdi nerelerde acaba?

Ani bir kararla cep telefonumdan Eve En Yakın Lokanta'yı aradım. Dublesitekgibi açtı.

-Merhaba Dublesitekgibi!... Evet, benim... İyiyim, tatildeyim... Güneydeyim... Bişey sorucam... Hani, Fikret'in izdivacıma engel olduğu hayatımın kadını vardı ya... Ha, evet... O bir daha hiç geldi mi?... Yoo, hayır, öylesine sordum... Tamam peki, iyi akşamlar!

İki saat kadar sürdü yağmur, ortalık serinledi, sonra başka bir yerlere gezmeye gitti bulutlar, güneş açtı. Motelle liman arasındaki geniş meraya otlamaya geldiler ağır aksak, boyunları çıngıraklı mandalar, sanki bir orkestra gibi.

Atlayıp arabaya limana indim, bir gölgeye parkettim. Teknelerin karşısında küçük balıkçı dükkânları, hepsi kapalı, sabah gelen balıklar satılmış. Dükkânların arkasına, dere tarafına dolandım. Derenin yanında bir baraka var. Gecekondumsal bir durum; küçük barakanın uzantısı olarak üstü eternit kaplı bir veranda, orada kimi kırmızı ve beyaz, kimisi mavi ve beyaz damalı örtüleri olan dört kişilik beş tane boş masa. Lokanta hissini veren bölüm orası, küçük baraka mutfak konumu duygusu uyandırıyor. Kapısı açık, içerde buzdolabı ve ocak var. Verandayı çevreleyen alçak duvarın deniz tarafına pencere çerçevele-

ri takılmış, camları yok. Veranda girişi denilebilecek, bir ev yıkımından araklandığı çok fazla belli olan kapının penceresel üst bölgesinde de cam yok. Çerçeveperver ve fakat camsevmez bir kurumla karşı karşıyayız. Kırk yıllık eski püskü kapının cam gerektirmeyen alt bölümüne, mavi plastik boyayla, büyük harflerle "ERKAN" yazılmış. A harfi çizilirken boya kalmadığı anlaşılıyor, belli ki boyacı kutunun dibine ekmek banar gibi fırçayı balayıp zar zor tamamlamış işi, A harfinin ikinci bacağı gayet silik. En talihsiz son harf N ise mantık yoluyla çıkarılıyor. ERKA'nın sonu olsa olsa ne olabilir? N olabilir! Çünkü orada boya tamamen bitmiş talihsiz son harf fırçada kalan boya bulaşığıyla gayet pastelce varedilmeye çalışılmış, yazının güneşte solmasından ötürü de neredeyse kaybolmuş. İlk bakışta ERKA isimli bir kurumla karşı karşıyayız, ENKA gibi. Ciddi bir durum yani! Ne mutfakımsı barakada, ne verandada kimse yok. Bir terkedilmişlik havası gözümleniyor. Barakanın gerisindeki çayırda birkaç çadır, yanlarında parkedilmiş arabalar var.

Ardına kadar açık camsız kapıdan girip oturdum bir masaya. Sigara yaktım, daha bir nefes çekemeden, derenin kıyısındaki bir ağacın arkasından pembe gömlekli, blucinli, güneş gözlüklü, uzun boylu, gençten bir adam fırladı, sanki ışınlanmış gibi masanın başına dikildi:

-Merhaba ağbi, hoşgeldiniz!

-İçecek alkollü bir şey var mı?

-Bira var ağbi.

-Soğuk mu?

-Tabii ağbi.

-Ver o zaman.

Hızla mutfakımsı bölüme yöneldi Erkan. Verandamsı mekânı mutfakımsı barakadan ayıran duvarsallık ve onun dikine uzantısı adaşı gene ahşap bir evin yıkıntısının nostaljik ve eprimiş parçaları, kimbilir nereden yadigâr sunta ve menşei belirsiz tahta parçalarından oluşturulmuş, denize bakan üçüncü duvarımsı durum camsız çerçevelerden ibaret, dereye bakan cepheye duvar düşünülmemiş, atmosferi balıklandırmak üzere, dantel mahiyetinde, eternit tavandan balıkçı ağları, kimi deniz hayvanı kabukları sarkıtılmış. Yıkıntı evlerin nostaljik tahtaları üstüne, altalta üç satır biçiminde; "TÂZE BALIK BULUNUR", "EKMEK ARASI BALIK", "MİDYE" yazılmış. İlk satırın harfleri daha büyük ve kırmızı plastik boyayla nakşedilmiş, ikinci satır belli ki daha sonra, el yazımsısı daha zayıf biri tarafından hiyerogliflenmiş! Bir gün alelacele yazılması gerekmiş duygusunu veren, kirli sarı plastik boyayla, daha büyük puntoyla gelişigüzel karalanmış üçüncü satır korkarım Erkan'ın eseri. Sanırım, çevreden yıkılan evlerden edindiği inşaat malzemesi ve yeni yapılanların badanasından arta kalan boyalarla kurumsallaştırmış balıkçıkondusal konumu. Sunta ağırlıklı ana arka duvarsallık üstünde herhalde limandaki teknelerden birinin boyanması sırasında artakalmış metalik bir gemi boyası kutusunun dibine sünger banarak "RESTEURANT" yazılmış. Bildiğim kadarıyla lokanta hiçbir dilde böyle yazılmıyor. Ben bilmiyor olabilirim, belki norveççesi öyledir, ama Norveç'te değiliz ki Erkan! Bu hangi dilde lokanta demek olduğunu bilmediğimiz fosforlumsu kahverengimsi yazının sol üst

tarafına Atatürk'ün kalpaklı bir fotoğrafı çerçevesizce raptiyelenmiş, cam sevmezken çerçeveperver müessesede. Raptiyelenmiş Atatürk'ün altında, ailesinin resme çok yatkın olduğunu sandığı, geri zekâlı dört ya da beş yaşlarında bir çocuğun ispirtolu kalemlerle çizip renklendirdiği bir gemi resmi. Herhalde bir gün o aile buraya balık yemeye gelmiş, anne gelmişken denize gireyim bâri diye işi büyütmüş, ben girmiyecem, zaten mayom yok, denize diye gelmedik ki, ne halin varsa gör, tavrını benimseyen sıkıntılı baba, kafasını sürfüleleyen çocuğa ispirtolu kalemleri dayayıp, otur resim yap, bana hiçbir şey sorma, diyerek yeni biralar söylemiş, bira satışının hızlanmasından mutlu Erkan çocuğun ana duvarsala bu şâheseri nakşetmesine izin vermiş. Olsa olsa öyle bir hikâye. Babanın çocuğa sadece üç renk ispirtolu kalem alması da salaklaştırıyor resmi. Belki de Erkan'ın hiperaktif bir çocuğu var, bir müşteri unutmuştu o üç kalemi!

Buz gibi birayı getirdi Erkan.

-Midye var mı?

-Maalesef ağbi...

-Buranın midyesi meşhurmuş... Oraya da kocaman yazmışsınız...

-Artık çıkmıyor ağbi. Burda yenilen Marmara midyesi. Başka bir emriniz var mı?

-Hayır, teşekkür ederim.

Kapıdan çıktı, dışarda veranda konumuna bitişik, müessesenin bahçe bölümünü oluşturan, limana bakan camsız çerçevelerin önündeki mavi ve beyaz damalı örtülü biricik masaya oturdu, sigara yaktı, denize doğru üfledi dumanını, Karadeniz rüzgârı geri püfürdü du-

manı.

Dere tarafından, ipini koparmış bir eşek koşarak ERKA tesislerine doğru saldırıya geçti, Erkan ayağa kalktı, eliyle bir işaret yaparak anlaşılamayan kovucu sesler böğürdü, hayvan yön değiştirerek koşturmasını limana doğru sürdürdü.

-Manyak bu eşek ağbi!

diye söylendi Erkan. Manyak diye, sahibi onu iple ağaca bağlıyormuş, o da susayınca ipini koparıp dereden su içmeye gidiyormuş. Hayvanın manyaklığı susamaktan ibaret. Eşeğin sahibi manyağın biri herhalde!

Çıktım ERKA kuruluşlarından, derenin üstündeki yıkılmamış ama ilk fırsatta yıkılmaya domuzlanan köprücükten geçip kumsala ulaştım, ayakkabılarımı çıkarıp yürümeye başladım denize doğru, ayak parmaklarımın arası, orası burası kum doldu. Evet, işte tatildeyim, dalgaların sesini duyuyorum, giderek yaklaşıyorum denize. Kalabalık değil sahil. Pantalon paçalarımı sıvayıp giriyorum kumsala vuran dalgaların içine, neredeyse diz altıma kadar geliyor sular, denize girmiş, hattâ yüzmüş bile sayılırım! Çocuk gibi seviniyor, iki kolumu kuş kanadı gibi yana açıp:

-Yehhu!

gibi anlamsız bir ses çıkarıyorum. Kumsaldaki birkaç kişi dönüp garipçe bana bakıyorlar. Tedirgin olarak, turistmişim havasına geçip el sallıyorum onlara:

-Hello!

Neredeyse hepsi, hello, diye el sallıyorlar bana. Bir turist gibi, elimde ayakkabılarım yanlarından geçip, ben geçmeden yıkılma lütfen duygusuyla derenin

üstündeki köprümsüyü aşıp, ERKA tesislerinde ayağımın kumunu temizleme molası verip bira söylüyorum. Erkan anında sunuyor.

Veranda konumuna bitişik dışarki biricik masada iki adam oturmuş, balık ve rakı ve beyaz peynir üçlemlemesindeler, hararetle bir şey tartışıyorlar. Erkan da masanın başında dikilmiş olarak katılıyor açık oturuma. Konu çadır sorunsalı.

-Bu iş çok karıştı.

-Kaymakam bastırıyor.

-Olaylar politik ağbi.

-Sabri dedi ki; muhtar kaymakamdan daha yetkili. Öyleymiş yani... Çünkü muhtar seçilmiş, kaymakam atanmış. Bu durumda muhtarın yetkileri çok daha önemliymiş... Bence muhtarla konuşmak lâzım.

dedi, kıçını denize dönmüş, kirli beyaz gömleğinin bütün ön düğmeleri açık, göbeğine özgürlük tanımış olan kıvırcık saçları aklaşmış tıknaz adam.

-Hükümet bastırıyo be yau be! Hiçbir zaman alamazlar burdan oy! İntikam alırlar be yau! Vur Trakya'ya! Vur Trakya'ya!

diye dikledi Trakya rakısını, kıçı tesise, yüzü denize dönük olan, zayıf, mavi gömleğinin üstüne yelek giymiş kasketli adam.

Üstünde birkaç çadırın bulunduğu arkadaki çayırlık ve bütün buralar hazineye aitmiş, çadır kurmak için Liman İdaresi'nden parayla kiralanıyormuş, Erkan da aynı konumdaymış, balıkçılkondusu için kondu bastı parası ödüyormuş. Kaymakamlık da, burada böyle bir kamping düzeni olacaksa, tuvaleti, duşu olan bir kabin ya da karavan gerekliliği zorunluluğunda ıs-

rar ediyormuş. Kaymakam haklı, bira içtik işenecek yer yok. Gidip bir ağaç altına mı, kurbağalara değişik asitli bir kokteyl sunmak üzere dereye mi yapacağım? Onlara kalsa;

-Kaymakam bize taktı!

Yıkılmamakta direnen dere üstündeki köprüyü aşarak denizden dönen, kenarı beyaz çizgili kırmızı uzun mayolu ıpıslak kel bey geçiyorken dışarlak masadaki adamlarla selâmlaşıp ayaküstü konuya ayraç oldu:

-Ben arabada yatıyorum geceleri.

-Nasıl yani? Yenge de mi arabada yatıyor?

diye sordu, gömleğinin hiçbir düğmesini iliklemeyerek tatil duygusunu imbikleyen adam.

-Yok, o çadırda uyuyor... Çadır buradaki konumumuzu koruyalım diye var. Liman para bulamıyormuş, tuvalet, duş yaptıramıyormuş. Gelecek yıl ne olacağı belli değil. Çadır yerimizi koruyalım diye devamlı parasını veriyoruz...

diyerek çadırına doğru yürüdü kıçından su damlayan ıpıslak kel bey.

Karşımdaki derenin yüzeyi nilüfer tarlası, bir yapraktan öbürüne cirit atıyor kurbağanın bin türlüsü. Bu da öbür koydaki gibi denize akışı kapanmış bir dere, bir uzun durgun su. Karadeniz dalgasının sesiyle öpüşüyor kurbağa vıraklaması. Eskiden gürül gürül akarmış dere, yukarlara baraj yapmışlar, akamayan dereyi nilüferler, kurbağalar mekân tutmuşlar. Dere kıyısında küçük bir iskeleye bağlı kayıklar var.

-Kimin bu kayıklar?

-Kiralık. Ahmet ağbinin kayıkları!

diyerek, iskeleye oturmuş, yeni doğmuş iki köpek yavrusuyla oynaşan adamı gösterdi.

-Köpeği yedi tane yavruladı. Beşi öldü. Son iki yavruyu yaşatmaya uğraşıyor işte...

Rüzgârıyla sarhoş ediyor adamı çok zula, masalımsı eski korsan limanı, ufkumuz berdaim dalgalı Karadeniz. Usulca iniyor akşam Kıyıköy'e, kurbağa sesleri giderek artmaya başladı. Hesap istedim.

-Gönlünden ne koparsa ağbi!

diye sırıttı Erkan.

-Nasıl yani? Herşeyin bir fiyatı yok mu?

-Önemli değil ağbi. Gönlünden ne koparsa!

diyerek hunhar sırıtmasını sürdürdü.

-Kopmazsa?

diye hiç beklemediği karşı sırıtmada bulundum.

-Canın sağolsun ağbi!

-Üstü kalsın!

diyerek sıkıştırdım parayı eline. Gayet mutlu oldu, teşekkür etti. Elbette alması gerekenden fazlaydı. İyi bulmuş dümeni, neredeyse dilencimsi bir tavırla boynunu büküp gönlümüzü mıncıklayarak duygusallığımızı sömürüyor.

Liman dönüşü köy kahvesinde mola verdim. Kahvede hiçbir şey yapmadan oturup çay içen köylülere nilüferlerle kaplı derenin adını sordum. Birbirlerine baktılar.

-Dere!

dedi birisi.

-Kurbağalı dere!

dedi yanındaki kasketli.

-Kazan deresi!

dedi çay ocağının yanındaki masada yalnız çay içen.

Markette kalan son gazeteyi alarak güneş batarken motele döndüm, giriş katındaki lokantaya oturdum limana karşı. Liman fenerleri geceyi karşılıyor. Birbirinden bir saniye arayla üç saniyede bir yanıyor limanın giriş fenerleri, biri yeşil, biri kırmızı, sancak ve iskele durumu. Birdenbire kırmızı yanmamaya başladı. Sanırım arızalandı. Yanmasın n'olucak, balıkçılar ezbere biliyorlar yolu.

-Sabah kahvaltımı odada edebilir miyim?
diye sordum garsona.

-Tabii ağbi.

-Fakat odada telefon yok, uyandığımı, kahvaltı istediğimi nasıl bildireceğim?
Duraladı garson.

-Onların prizleri var odalarda, ama daha telefonlar takılamadı...
diye yanıtladı.

-Tamam, peki. Uyanınca cep telefonumdan moteli ararım.

-Olur ağbi.

Bassam gaza, iki saatte giderim İstanbul'a, kumruları görür, yem, su verir, biraz guruldaşır, günbatımına buraya yetişirim, bir süre daha huzurlu kalabilirim burda... Burda mı kalmalıyım? İstanbul'a dönüp, gündüzleri bir yerlere gidip akşam eve dönsem daha iyi herhalde, denize girmiyorum, girsem bile yüzme diye bir durumum yok, nedir benim bu deniz kıyısı takıntım? Belki hiç yüzemediğim, yüzmeyi bilmediğim için... Çocukken kıyıya vuran dalgaların üstünde kay-

maca oynarken, daha yüzmeyi öğrenemeden Osman boğulup ölmeseydi, belki öğrenebilirdim.

43

Gökyüzü pıtırak yıldız, ortalarında turuncumsu ay. Serin esiyor Karadeniz yeli. Çadıra girip uzun kollu bir gömlek giydi üstüne, geceleri yenge çadırda uyurken arabasında uyuyan kel bey.

Evlenmişler de n'olmuş? Onlar da yalnızlar işte, ilâveten kafa sürfülesi söz konusu, diye düşündü, hiçbir guruldamada bulunmadı, çadırın arkasındaki kavak ağacına tünemiş Kıyıköylü yalnız kumru.

Geceleri çadırda uyuyan yenge;

-Ben de mi arabada yatsam acaba?

sapık ideolojisini öne sürünce;

-Yok yahu, araba çok sıcak oluyor.

diye yanıtladı çadırın önündeki plastik tabureye oturmuş, geceleri arabada uyuyan kel bey rakısından bir yudum alarak, ağzına kocaman bir karpuz dilimi atarak.

-Yan çadırda dün gece akrep bulmuşlar.

dedi yenge.

-Akrep sana ne yapabilir? Olsa olsa, akrebe bir şey olur!

diyerek acı acı gülümsedi ağzından karpuz suları akan kel bey. Yenge elindeki kadehin içindeki rakıyı suratına çarptı enişte nin.

Üstelik geçinemedikleri belli. Belki de

yalnızlık daha iyi, diye düşündü, rüzgârdan titreşip ıslık çalan kavak yapraklarının arasına gizlenmiş Kıyıköylü yalnız kumru.

-Ayrıca derede de yılan var diyorlar!
dedi, artık çadırda uyumak istemeyen yenge.

-Yoktur!
diyerek konuyu kapatmaya uğraştı karpuz seven kel enişte. Bir süre konuşmadan rakı içtiler. Ay doğdu, kurbağalar beraber ve solo şarkılara geçtiler. Kavak ağacında bir kumru kısa bir guk sesi çıkararak kurbağalara bir şey dedi. Dipteki kavak yaprakları fışırtısını bastırıyor giderek azan Karadeniz dalgasının sesi. Ahmet kayıklarını iskeleye bağlayıp gitti, köpek yavruları iskelede dolanmaya başladılar. Erkan mutfakımsı bölümdeki buzdolabından iki şişe bira çıkardı. Barakasını kilitledi, elinde biralar etrafı kolaçan ederek iskeleye yanaştı. Köpekleri sever gibi yapıp atladı kayıklardan birine, gizli bir iş yaptığı her halinden belli olarak usul usul sandalın ipini çözdü. Küreklere dokunmadan eliyle itti iskeleyi, sandalı kendi haline bıraktı. Yavru köpekler havlar gibi oldularsa da, kurbağa sesinden dedikleri duyulmadı. Birasını dikledi Erkan.

Kavak ağacındaki Kıyıköylü yalnız kumru dikkatle izlemeye koyuldu çok iyi tanıdığı, geceleri iskeleden kayık çalıp derede âlem yapmayı âdet edinmiş adamı.

-Ben bu gece arabada yatıcam.
diyerek dikledi rakısını, sinirli yenge.

-Yahu araba havasız oluyor, camı açsam sivrisinek giriyor... İki kişi yatarsak daha da havasız olacak! diye yanıt verdi, son karpuz dilimini öğütmüş, karpuzsal geviş getirme halinde olan kel enişte. Yenge sigara yaktı. Rakısından bir fırt alıp devam etti karpuzsever kel enişte:

-Sen de arabada yatınca, çadırı kim kollayacak?

-Kollanacak ne var ki çadırda?

-Mayolar, havlular, mangal, çaydanlık, demlik, tüpgaz, tabureler, tavla... Ya çalarlarsa?

- O zaman sen çadırda yat!
diye şarladı çadır bekçisi yenge.

-Ben çadıra sığamıyorum ki!
diye lâfın gelişine vurdu kel enişte.

Ayın şavkı döküldü nilüfer tarlası dereye. Erkan çaktırmadan kürek çekerek uzaklaşmaya başladı iskeleden, yeniden dikledi bira şişesini. Kavak ağacından bir kumru kanat çırpıp yükseldi, izlemeye başladı gözlendiğini hiç farketmeyen Erkan'ı. Yer yer bir nehir gibi genişleyen, suya sarkan ağaçların arasındaki durgun derede, zaman zaman nilüferler arasından, kimi zaman yaprakların üstünden bir menzile doğru küreklere asıldı sarhoş adam.

-Ben geceyi bir yılanla geçirmek istemiyorum!
diye sert çıktı yenge.

-Yılan, kendisinden daha tehlikeli bir yılanı görünce hemen kaçar. Ben internette araştırdım, senden tehlikeli yılan yok Sümbül!
diye yanıtlaması, hiç de iyi olmadı karpuzperver kel enişte için. Sümbül yenge yerinden fırlayıp rakı şişesini kaptığı gibi, eniştenin kel kafasında kırıverdi. Ke-

linden kan fışkıran enişte ve kelde şişe kıran yenge birbirlerine küfrederek arabaya atlayıp Saray'a hastaneye gitmek üzere uzaklaştılar Kıyıköy limanından. Kayıkçı Ahmet'in köpekleri hevhevlediler arabanın ardından.

Erkan bir söğüt ağacının altında derme çatma tahtalardan, ağaç dallarından oluşturulmuş iskelemsi noktaya yanaştı, orada bekleyen genç, şalvarlı kadın sandala atladı. Kürekleri suya, kayığı kendi haline bırakan Erkan, hiçbir şey konuşmadan hemen genç kadını öpmeye, mıncıklamaya başladı.

Kayığı izleyen, kayıktan çok daha hızlı gittiği için yirmi kanat çırpışta bir, dere kıyısındaki ağaçlardan birinde mola verip sarhoş kayığı beklemek zorunda kalan yalnız kumru kayığın üstüne sarkan söğüt ağacına konuşlandı.

Erkan şalvarlı kadına öbür bira şişesini uzattı, ikisi de dikkediler, sonra sevişmeye başladılar. Kayıktaki debelenme sonucu kürekler suya düştü, kendi haline bırakılmış kayık Kazan derede serseri bir gezintiye koyuldu.

Benden başka yalnız kumru var mıdır acaba, diye düşündü, yalnızca bir içgeçirmeden ibaret olan "gruk" sesini üretti. Kanat çırpıp uzaklaştı dalları suya değen, nilüferlerle arkadaş söğüt ağacından. Limana doğru uçmaya başladı yalnız kumru kurbağalar, ni-

lüferler, ağaçlar üstünden.

Geceyi Saray'a hastaneye gidip gelerek, arabada birlikte geçiren uykusuz karpuzperver keli sarılı enişte ve Sümbül yenge güneş doğarken limana ulaşıp, çadıra girip kendilerini yatağa attıkları sırada, çalınan kayığını iki ucu kapalı derede başka bir kayığıyla arayıp küreksiz olarak kıyıya çarpmış, hasarlı bir durumda bulan kayıkçı Ahmet, kayık içinde sızmış Erkan'ı çok sıkı dövüp dereye attıktan sonra küreksiz kayığı öbürüne iple bağlayıp limana doğru kürek çekmeye başladı.

Yeni doğmuş güneşin ışıkları küreklerin oluşturduğu dalgada titreşen kocaman nilüfer yaprakları üstünde dolaşıyor, kurbağalar sudan yaprağa ve bir yapraktan başka yaprağa sıçramaca oynarken ulaştılar iskeleye biri kürekli, öbürü küreksiz kayık.

-Allah senin belânı versin Sümbül!

diyerek derin bir uykuya daldı, ayakları çadırdan dışarı taşan gazi enişte.

Köyün üstünde sabah teftiş uçuşuna geçti Kıyıköylü yalnız kumru. Sokaklar bomboş. Büfeci kepenk açıyorken, pideci fırını yakıyorken, deli Aziz boş sokaklarda akıllı akıllı koşturuyorken hâlâ yatmamış Tutkum Motel'de balkonda gece boyu şarap içen yalnız adam. Dalgınca denize bakıyor.

44

Dişleri seyrek, sürekli güleç Gümüşhaneli kıdemli garson Mehmet bey boşalmış kadehime kibarca şarap koydu, uzaklaştı masadan. Kıyıköy'ün eşref saati. Güneş motelin arkasına döndü, limanda ve balıkçı teknelerinde yansıyor. Hava rüzgârlı, limana girmek isteyen bir yelkenli, baktı batıya savuruyor onu yel, indirdi yelkeni, zar zor girdi mendirekten içeri. Koyunlar otlamaya geldiler limanla aramızda kalan meraya. Birazdan çıngıraklı mandalar orkestrası gelecek; dlink dlink dit drilink dlink...

Yarın dönüyorum İstanbul'a. Kumrucuklarımı çok özledim. İstanbul sıcaktan kavruluyormuş, susuz, aç bilâç, mahfolmuşlardır. Girselerdi kafese onları da getirecektim buraya... Bu da onlara ders olsun. Bir daha;

-Yürüyün tatile!

deyince tıpış tıpış, hiç guruldamadan girecekler kafese.

Sürekli güleç, dişleri seyrek Mehmet bey, bahçedeki ağaçtan toplattığı erikleri sundu buzlar arasında. Kırıldı güneşin ışınları, daha koyu renklere dönüşüyor limandaki balıkçı tekneleri. Bir kırlangıç sürüsü geçti çerçevenin içinden. Muhteşem sessizliğine bürünüyor köy. Lokanta boş, sadece önündeki bir dilim beyaz peynir, bir dilim kavun, bir kadeh rakıyla arkadaş, gözünü ufka teğellemiş bir adam oturuyor köşedeki masada. Bir Romanya tarafına bakıyor, bir Bulgaristan tarafına.

Dün atladım arabaya çevreyi keşfe çıktım. Kale kapılarından birinin yanında çay bahçesimsi bir kır lokantası gördüm, girip oturdum. Manzara güzel, daha önce kaldığım Sahil Pansiyon'un bulunduğu koya ve oraya akamayan, adının Pabuç dere olduğunu öğrendiğim durgun suya bakıyor. Kartal Çay Bahçesi adlı, manzarası güzel, tuvaleti rezalet kır lokantasında ayran içtim. Sonra Servez koyu okunu izleyerek, daracık bir yoldan sakin bir koya geldim. Dandik bir baraka, önünde iki masa, bir kaç tabure, uyduruk bir gölgelik. Denizde üç çocuk dalgalarla yarış ediyorlar. Oturdum, bira söyledim. Getirip şişeyle koydu önüme, kısa kır saçlı, boncuk mavi gözlü küçük tefek adam. Bardak sordum, yokmuş! Dikledim şişeden, denizde bağırış çığırış, gelen dalgaların önüne atlayan çocukları izlemeye koyuldum. Çocukluğumu, bir karış suda boğulan Osman'ı düşündüm...

Hesap istediğimde;

-Dokuz lira!

dedi boncuk mavi gözlü. Şaşırdım. Bir şişe bira, sadece beş yıldız otelde bu fiyata olabilir. Hattâ daha ucuzdur.

-Olur mu yahu? Kaçtan alıyorsun ki sen bu birayı?

-O ayrı... Ben buraya çok masraf ettim. Ayrıca plaj ve manzara durumu da var.

dedi bardağı bulunmayan bu tesise çok para harcamış Servez koyu işgâlcisi boncuk mavi gözlü küçük tefek adam.

Karagöz ve Boşverinbeni de onları özlediğim denli özlemişler midir beni acaba? Mutlaka! En azın-

dan ekmek ve su özlemişlerdir. Mandalar orkestrasının sesi duyuldu, henüz ortada yoklar. Koyunlar yavaş yavaş terkediyorlar sahayı, iki yan hakem azman köpek ve orta hakem çobanın eşliğinde. Limanda renk koyulaştı, bulutlarda bir pembelik olarak kaldı güneş, gün batıyor. Limanın fenerleri çakmaya başladı, kırlangıçlar çok önemli bir şeyler konuşuyorlar aralarında, son balıkçı teknesi geldi, girdi mendirekten içeri.

Gözünü ufka teğellemiş adam, öbür garson Şişman Ayhan beyi çağırdı. Buralarda arsa fiyatının metrekaresini, karşı dağların sit alanı olup olmadığını sordu. Ayhan bey, buralı olmadığını, yaz mevsimi için buraya çalışmaya geldiğini belirtti. Daha sonra rakısını tâzeleyen dişleri seyrek, sürekli güleç kıdemli garson Mehmet beyi aynı konuda sorguladı. O da, kendisinin Gümüşhaneli olduğunu, buraya Şişman Ayhan beyle yaz süresince çalışmak üzere İstanbul'dan geldiğini, bu konuda fikri olmadığını kibarca açıklarken, zaten kendisinin emekli olup Gümüşhane'ye yerleşmek niyetinde olduğu gereksiz bilgisini de ekledi anlatısına.

Bir kumru guruldaması duyuldu. Erik ağacı tarafından başka bir kumru yanıt verdi ona;

-Guk ku gu!

Kıyıköy'den kumrular uğurluyor beni.

-Gukgurukku gugkuru!

-Yolun açık olsun ağbi!

demek istiyorlar.

-Eyvallah Kıyıköylü kumrular, bizimkilere ileteceğim selâmınızı. Şerefinize!

diye kaldırıyorum kadehimi giderek siyah bir gölgeye dönüşen erik ağacına doğru.

Hesap istedim.

-Erkencisiniz...

dedi sürekli gülümsediği için seyrek dişleri ön planda Mehmet bey.

-Yarın sabah gidiyorum Mehmet bey, çocuklar evde yalnız.

45

Gece limanın ışıklarını izleyerek balkonda geç vakte kadar şarap içtim. Sabah geç uyandım. Cep telefonu marifetiyle uydu üzerinden moteli aradım, kahvaltı istedim. Emekli olunca Gümüşhane'ye yerleşmek konusunda kararlı, dişleri seyrek Mehmet bey gülümseyerek getirdi kahvaltıyı. Odalara servis olmadığı için, çaydanlık, demlik gibi bir durum yok, çay fincanla geliyor, bitirince cep telefonundan motel aranıyor;

-Tutkum Motel buyrun!

diyor resepsiyon.

-108'den arıyorum. Bir çay daha lütfen!

Mehmet bey koşaradım çıkıyor merdivenleri, yeni çay sunuyor.

-Mehmet bey, her çay için telefon etmeyeyim, on dakikada bir getirin, size zahmet olacak.

-Estağfurullah!

diye boyun büküyor kibarca. Bahşiş veriyorum, neredeyse almak istemiyor.

-Lüzûm yok efendim... Her gün de olmaz ki...

diye geri çekilirken, zorla sıkıştırıyorum eline parayı.

Konvoylardan konvoy beğen bir trafik içinden hava kararırken ulaştım İstanbul'a. Giriş gişelerini kırk dakikada geçebildim. Eve geldim, kumrular yok. Geceleri burada olmuyorlar.

Satın aldığım iki mayo da ıslanmadan döndüler Kıyıköy'den. Yüzme bilmiyorum, benimkisi bel boyu, göğüs boyu derinlikte cıbı cıbı, bir anlamda mayo ıs-

latmaca, mayoyu yıkamaca, kurutmaca, bavullamaca. Esasen çok saçma. Niye deli gibi iki mayo birden alıyorum ki ben? Deniz kıyısına bir yere tatile gidiyorum diye! Kuş beyinliyim işte! Kumrular benden akıllı.

-Beyin sağlam da, sende bir kuşluk olduğu kesin!

diye düşündü içinde bulunduğu kafatasından muntazaman şikâyetçi beyin.

Düşünceyi algılayan kankası beyincik, "Beyin çok haklı" düşüncesini ipek böceği misâli kozalama uzun işine girişti.

Fırından aldığım tâze ekmeğin yarısını doğradım pencere denizliğine, su kaplarını doldurdum, bavulu, çantayı hiç açmadan çıktım evden.

Kıyıköy'den sonra Beyoğlu'nun gürültüsü daha da yıpratıcı. Hepsi ayrı zımbırtı çalıyor birbirine bitişik diskolar, hepsi ses kolonlarını sokağa koymuşlar. Ortalık inliyor. Denetlenemeyen bir ses kirliliği sıkıyor gırtlağını Beyoğlu'nun sanki bir şeyin intikamını almak istercesine, sanki sen hangi beyin oğlusun soruşturması duygusuyla donanmış...

Eve En Yakın Lokanta boş gibi. Bağlantılı Fikret, Çengelbulmaca Nuri, Gözâşina bey, hiçbiri yoklar. Barın karşısındaki masalardan birinde yaşlıca bir adamla, kızıl saçlı, kocaman siyah gözlüklü genç bir kadın oturuyorlar, terasta bir masada yapayalnız Dublaj ağbi, karşısındaki masaya oturdum.

-Tatilden mi?

diye sordu Dublaj Ağbi.

-Hı hı...

dedim.

-Ben gidemedim bu yaz... O salak karıların yüzünden... Hepsi dezorganize!... Pastırma yazında kaçıcam inşallah!

Ortalıkta garson görünmüyor. Sigara yakıp beklemeye geçtim. Hava bunaltıcı sıcak, nem oranı kimbilir kaç, çok yüksek olduğu kesin, yapış yapış bir İstanbul gecesi. Gökte tek tük yıldız var. Kızıl saçlı, kocaman siyah gözlüklü, parmak arası terlikli genç kadın çantasından bir fotoğraf çıkarıp koyuyor giderek tedirginleşen yaşlıca adamın önüne. Adam fotoğrafa neredeyse kaçamak bir bakış atıyorken soruşturmaya geçiyor parmak arası terlikli genç kadın:

-Bu sen değil misin?

Sanki kendisi değilmiş gibi yabancılaşarak, daha dikkatlice inceliyor fotoğrafı;

-Aaa, evet, benim bu... Fakat ne zaman çekilmiş bu fotoğraf?... Hiç hatırlamıyorum... Çok eski olmalı... diyerek konudan sıyrılmaya çabalıyor adam.

-Çok eski olamaz. Üstündeki gömlek sana geçen yaş gününde aldığım hediye!

-Öyle mi, aaa, evet...

diye ikinci bir kaçamak bakış atıyor adam resme ve konu değiştirmek derdiyle, buz kovasının içinde yan yatmış beyaz şarap şişesine uzatıyor elini:

-Şarap ister misin?

-Hayır. Kim bu kadın?

diye sertleşiyor soruşturmacı, daha adamın eli şarap şişesini kavrayamadan.

-Hiç hatırlamıyorum... Nerde çekilmiş bu fotoğraf?

gevelemesine geçiyor zor durumdaki yaşlıca adam.

Ortada ne Ambül var, ne de Dublesitekgibi. Terkedilmiş bir yer duygusunu veriyor insana burası, sanki bu saatten sonra önünden tren geçmeyecek bir gar lokantası gibi.

-Kim bu kadın?

diye sorusunu yineliyor parmak arası terlikli soruşturmacı artan bir sinirle.

-Tanımıyorum.

biçiminde yanıtlıyor adam.

-Niye sarmaş dolaşsınız?

deyince kadın, yanıtlar tükeniyor yaşlı adamda, kimbilir anlamında dudak bükmeye geçiyor, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi sağ eli fersizce havalanıp iniyor. Genç kadın fotoğrafı alıp çantasına atarken ayağa kalkıyor, hızla uzaklaşıyor masadan. Lokantanın kapısından çıkarken;

-Yahu, dur, gitme!

diye sesleniyor arkasından yaşlıca adam.

Garson beklemekten sıkılarak, en sinirlendiğim şeyi yapmak zorunda kalarak, yani çatal bıçakla servis tabağında bateri solo çekerek, ortalığı yıkarak, yaşlı zampara beyi çok korkutarak Ambül'ün ininden çıkmasını sağladım.

Burası artık bitmiş, yok olmakta olan bir yer. Eve En Yakın Lokanta kapanmış, bundan bir tek lokanta sahibi, muntazam takım elbiseli, boyunbağlı, boyunbağının düğümünü çok sıktığı için boynu hep bükük Rahmi beyin haberi yok. En son patronlar duyar!

46

Pencere denizliğinde bayatladı ekmek kırıntısı, geldiğim akşam koyduğum gibi duruyor. Her sabah işe giderken ıslatıyorum yemi, akşam geliyorum, hazırladığım gibi duruyor sofra. Bir tek kırıntı eksilmemiş, didiklenmemiş... Su kabındaki azalma sadece buharlaşmadan ibaret. Gurultunun G'si duyulmuyor aydınlıkta... Bu kadar gün bırakıp gidersen yok olurlar tabii... Gitmeyebilirdim de tatile. Denize girmiyorum, güneşe çıkmıyorum, tatil benim neyime? Sadece Beyoğlu harala gürelesinden uzaklaşmak, biraz kafamı dinlemek, esintili bir yerde yan gelip yatmak, sabahları erken kalkmamak, kahvaltımın önüme getirilmesi, hiçbir şey yapmamak...

Bira almak üzere mutfağa gittim, aydınlıkta bir kanat sesi; Boşverinbeni geldi, sofraya kondu! Yaşasın!

-Hoşgeldin yavrum! Bak geldim işte! Kardeşin nerde? Guru guru gu ru gu...

Bir süre baktı bana sanki küs gibi;

-Nerde kaldın baba? Bu ne biçim aile reisliği? Bağırsaklarımız birbirine yapıştı. Ölüyoruz açlıktan!

der gibi.

-Pardon yavrum!

diye guruldamak istedim. Ağzım açıldı, içinden bir tek sözcük dökülmedi. Suçluca önüme baktım. Hiçbir gurultu çıkarmadan ekmek kırıntısı gagalamaya başladı.

-Ye yavrum! Afiyet olsun! Bitir yenisini doğrayacağım... Kıyıköy'ün kumruları beni tanıdılar, size

selâm söylediler... Fakat hiçbiri sizin kadar güzel guruldayamıyor... Hiçbirinin rengi sizinkiler kadar güzel değil...

Devrisi sabah uyandım ki ikisi birden denizlikteler. Aferin çocuklar. Geceden hazırladığım kahvaltılarını ediyorlar. Uzun yokluğuma rağmen unutmamışlar yuvalarını, her gün gelip kontrol ettiler belki.

-Bu herif bir yerlere gidiyor, ama önünde sonunda geliyor!

diye düşündüler, küsmediler bana. Sağolun çocuklar. Kavuştuk şükür. Bir daha sizi bu kadar yalnız bırakmıyacağım. Tatile matile gitmeyeceğim! Tatil burada hep birlikte olmamız işte! Kurbağalı bir derenin kıyısından uzaktaki denize bakıp sizleri özlemek olamaz tatil.

Kendimi affettirmek için onlara o hafta her sabah sıcak simit ufaladım. Mutluluk gurultuları, kanat sesleri yeniden doldurdu aydınlık boşluğunu, içimin boşluğunu... Huzura erdim. Kumrularım mutlular, yemden memnunlar, ufak ufak pencereden evin içine adım atmaya, meraklı bakışlarla içeriyi incelemeye başladılar.

Erken geldi sonbahar. Havalar birdenbire soğudu, artık Terasbenim beyin kalörüfer dediği, içinde sıcak su dolanan demir döküm petekler zamanı ve fakat ikidebir ceryan kesiliyor, çalışamıyor demirkalori düzeneği. Ne yaptıkları, neyi amaçladıkları anlaşılamaz bir hale gelen Beyoğlu'na taş döşenme işi büyük bir gürültüyle sürüyor, ara sokakların çoğu kapalı. Bizim sokak tamamen bir taş yığını, zar zor ulaşılıyor eve.

Televizyonu açtım. Herşey az sonra... Az sonra

açarım o zaman, diye düşünerek kapattım. Telefon çaldı. Ablam arıyor! Az sonra mı açsam? Ne farkeder? Sonunda açacağım nasıl olsa, hemen açıp bu bâdireyi bir an önce atlatmak en doğrusu...

Nasılmışım, iyimiymişim, bu durumda nasıl iyi olabilirmişim? Trilyoner gelin adayı bulunmuş, hiç ilgilenmeyerek tatile gitmişim...

-Orada cep telefonu çekmiyordu abla...

tümcemi hiç dinlemeden, silindir gibi üstünden geçerek sürdürüyor öztaki borusu zımbırdatan yaygarasını... Neyse, benim tüm bu sorumsuzluğuma rağmen, beni düşünen, mutluluğum için çırpınan bir ablam varmış, gene boş durmamış bana bir müstakbel eş bulmuş, başı bağlıymış ama yobaz değilmiş, zaten başörtüsü sıkmabaş biçiminde değil, daha çağdaşmış, Amerikan Koleji'nde okumuşmuş, ilk kocasından üstüne imam nikâhlı kuma aldığı için boşanmış, aslında laik düşünceleri olan, ikinci cumhuriyetçi, ılık islâm bir hanımmış...

-Manyak mısın sen abla?

dedim. Suratıma kapattı telefonu.

47

Fikret bardaki yerinde, yanında Çengelbulmaca Nuri, barın kasa köşesinde tadilât ve dekorasyon değişikliği seven pipo ağıza yapışık mimar bey, karşısındaki boynu bükük Rahmi beye bu sonbahar yapılması gereken değişiklikleri anlatıyor, ağzından dumanlar üfürerek.

-Ne o? Gene mi tadilât?

diye lâf atıyor Fikret alaycı bir tavırla.

-Nerdeee?

diye iç geçiriyor mütâdil mimar, pipoyu kemiriyor. Her sonbahar burada kimi dekorasyon değişiklikleri yapar. Bu yıl direniyor boynu boyunbağı düğümünün sıkısıkılığından bükük patron Rahmi bey:

-Duvarların rengi değişince... Masa örtüleri ve sandalyeler değişince müşteri artmıyor ki... Her yıl dünyanın masrafı...

-Yenilemeden olmaz. Her yıl yepyeni bir dükkân olarak açılması gerek buranın.

diyor pipo ağza yapışık mütâdil mimar, kendine iş yaratmak derdiyle. Patron Rahmi bey:

-Bu yıl böyle bir şeye para ayırma durumumuz yok.

mahcup yanıtıyla daha da büküyor zaten bükük boynunu.

-Gerek yok zaten. Buranın dekorasyonu çok güzel.

diyerek konuya bulaşıyor başını bulmacadan kaldıran Nuri.

-Mimar kendine iş arıyor!
diye gevrek bir kahkaha atıyor Fikret.

-Evet.
diye alçak sesle yanıtlıyor Fikret'i Dublesitekgibi, bu gibi görüşmeler ve dekorasyon çalışmaları sırasında burada içtiği içkiye beş kuruş ödemeyen pipo ağza yapışık mimara pis bakarak. Mütâdil mimarın ağzından burnundan çıkan dumanlar yüzünü perdeliyor, ifadesi görülmüyor.

Yanımdaki masada dört genç adam oturuyor, rakı içiyorlar, hepsi takım elbiseli, boyunbağlı. Ambül onların masasına meze taşıyor. Dördü de dirseklerini masaya dayamışlar, iki ellerini kavuşturmuşlar. Neredeyse birbirlerini görmüyorlar... Hepsinin çatalının yanında bir cep telefonu. İş konuşuyorlar. Ellibir gündür ödeme yapılamıyormuş. Diğer üçünün söz konusu ödemeyi yapmasını beklediği anlaşılan, aralarında cep telefonu en şık olan;

-Bir aylık bir sıkıntı var. Bir ay içinde çözülecek.
diyor.

-Mezarlıklar müdürlüğüyle bir görüşsek...
diyor cep telefonu en eski model olan.

-Çevre Koruma'ya bağlı!
diyor cep telefonu en ince olan. Ne iş yapıyor bu adamlar? Cenaze levâzımatı mı?

Çaprazımdaki masada oturan iki genç kadından, pek uzun olmayan saçlarını içinden geçirdiği bir kalemle topuz yapmış, sandalye üstünde sanki kızgın tavada oturuyormuş gibi kıçı sürekli devinen, blucin montlu olanı cep telefonuyla konuşurken, dik yakalı mor kazaklı, eni boyuna eşit kare bedenli öbürü ken-

di kendine konuşuyor. Telefondaki, karşı tarafa:

-Yanımda olmanı istiyorum... Ve yanımda olduğun zaman lütfen aramızda dağlar olmasın!

diyor.

Pipo ağza yapışık mütâdil mimar kalktı gitti. Hemen arkasından dedikodusu başladı barda.

-Kendine iş arıyor ya!

-Gayet tabii canım... Her sonbahar aynı hikâye; şurayı gök mavi boyayalım, perdeleri değiştirelim... Yılbaşına kadar burada pipo tüttürüp yiyip içecek... Beş kuruş para ödemez, bir çanta para alır gider.

-Evet yani.

diyerek onayladı Dublesitekgibi'yi, boynu bümbükük Rahmi bey.

-Hiç gerek yok efendim, burası böyle çok güzel! dedi Fikret.

Dört cep telefonlu masaya yeniden rakı getirdi Ambül.

-İş belediyeden biter.

dedi telefonu en ince olan.

-İstismar çok fazla.

diyor cep telefonu en eski model olan. Hangi konuda? Kadeh tokuşturuyorlar.

-Baldırlarım ağrımaya başladı. Antıreman gerekiyor...

diye söze giriyor, o ana dek hiç söze karışmamış, telefonu takoz gibi olan.

Neyin antırenmanı? Neye hazırlanıyor bu adam, nereye koşacak? Daha sonra da, anlamsızca;

-Orada iki tane cami var. Bunların olaya katkısı olabilir.

diye sürdürüyor konuşmayı. Hangi olaya? Ne katkısı? Nedir bu mezarlıklı, camili maraton? Türkiye nereye koşuyor?

Çaprazımdaki masada cep telefonuyla konuşan, oturduğu sandalyenin kıçına battığı kompleksine ermiş kadın;

-Geç kalma... Ve sarhoş gelme!

deyip telefonu kapatırken, karşısındaki kare bedenli, eni boyuna denk kadın muntazaman konuşmayı sürdürüyor, onun söyleminden hiçbir şey anlaşılmıyor;

-Ondan sonra da Neriman abla onlara küstü tabii, haklı olarak. Tamamen Sadettin'in hatâsı. Neriman ablanın yerinde kim olsa aynısı yapardı...

-Tamam, geliyor!

diyor, onu hiç dinlemeyen öbür genç kadın.

-Attım bastonu! Ambül evlâdım, hemen viski ver! Duble!

diye yüksek sesle neşeli bir giriş yapıyor kapıdan epeydir uğramayan burnu kıpkırmızı kimyager İbrahim bey. Kırık ayağı iyileşmiş, keyfi yerinde görünüyor. Bardakilere, bana selâm veriyor, Ambül ve Dublesitekgibi ile şakalaşıyor, hepsi boyunbağlı adamların masasına bir bakış atıyor, arkamdaki masaya çöküyor.

-Aramızda çok orospu çocuğu var!

diyor telefonu takoz gibi olan, neci olduğu anlaşılamayan hepsi boyunbağlı adamlar masasında.

-Ben adamlara bir ay daha bekleyin, diyemem.

diye iç geçiriyor en ince cep telefonlu. Dört adamlı masanın pek konuşmayanı:

-Kemerburgaz Belediyesi'nde çok iş var!

diyor. Neci lan bu adamlar? Avantacılar, bu kesin. Bundan, avantacıların da sıkışık durumda oldukları anlaşılıyor. Ortada para yok, herkes tabanca gibi kredi kartı çekiyor. Birinin cep telefonu çalıyor, pek üstüne alınan yok, herkes çevresine bakınıyor, acaba benimki mi duygusuyla telefonunu arayan var, hiç oralı olmayan bir tek kimyager İbrahim bey.

-Üstâdım, sizinki olabilir mi?

diye uyarıyor onu Fikret.

-Artık benim cep telefonum yok!

diye gülümsüyor kimyager.

-O hep geç kalan hanımı aramak istediğiniz zaman ne yapıyorsunuz?

diye maydanoz oluyor Çengelbulmaca Nuri. Kimyager sakin ve mütebessim viskisinden bir fırt alıyor, tüm sorunlarını çözmüş bir adamın huzuru içinde yanıtlıyor:

-O hanım evlendi. Ben de cep telefonunu vapurdan Boğaz'a attım.

48

Karagöz ve Boşverinbeni artık iyice öğrendiler yemek saatlerini. Biraz geç kalkarsam pencere denizliğinde mahsun mahsun bekler buluyorum onları. Baharda doğdular, yazı geçirdiler, işte şimdi kış geldi, yağmurlar başladı. Sonbaharı algılayamadan kışla tanışıyorlar. Kanatları ıslanınca bir pencere denizliğine sığınıp gagalayarak kurutmaya uğraşıyorlar. Bakın böyle bir mevsim de var işte çocuklar. Sonra gene bahar gelecek, gene yaz olacak. Genelde soğuk sevmezmiş kumrular, kışın güneye göç ederlermiş leylekler gibi. Nereye gidecekler, bir sürü halinde değiller benim yetimler, güney diye bildikleri bitişik apartmanın bahçesindeki incir ağacı.

Ablam epeydir aramıyor... Küstü bana. Bayram münasebetiyle teyzemi aradıktan sonra, onu da aradım. Ablamdır, o bana küsse de, ben küsemem. Büyüğümdür, bayramdır, aramam gerek... Sesi kırgın ve soğuk. O da benim bayramımı kutladı... Artık benim evliliğim konusuyla ilgilenmemeye karar vermişmiş, çünkü her seferinde sanki ablam benim kötülüğümü istiyormuşçasına bir tavıra bürünüyormuşummuş... Fakat madem aramışım, insan kardeşine küsemezmiş elbette, onun derdi benim daha iyi ve düzenli, aile ortamında bir hayat yaşamammış, durumuma eniştem de çok üzülüyormuş, eğer ilgilenirsem gelin adayı bir bayan varmış, akranımmış, olsa olsa benden bir iki yaş büyükmüş, eşinden yeni ayrılmışmış, çok iyi yemek yaparmışmış...

-Tamam abla, bayramdan sonra tanışırız inşallah!
diyerek kapattım konuyu.

Bayramın ikinci günü kumrular hiç uğramadılar. Kurudu, gevredi pencere denizliğinde ekmek kırıntısı. Üçüncü gün de boşuboşuna bekledim onları. Bir sürüye katılıp göç mü ettiler yoksa? Sonra geri gelirler herhalde... Burası onların evi, göç ettikleri yer misafirlik... Bir yere bayram ziyaretine gitmiş olmasınlar? Bayramlarda yaşlı kumrulaın gagası öpülecek, bayram parası, bayram şekeri alınacak gibi bir gelenek olamaz kumrular arasında. Kuşların dinî bayramları yoktur, kumrular müslüman doğmazlar!

Göç ettilerse ne kadar zaman sonra dönerler? Baharda herhalde. Burası yazlıkları mı oluyor yani bizim çocukların? Yazdan yaza mı görüşeceğim ailemle? Hiçbir ailede böyle bir durum yok. Onlarsız çok anlamsız bu ev. Garip bir boşluk duygusu evin içinde. İnternete bakılırsa Afrika'ya falan giderlermiş! Beyoğlu'ndan Afrika'ya uçabilirler mi bunlar? Çocuklar askere gittiler diye düşünüp alıştırabilirim belki kendimi bu duyguya. Sanmıyorum. Ayrıca kumrular askere gitmezler!

Bayram tatilinin devrisi günü, kurumuş ekmek kırıntılarını elimin tersiyle aydınlık boşluğuna süpürüp attım, tâze ekmek kıydım denizliğe, işe gittim. Akşam döndüm, denizlikteler, sofrayı silip süpürmüşler, beni bekliyorlar. Meğer göç etmemişler, bayram tatiline gitmişler, eve döndüler. Aferin çocuklar. Niye göç edeceksiniz zaten? Nereye gideceksiniz? Burdan kıyak yer mi bulacaksınız?

Yeniden düzene girdi ilişkimiz. Henüz bir yaşlarını doldurmadılar ama iyice büyüdüler. Boşverinbeni erkenci, sabahları önce o gelip yerleşiyor denizliğe, orada uyanmamı bekliyor. Genelde açık olan pencere kapalıysa gagasıyla cama tık tık yapıyor;

-Hadi artık kalksana ağbiciğim! İnce kıyım, sıcak simit nerede?

guruldamalarında bulunuyor. Deli gibi fırlıyorum yataktan, kendiminkinden önce, onların kahvaltısı derdine düşüyorum. Seriyorum ince kıyım simiti denizliğe, Boşverinbeni hemen saldırıyor sofraya, birkaç lokma yutuyor, sonra pır uçup gidiyor gökyüzüne, az sonra geri geliyor Karagöz'le birlikte, ona;

-Sofra hazır!

diye guruldamaya gitmiş. Birlikte ediyorlar kahvaltıyı. Eskiden bir dilim ekmek yetiyordu ikisine, şimdi iki dilime, bana mısın, demiyorlar. Suyu lıkır lıkır içmeye yeni yeni başladılar. İlk başlarda bir iki damla içiyorlardı, içme bile denilemez; gaga ıslatma. Haftada bir parmak alçalmıyordu suyun yüzeyi, şimdi iki günde bitiyor su. İkinci ve daha büyük bir su kabı ekledim suluk denizliğine. Yedek su!

49

Keldoğan beyin cep telefonu çaldı, gözlüğünün üstünden kimin aradığına baktı, hiçbir açma isteği olmayarak bir an duraladı, suratı ekşidi, arayan mutlaka eşi korkunç yenge Nezahat hanım, telefonu açarken ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü:

-Merhaba Nezahat, nerdesin?... E, ev telefonundan işi ara, biliyorsun ki burdayım, niçün fuzûlen cep telefonu kullanıyorsun?

derken kapattı genelde kapatmadığı oda kapısını.

Ben de derhal sipariş listesi dosyasını kapatıp satrançı tıkladım, bilgisayara karşı oynamaya başladım. Devamlı yeniyor beni salak makine. Ayrıca ben uzun uzun düşünüp bir hamle yapıyorum, daha piyonumu yerine süremeden lap çıkıyor atını bir saniye düşünmeden. Ben de onun gibi hiç düşünmeden hızla oynamayı denediğimde üçüncü hamlede mat oluyorum. Bu makinenin içinde, ben hangi hamleyi yaparsam onun ne yapacağına dair bir plan, program mı var yani? Öyle bile olsa biraz sonra ne gibi bir hamle yapacağımı ne biliyor? Bak işte, ben bunları düşünürken şak diye filimi aldı, ben onun hiçbir şeyini alamıyorum...

Bir yığın dosyayla dansa kalktığı bir adama sarılırcasına bütünleşmiş Kimdevarbumemeler girdi kapıdan. Dosyaları masama bırakmak için gerektiğinden fazla eğildi, dosyalar arkasında sipere yatmış olan memeleri gündeme oturdu. V yakalı kırmızı bir kazak giymiş, içine sütyen giymeyi unutmuş, nerdeyse ucu

görünecek müteharrik ikizlerin.

Şeytan diyor birdenbire lap diye avuçla şunun memelerini, o da huzura ersin. Böyle bir şeyi yapamayacağımı sanarak, bunun güvencesiyle burnuma sokuyor uçları dimdik ikizlerini.

-Tutamazsın ya! Sıkamazsın ya!

gibisinden oyun oynayan bir kız çocuğu gibi.

Nasıl oldu bilmiyorum, birdenbire o hiç yapamayacağımı sandığı şeyi yaptım. İki elimle avuçladım memelerini, iyice kavradım, sıkmaya başladım.

Böyle bir şey yapabileceğimi ben de sanmıyordum. Yapmış bulundum. İnleyerek:

-N'apıyorsun?

dedi. Hızla geri çektim alev alev yanan ellerimi. Evet, n'apıyorum? Nasıl yaptım yani ben bunu? Niye yaptım?

-Yapma demedim.

diye gözümün içine bakarak, bileklerinden yakaladığı ellerimi hızla memelerine götürdü.

-Sık!

diye hırladı. Emir almış bir asker gibi hemen sıktım. İki eliyle masanın kenarını tutup kıvranarak inlemeye başladığı sırada, karısıyla telefon görüşmesini tamamlayan Keldoğan bey odasının kapısını açtı, göz göze geldik, sanki kendisi suçüstü yakalanmış gibi önüne bakarak hızla kapattı kapıyı. Anlamsızca bakıştık Kimdevarbumemeler'le. Hiçbir şey söylemeden, yüzünde mutlu bir gülümseme memelerini iki eliyle alttan yukarı doğru kaldırıp muzaffer bir edâyla saçlarını savurarak çıktı odadan.

İşte şimdi sıçtık! Ne diyeceğim Keldoğan beye?

Memelerini burnuma dayadı, ben de mıncıklamak zorunda kaldım! Niye zorunda kalıyorum? Ne zorum var? Manyak mıyım ben? Öyleyim herhalde. Az önce yaptığım sapık bir davranış. Sapık değilim aslında. Olay tamamen Kimdevarbumemeler'den kaynaklanıyor. Onun sapıklığı yani. Niye sütyen giymiyor?

Bu olaydan sonra sanırım işime son verilecek. O orospuyu da kovarlar herhalde. Herhalde değil, mutlaka. Benim neye uğradığımı anlayamadan hasbel kader içine sürüklendiğim bu olayı planlayan, dosya getirmek için Keldoğan beyin kapısını kapatmasını bekleyen ve bana karşı eyleme geçen o.

Masamdaki dahili telefon çaldı. Kesin Keldoğan bey. Ne diyeceğim?

-Buyrun.

-Çok güzeldi!

diye fısıldıyor telefonda Kimdevarbumemeler. Telefon elimi yaktı. Hemen kapattım.

Kovulmadan, istifamı yazıp Keldoğan beye vermem en doğrusu olacak. Onu da zor durumda bırakmamış olurum. Başka bir iş bulana kadar biraz evde oturur kafamı dinlerim, kumrularımla ilgilenirim. Sürekli evde olursam daha düzenli bir aile yaşantımız olur çocuklarımla. Ne gün yem verecek, ne zaman su verecek, nereye gitti bu baba, ne zaman gelecek gibi sorunlar olmaz.

Keldoğan beye bugüne kadar bana gösterdiği ağbiliğe, dostluğa ve hoşgörüye teşekkür eden kısa bir istifa mektubu yazdım, imzaladım, katlayıp iç cebime koydum. Çekmecelerdeki kişisel eşyalarımı toparlayıp çantama tıkıştırdım. Azdemçoksu'ya olan çay

borcumu ödememeye karar verdim. Bize içirdiği ılık sıvı çay değil ki, borç oluştursun! O da bana güvenerek dört çocuk yapmasaydı. İşten ayrıldığımı ne bilecek, gayet soğukça iyi akşamlar deyip son kez çıkacağım Zigurat Han'dan Gümrük sokağa.

Çantamı aldım, ceketimin önünü iliklerdim, tıkladım müdürün kapısını.

-Buyrun!

sesi geldi içerden. Süklüm püklüm buyurdum. Bir adım attım, kalakaldım. Yüzüne bakamıyorum, halının üstündeki baklava şekillerini inceliyorum.

-Gel gel... Kapat kapıyı, otur şöyle...

diyerek masasının karşısındaki misafir koltuğuna buyur etti, kendisi de karşıma, ikinci misafir koltuğuna oturdu.

-Bakın efendim...

-Hiçbir şey söyleme.

diyerek kesti sözümü. Önüme baktım. Adam haklı, söylenecek hiçbir şeyim yok ki! Sekreterin memelerini mıncıklarken yakalamış beni. Niye mıncıklıyordumun, ne gibi bir açıklamasının ne yararı olabilir? İftira, diyemem ya!

Keldoğan bey babacan bir tavırla girdi konuya:

-Ben seni, buradaki arkadaşlarımın hepsi gibi, sadece mesai saatlerinde görüştüğüm çalışanlar olarak değil, bir ailenin fertleri olarak görür, dolayısıyla kişisel sorunlarınızdan, sıkıntılarınızdan kendimi sorumlu addederim...

-Çok haklısınız efendim. Hiç olmaması gereken bir şey oldu. Sekreter hanım dosyaları getirmişti. Herşey benim yüzümden oldu. Böyle bir şeye sebebiyet

verdiğim için çok müteessirim, özür dilerim efendim. diyerek cebimden istifa mektubumu çıkarmaya yeltenirken gene susturdu beni Keldoğan bey:

-Özür dilenecek bir şey yok yahu! Ben zaten ikinizi hep birbirinize yakıştırmışımdır. Sen yalnız bir adamsın, o da yalnız bir kız. Hayatta yalnızlığın dibi yok. Ben otuzbeş yıllık evliyim. Hır, gür, ama evlilik bir yuva, bir hayat arkadaşlığı. Haydi git ona bir müjde ver! Tarih belirleyin, senin nikâh şahidin benim!

50

İçtiği içkinin yapması gereken etkisine kavuşmuş kız, yanında oturan esmer, alt dudağının altında kimi kıllar biriktirmiş, onları sakal sanan, ayakkabılarının ucu sivri, o sivri kısımda parmak bulunmadığından ayakkabısının lüzumsuz uzun burnu yukarı kıvrılmış gence sarılarak, onu boynundan moynundan öperek;

-Çok esprilisin yahu!

dedi, Dudağınınaltındakikıllarısakalsanan hiç de esprili, gülünecek bir şey anlatmamışken, boynundan öpülüp yalanmayı hiç haketmemişken. Kızın kolunda, bacağında, göğüs çatalında, omuzlarında dövmeler var. Dövdürülmüş! Ama doğru dürüst dayak yememiş!

Terasa açılan sürgülü cam kapılar kapanmış. Yağmur yağıyor, hava oldukça soğuk, bir kalorifer peteğinin yanındaki masadayım. Lokanta kalabalık değil. Dudağınınaltındakikıllarısakalsanan'la Dövdürülmüşdayakyememiş kız, onların iki masa ötesinde oturan iki genç. İkisi de blucinli, deri montlu. Biri kız, öbürü erkek.

-Senin "memory" in çok karışık kızım. Hiçbir şeyi "delete" edemiyorsun.

diyor blucinli oğlan. Kız yanıt vermiyor.

Yanımdaki masada iki orta yaşlı, biri göbekli, öbürü kepçe kulak adam rakı içiyorlar, eski zaman futbolundan konuşuyorlar.

-Lefter vardı, Can Bartu vardı...

-Ben Şükrü Gülesin'i seyrettim...

muhabbetindeler. Bağlantılı Fikret yok, hayret!

Yağmur hızlandı. Caddedeki taş kırma sesini bastırdı yağmurun şakırtısı. Beyoğlu'nda yontma taş devri sürüyor, daha sessiz sedasız bir cilâlı taş devri özlemiyle...

-Sen Mikro Mustafa'nın kornerden golünü hatırlıyor musun?

diye soruyor, rakısından fırt alan Kepçekulak.

-Tabii canım, maçtaydım. Bugün gibi gözümün önünde. Yalnız o gün biraz rüzgâr vardı... Rüzgâr dedim de aklıma geldi, Gençlerbirliği'nde Rüzgârın oğlu Zeynel vardı, sen onu hatırlıyor musun?

-Hatırlamaz mıyım? Yok artık öyle topçular!

diye kadeh tokuşturdular.

Yağmur diner gibi makâmından şıpırtıya geçti. Blucinli, deri montlu oğlan kızın elini tutuyor, göz göze bakışıyorlar.

-Bizim aşkımız imkânsız kızım... Birbirimize uyum sağlama durumumuz söz konusu değil... "apple" ile "microsoft" gibi!

diyor oğlan. Deri montlu, blucinli kız hiçbir şey söylemiyor, başını çevirip yağmuru, şıpırdayan yağmurun sürgülü kapının camından süzülüşünü izliyor.

Nostaljik ayaktopu muhabbetindeki kafadarların sırayla cep telefonları çalıyor. İkisinin de kızı arıyor. Belli ki boşanmışlar. İkisi de kızlarına;

-Çok önemli bir iş toplantısındayım!

diyorlar. Göbekli, Kepçekulak'a:

-Kız bu akşam bizde de, babaannesiyle takılıyor...

diyor. Kepçekulak, siktiret anlamına gelebilecek bir el işareti yapıyor, kadehini dikliyor.

Dublesitekgibi bomboş bara karşı gazete okuyor. Ambül omuzbaşımda dikilmiş, boynu bükük, neyin üzüntüsünü imbikliyor belli değil.

-N'oldu Ambül? Sizin takım yenildi mi?

-Yok ağbi bu hafta deplasmanda galip geldik, altı puan değerinde üç puan aldık. Geçen hafta onbeşinciydik, onikinciliğe yükseldik, averajımızı düzelttik.

-E, niye suratından düşen binüçyüzotuzbir parça?

-Burası devredildi ağbi... Biliyorsun işler kötü gidiyordu. Yandaki kafenin işi çok iyi. Onlar burayı devraldılar, aradaki duvarı yıkıp ikisini birleştireceklermiş.

Yıllardır geliyorum bu lokantaya. Evimin yemek salonu gibi. Buraya gelip giden insanlar, Ambül, Dublesitekgibi, hayatımın bir parçası neredeyse. Onlardan başka sık görüştüğüm arkadaşım yok gibi. Aslında pek arkadaşım yok. Salim'i arıyorum;

-Yahu, iş çıkışı gel bir kadeh bir şey içelim. İki lâf edelim!

Karısından izin alamıyor. Ercüment'i arıyorum, o hep toplantıda, akşamları iş yemeği var! Yalan! Tamamen karı peşinde koşuyor. Sen o yalanları karına anlat!

-Oğlum Ercüment, rus kızların falan katıldığı bir iş yemeği olursa, beni de çağır, ben kendi hesabımı ve rus kızın parasını öderim.

diyorum.

-Ne rus kızları yahu, benim o işlerle uğraşmaya vaktim mi var?

diye yanıtlarken, dipten rusça konuşan kadın sesleri ve kahkahaları geliyor. Aslında sadece o işlerle uğraşıyor. Asker arkadaşım fabrikatör Timur'u arıyorum. O

hep iş seyahatine çıkıyor. Karısı bavulunu hazırlıyor, Ankara'ya gidiyorum, diye çıkıyor evden, atlıyor arabasına, bir kadınla buluşup İstanbul çevresinde zula bir otele gidiyor. Ne zaman arasam Ankara'da! Sahtekâr Timur! Fabrikası İstanbul'da. Ne işin var lan senin Ankara'da, milletvekili misin? Onlar bile Timur kadar takılmıyorlar başkente. Onun artık evden kaçmayı marifet sayan prefabrik bir hayatı var.

Arkadaşlarım evlendiler, arkadaşsız kaldım. Bir pencere denizliğinde dünyaya gözünü açmış kumru gibi hissediyorum kendimi. Tek sığındığım yer burası, tanıdığım, konuşabildiğim insanlar var burda. Arkadaşım olmasalar bile, tanışlar. Arkadaşımsı...

-Eve En Yakın Lokanta diye bir yer olmayacak yani artık?

-Hayır ağbi, burada değişen bir şey yok, düzen aynı... Sadece adı Eve En Yakın Lokanta olmayacak!

-Buranın adı o değil ki zaten. Ben öyle söylüyorum.

-Siz gene öyle diyebilirsiniz ağbi!
dedi Ambül.

-Sen ne yapıcaksın?

-Ben burda çalışmayı sürdürücem. Dublesitekgibi de barda devam...

Onların ayrılmaması iyi, ama gene de bir sürü şey değişecek burada. Yandaki dolup taşan kafenin müşterisi buraya saldıracak, eski huzurumuz olamayacak, belki bir gün geldiğimde her zaman oturduğum masa dolu olacak, kimbilir belki tüm masalar dolu olacak. Sanırım bir an önce Eve En Yakın Öbür Lokanta'yı bulmam gerekecek.

Hışım gibi girdi kapıdan kırmızı kazaklı, blucinli esmer adam. Kara kaşlı, kara gözlü, kara saçlı, orta yaşlı. Ne yapacağını bilen adımlarla lokantanın ortasına kadar ilerledi, durdu, ellerini beline koydu ve personele emirler sağınağına başladı.

-Burayı devralan Fatih bey!

diyerek kulağıma eğildi Ambül.

51

Karagöz ve Boşverinbeni artık neredeyse gün boyu aydınlık boşluğunda yaşıyorlar, Genelgiderlere katılmam beyin penceresi senin, Çıtıstemem hanımın penceresi benimcilik oynuyorlar. Mutlu guruldamalar çıkarıyorlar. Geceleri arâzi oluyorlar.

Dün sabah pencere denizliğinden uzun uzun beni kesen Boşverinbeni hep dikizlediği evin içini merak ederek, ani bir kararla kanat açıp açık olan pencereden eve girdi. Odada bir tur atıp şaşkınca televizyonun üstüne kondu. Oracığa hemen sıçtı. Vıcık dışkısı televizyonun üstünden ekrana doğru süzüldü. Bir süre bakıştık, geri çıkmak üzere pencereye doğru uçtu, pencereyi tam şavullayamadı, duvara çarpmamak için tornistan yapıp yemek masasına kondu, oraya da bir güzel sıçtı. Masadan uçup halıya kondu.

-Sakın halıya sıçma!

diye bağırdım. Sıçamadan abajura uçtu, abajurun içine sıçtıktan sonra pencereye kanat açtı, gene boşluğu bulamadı, masadaki bilgisayarın üstüne tünedi.

-Oraya sıçmayı aklından bile geçirme!

derken malesef sıçtı.

-Siktir be Boşverinbeni! Sıçtın dizüstümün içine! Böyle muntazam sıçma olmaz ki! İshal mi oldun, nedir?

diye söylenerek ona pencereyi gösteriyorum. Hiç oralı değil. Kıştlayarak bilgisayarı terketmesini sağladım, bu sefer de gidip yuvarlakşeyçaların üstüne kondu ve eni konu sıçtı.

-Çıksana yavrum. Girdiğin yeri niye bulamıyorsun? Şurası işte!
diye pencereyi gösterdim. Sanki anlamış gibi, bu kez tam ortaladığı pencereden uçtu gitti.

Eve girmesine çok sevindim, elbette girecek, burası bizim evimiz, o bu evin çocuğu, fakat sıçkı konusu hiç de hoş değil. Temizlemesi ciddi sorun oldu. Evin değişik yerlerine lâzımlıklar mı koysam? Onlara evin bir köşesinde yaşamayı öğretebilirsem elbette evin içinde olmalarından mutlu olurum, geceleri de birlikte geçiririz. O bölüme gazete sererim, saksıları da gazete üstüne koyarım, gübrelerler...

Boşverinbeni daha evcimen ve genelde denizlikte pinekleyen o. Karagöz gidip geliyor. Nereye gidiyorsa? Artık bayağı büyüdüler, pek yakında bir yaşlarını bitirecekler.

Cep telefonum çalıyor; elbette ablam. Açmak istemiyorum. Sessiz konumuna alıyorum telefonu. Sigara yakıyorum. Ev telefonum çalıyor. Kesin o. Belki evde değilim... Susmuyor telefon. Cep telefonumdan yeniden arıyor. Aç, diyor beyin. Salak gibi açıyorum. Beynimle hiç anlaşamıyoruz, küs gibiyiz...

Ablam yarı ağlamaklı bir sesle giriyor bu kez konuya. Kendi dertlerini unutmuş, onun için tek dert benim durumummuş. Elimi çabuk tutmazsam belirli bir yaştan sonra hiç evlenemezmişim...

-Ablacığım, evliliği senin sâyende daha önce yaşadım. Mutlu olamadım. Belki ben bu konuda...

-Sus ve beni dinle! Bu mazeretleri çok dinledim. Sen talihsiz bir evlilik yaşadın, onun etkisinden kurtulamıyorsun. Kurtulabilmek için yeniden denemen, he-

men evlenmen gerekiyor.

-Evlenmeyi arzulayacağım birine rastlamam gerek abla...

derken susturuyor beni:

-Öyle biri yok! Kimi bulsak yan çiziyorsun. Sen evlilikten korkuyorsun. Kadınlardan kaçıyorsun. Evliliği kafanda bir öcü haline getirmişsin. Bu psikolojik bir rahatsızlık. Anormal bir durum yani... Seni bir psikoloğa götürelim mi?

-Niye götürülüyorum abla? Ben tek başıma gidemez miyim?

-Gitmezsin ki!

-Niye gideyim? Sebep yok ki!

-Sebep çok, ama sen durumunu anlamak istemiyorsun... Seninki hastalıklı bir durum.

-Tamam abla, önce sen bir görün şu psikoloğa! Memnun kalırsan ben de giderim.

diye kapatıyorum telefonu. N'olucak bu ablamın durumu?

52

Kışa girdik sanıyorken al sana pastırma yazı! İstanbul'un bize dev kıyağı. Ortalık günlük güneşlik. Takvimde bir karışıklık. Yaz bir gününü ödünç vermiş kışa. Kış da bunun altında kalmaz, kar yağdırır mayısta, mevsimler ödeşirler.

-Havalar çok acayipleşti!

biçiminde şaşkınlıkla yorumlar bunu insanlar.

İlk pastırma yazlarını yaşayan Karagöz ve Boşverinbeni insanlardan da şaşkın. Mutlu gurultularla damdan dama uçuyorlar. Çok sevinmeyin kumrular, uzun sürmez pastırma yazı, bunun ardı Kuş Geçimi fırtınası. Kar kıyâmettir onun arkası... Niye fırtınanın adı Kuş Geçimi? O sırada buralardan kimi kuşlar geçiyor yani... Göç ediyorlar! Bu benim kumrularım için geçerli olamaz, Finlandiya'dan Afrika'ya giden kuşlar onlar, buradan geçiyorlar, bizimkiler burdalar zaten, niye burdan geçsinler? Geçenlerin arasında kuzeyli bir kumru sürüsü de var mıdır acaba? Takılırlar mı bizimkiler de onların peşine? Takılmazlar. Takılamazlar. Buna müsaade etmem! Nasıl yani? Ne yapabilirim?

-İkisi de burdayken aydınlığın üstünü telle kapatabiliriz!

diye düşündü beyin, dudaklar kıpırdadı, ağız söze çevirdi düşünceyi:

-Tamam da beyin, büyük bir kafese hapsetmiş oluruz onları... Bunu yapamam. Kuşlara gökyüzünü yasaklayamayız.

Geçen ayı hekim tavsiyesiyle hastanede geçi-

ren, müesseseye yeniden geri dönen Fikret'le süslü bar, ben orta masada takı olarak bulunuyorum! Doktoru Fikret'e;

-Sen hayatında içebileceğin bütün içkileri içmişsin. İstihap haddin dolmuş bulunuyor. Bu mereti artık ağzına sürmeyeceksin!

demiş. Hastanede içkiyi epey özlemiş olduğu gözlenen Fikret, zurna gibi. Ambül'e;

-Sen hiç deniz gördün mü?

uyumsuz sorusunu soruyor. İstanbul'da yaşıyoruz, Ambül Üsküdar'da oturuyor, her gün motorla, vapurla, deniz aşarak gelip gidiyor işe.

-Yok ağbi, görmedim. Bizim orda ırmak var.

diyerek ve bardan hızla uzaklaşarak kapatıyor konuyu Ambül.

Uzak doğulu, çekik gözlü, sütlü çikolata rengi genç bir kadınla, uzak batılı bir sarışın kadın oturuyorlar karşımdaki masada. İngilizce konuşuyorlar, erkek aranır halleri yok, birbirlerinin gözünün içine zıvanalanmışlar, dünyayı görmüyorlar. Erkeksiz bir yaşamı seçmiş, kadın kadına mutluluk arayan bir anlayış içindeki kadınlar tarikatındanlar besbelli. Tamam da gece kim kime ne sokacak? Ayıptır sorması, ben de bunu merak ediyorum. Çok mutlular, çevredeki erkekleri görmüyor gözleri, sanki sevişirmiş gibi, göz göze makarna yiyorlar, makarnaları hüp diye ağızlarına çekip, kahkaha atıp kadeh tokuşturuyorlar. Geceyi her ikisinin ortasında geçirip onlara doğal seksi yaşatmak türksel duygusuna kapılıyorum. Onu öyle yapmazlar, mantığıyla donanmış, onları bu anlamsız cinselsizlikten çekip kurtarmak, doğal yola sevketmek derdindeyim.

-Good evening!

diye kadeh kaldırıyorum. Bana bakmıyorlar bile. Sanki ben öyle bir şey dememişim gibi bir durum oluyor.

Son günlerde kafeleşen lokantamızda görülmeye başlayan türedi tiplerden Burasıbürosu bey sanki bir yere geç kalmış gibi pürtelâş girdi, dip masaya çöreklendi, bir cebinden negünkaçtakimlenerde defterini, öbür cebinden üstüne nazarlık yapıştırılmış telefonunu çıkardı, koydu masaya, bol buzlu, az kolalı viskisini söyledi, sigarasını yaktı ve yüksek sesle iş görüşmelerine başladı:

-Cuma günü Londra'dayım, salı dönüyorum... Perşembe Adana'ya geçiyorum, hafta sonu Kıbrıs'tayım...

Burasıbürosu beyin duyamayacağı bir sesle, sırıtarak söyleniyor Fikret:

-Çarşamba günü de Bağdat'a uğra! Şimdi oranın en güzel zamanı! Ardından bir kahkaha atıyor. Ambül'le uzun bir deniz tartışmasına girememenin sıkıntısı içinde, bir şey anlatma ihtirası mecburen bana yöneliyor:

-Kaç yaşına kadar yaşamak istersin?

Çok saçma ve sıkıcı bir uzun kafa ütülemenin ısınma hareketlerinde. Bugüne dek görmediğim denli sarhoş, zor konuşuyor, dili ağzına büyük geliyor, dedikleri kısmen anlaşılıyor. Çok tehlikeli bir durumla karşı karşıyayım yani... Hemen ayağa kalktım, hızla yanından geçip tuvalete seğirtirken yanıtladım:

-Bin yıl yaşamak isterim Fikret! Hayatın yüz yılı tuvalette geçiyor zaten!

Tuvalete sığındım. Kimi Fikret'siz anlar yaşadım.

Geri döndüğümde suskundu. Bana ilk soru yönelttiğinde hesap isteyeceğim.

Uzak batı doğulu kadıncıl masada hesabı, düşündüğümün tam tersine, uzak doğulu kredi kartıyla ödüyor, uzak batılı hiç oralı değil. Lezbiyenlikte de var yani emperyalistlik.

-Öde hesabı uzak doğu!

mantığı ve felsefesi her konuda geçerli. Uzak doğulu kartını sunmasına rağmen, uzak batılı hesabı, sanki kendisi ödeyecekmiş gibi derin derin inceliyor, sonunda okeyliyor, uzak doğulu ABD'nin onayıyla hesabı ödüyor.

Uzak batılı mavi beyaz çizgili, bedenini sarıp sarmalamakla kalmayıp kadınca olan herşeyini ortaya koyan, arzeden, talep duygusunu uyandıran bir ferah elbise içinde patıranırken, uzak doğulu saten, omuzdan askılı, sütyenimsi tişortunun altındaki siyah mini eteğinin içinde dingildiyor. Artık hemen yatağa gitmeleri gerektiği duygusuyla hesabı öder ödemez kalkıyorlar, henüz hava kararmamışken.

Burasıbürosu bey dizüstü bilgisayarında kimi kendince çok önemli tıklamalarda bulunurken cep telefonu çaldı. Açtı ve yüksek perdeden, hepimizin mecburen dinlediği görüşmesine geçti:

-Hayır, sen bir şey gönderme, hallettim ben... Evet, ikiyüzellibin dolar gönderdim onun hesabına... İnternetten havale yaptım...

Herkes, ne bağırıyorsun lan, sinirli duygusuyla, Fikret ise, kes lan, demek ister biçimde, dönüp ona baktı. Bakışları üstüne alınmayarak, bağıra çığıra bir milyon doları elektronik yollarla ona, buna gönderdiğini anla-

tan görüşmesini bitirince, işaret parmağıyla onu gösteren Fikret ondan daha yüksek sesle bağırdı:

-Ambül, barın ve lokantanın şu anki bütün hesabını bu beye yaz!

-Nasıl ya? Ne münasebetle? Ben hiçbirinizi tanımıyorum...

diye küstahlaştı Burasıbürosu bey.

-Şu münasebetle Desibelözürlü bey, o kadar yüksek sesle konuşuyorsunuz ki, biz hepimiz bir süredir kendimizi sizin evde misafir sanıyoruz.

dedi Fikret.

-Afedersiniz, önemli işlerim var da... Gerekirse hesabı ödeyebilirim.

diye küstahlığını sürdürdü Desibelözürlüburasıbürosu bey.

-Gerek yok! Siz kim oluyorsunuz da benim hesabımı ödüyorsunuz? Ben sadece size bir bar raconu öğretmek istedim.

deyip onunla ilişkiyi kestikten sonra bana dönerek;

-Sana bir şey anlatiim mi...

diye bir kafa ütüleme ön girişiminde bulunuyor Fikret;

-Anlatma, kalkıyorum. Ambül hesap lütfen!

yanıtıyla konuya girmesine engel olmak istedim, buna rağmen epey kafa konfeksiyonladı, overlokladı, tam son ütüye geçecekti ki, Ambül can simidi olarak hesabı getirdi. Hızla bindim hesaba, kürek çekerek geçtim barın önünden, Fikret ardımdan konuşmayı sürdürürken çıktım iki mendirek arasından mutedil dalgalı Beyoğlu denizine.

53

Kasımın son günü tamamen arındı yapraklarından komşunun arka bahçesindeki incir ağacı, soyundu, döküldü, yamru yumru dallar gün yüzüne çıktı, ağaç bizimkilerin sığınacağı bir zula olmaktan çıktı. İstanbul'a kış geldi, korunaksız kaldı kumrular. Sonbahar yağmurlarında onlar için çok güzel şemsiyelerdi kocaman incir yaprakları. Daldan dala uçup salakça yaprakları aranıyorlar. Pek garipsediler incir ağacının dımdızlak halini... Çok fena kanat ıslatan sıkı yağmurlar başladı, gayet şaşkın haldeler ilk kışlarını yaşayan Karagöz ve Boşverinbeni. Daha bir yaşlarını bitirmediler. Afallamış bakıyorlar değişen mevsimlere. Belki de üşüdüklerinden pencere denizliğinden evin içine adım atma çabasındalar, insandan kaçan kumrular...

Sabah uyandığımda Boşverinbeni sofraya kurulmuş yemek bekler durumdaydı, hiç guruldamadan, beni uyandırmadan.

Aferin Boşverinbeni! Adam olmaya başladınız. Öyle sabahın köründe;

-Kalksana ağbi! Lâmbaları yaksana ağbi!

gibi guruldamalara gerek yok. Babanın kalkacağı belirli bir saat var, hep o saatte kalkıyor, haftasonu öğlende kalkıyor. Zaten kalkmadan bir dakika önce cep telefonu Günaydınlan marşını çalıyor, duymuyor musunuz? O ses, dikkat baba kalkıyor, demek. Sabahları o sesi duymazsanız baba evde yok demek... Kalkınca veriyoruz işte yeminizi.

-Gruru grur gurur...

gibisinden çok gururlu sesler üretti Boşverinbeni, hiç böyle bir gurultu ve gururlanma sebebi yokken.

-Çıtistememem hanım ve Genelgiderlerekatılmam bey kumru sesine gıcık oluyorlar, boşu boşuna guruldamayalım. Bizi yöneticiye şikâyet etmişler. Konuşulacak önemli bir şey yoksa Karagöz'le aranızda boş boş guruldaşmalarda bulunmayın.

Doğradım ekmeği, bezedim pencere denizliğine. Bezeme sırasında üst katın banyo penceresine kaçtı, biraz sonra gelip düzenli gaga darbeleriyle ekmek kırıntılarını didiklemeye koyuldu.

-Karagöz nerde?

diye sordum. Bir an başını kaldırdı, yemeye ara verdi, kafasını sağa sola çevirip bana baktı. Gözgöze kalakaldık.

-Kardeşin nerde, diyorum!

Çıt yok. Guruldamıyor.

-Yahu, önemli bir şey olmayınca guruldamayın, dedim. Guruldama yasak, demedim. Sana önemli bir şey soruyorum, ona cevap vereceksin. Boş boş bakıyor. Ona kardeşini hatırlatmak amacıyla kollarımı kanat gibi açıp kapatıyorum, kol hareketlerimden ürkerek en üst katın mutfak penceresine uçuyor.

-Yahu gel, bir şey yok. Kardeşini sordum. Gel, ye yemeğini çocuğum.

diye sesleniyorum, pencereden uzaklaşıyorum. Pır geliyor gene, yarım kalan yemeğini sürdürüyor.

-Hepsini yeme, kardeşine de ayır!

diyorum pencereye yanaşmadan. Gene yemeye ara verip bana bakıyor. Uçtu uçacak kalkış konumuna geçiyor.

-Tamam tamam, bir şey yok. Yemene bak! diyorum. Bir süre bana bakıyor, geç de olsa dediğimi anlıyor ve düzenli gaga darbeleriyle sofrayı bir elektrik süpürgesi gibi temizleme çalışmasına devam ediyor.

Karagöz gene kayıplara karıştı. En son iki gün önce görüldü. İkisini birlikte görmezsem dertleniyorum. Artık olgun kumru boyutuna ulaştılar. Ayırdedilmeleri giderek zorlaşıyor. İkisi de aynı renk oldu. İkizler zaten, bu kadar benzemeleri çok doğal. Tek fark Karagöz'ün gagası ok gibi dümdüz, Boşverinbeni'nin gagası öne doğru kavisli, eskiden daha kavisliydi, büyüdükçe sanki biraz azaldı eğriliği. Bir de Boşverinbeni'nin sağ gözünün altında ona çok yakışan, eflâtun rengine çalan kurşunî bir leke var.

54

Müdavimler giderek azalmaya başladı. Çengelbulmaca Nuri epeydir görünmüyor, birkaç gündür Fikret de yok, Dublaj ağbiye hiç rastlamıyorum. Belki de uğrayacağı evlerin sahipleri için sinir bozucu bir sürpiz olacak "geçiyorduk uğradık, çat kapı biz geldik" sistemine dayalı çok gecikmiş tatiline çıktı. Gözâşinâ beyi bir aydır görmedim. Kimyager İbrahim bey tamamen ayağını kesti. Acaba kendini de mi Kadıköy vapurundan denize attı? Atmamıştır herhalde. O hep geç kalan genç kadının evlenmesine dertlenmiş gibi değildi. Bu konudan gülerek, kahkahalar atarak bahsetti. Fakat kahkahalar biraz sinirliydi...

Burada çalınan müzik değişti, ingilizce pop şarkılara dönüştü "Besame mucho" lar, "Kisas kisas" lar. Tadı tuzu kaçtı Eve En Yakın Lokanta'nın. Yemek listesi değişti, yandaki kafenin listesi kullanılıyor. Zeytinyağlı enginar, pazı dolması gibi yemekler tedavülden kalktı, fajita, nachos, wrap gibi şeyler aldı onların yerini. Artık çorba içmeyi de kestim burada. Aşçı değişti, yenisi tereyağ meraklısı. Herşeye tereyağ koyuyor. Geçenlerde çorbanın tadından keşfettim.

-Bu çorbada tereyağı mı var Ambül?

-Sorayım ağbi.

Sorup gelme sonrası, gururla:

-Evet ağbi! Halis tereyağmış!

dedi.

- Hattâ muhlisdir de mutlaka... O zaman sen bana, zeytinyağlı bir şey getir.

Bugün ortalık sakin. Ambül'le başbaşayız. Dublesitekgibi barda gazete okuyor. Esmer, küçük tefek bir genç kız geldi, önümdeki masaya bana arkası dönük olarak oturdu, bira söyledi. Cep telefonunu çıkardı, uzun uzun, mektup yazar gibi mesaj çalışmalarına başladı.

Lokantanın teras bölümünde ilkbahara yönelik dekorasyon çalışmaları sürüyor. Ahşap masalar, bambu sandalyeler gelmiş. Tentelerin altında, naylon ambalajlar içindeler. Konuyla, saçını başını beyaza boyatmış, içine hafiften kırmızı meç yaptırmış mini kadın ilgileniyor. Saksılara menekşeler dikiyor. Oysa bahara daha çok var, aralığın 20'si. Demek ki bu günler, saçı beyaza boyatıp içine kırmızı meç yaptıran kadınlar için dikim zamanı.

Uzun boylu, havalı genç bir kadın girdi kapıdan, bar boyu yürüdü, Ambül'ü solladı, başını devekuşu gibi cep telefonuna gömmüş küçük tefek kızın masasına geldi. Sinirli görünüyor.

-N'oldu?

diyerek bir şeyin hesabını sorarcasına oturdu kızın karşısındaki sandalyeye.

-Mesaj atıyorum, cevap vermiyor abla!

Abla da bira söyledi, sinirle sigara yaktı, çantasından iki cep telefonu çıkarıp masaya koydu. Sigaradan derin bir nefes aldı, dumanını burnundan çıkarırken üst dişleriyle alt dudağını ısırarak telefonlarının birini eline aldı, tıklayıp kulağına götürdü, yeni ve derin bir nefes çekti sigarasından.

-Nerdesin Murat?.... Çabuk buraya gel!

diye azarlayarak girdi konuya. Sinirli konuşmadan

genç kadının Murat'ın ablası, küçük tefek kızın da Murat'ın sevgilisi olduğu anlaşıldı. Murat hemen gelemezmiş, evde film izliyormuş, bitince arayacakmış!

Yeni patron kırmızı kazaklı Fatih bey aceleci küçük adımlarla, gene aynı kazak, aynı blucin üstünde, peşinde dört kişilik bir müşteri grubuyla girdi içeri ve onları bir masaya buyur etti, sanki şef garsonmuş gibi. Müşterilerine yeni dükkânı tanıtıyor. Yan taraf doluymuş gelen müşteriyi buraya alıştırmaya uğraşıyor. Evet ama, patron garson gibi müşteri karşılamaz ki! Onları yerleştirip benim masaya geldi:

-Herşey yolunda mı? Bir arzunuz var mı?

-Yok. Herşey yolunda. Teşekkür ederim.

dememle de, pat diye karşımdaki sandalyeye oturdu. Buyrun bakalım! Patron müşterinin masasına oturmaz ki! Ona bir içki mi ısmarlasam?

Bir kaç gündür benimle çok ilgileniyor, müdavimleri kaybetmemek istiyor, projelerini anlatıyor. Burayı güzel bir kebapçı yapmak istediğini ve bilmemnerenin en iyi kebap ustasını getireceğini anlatıyor. Beyoğlu'nda en büyük eksikliğin doğru dürüst bir kebapçı olmaması konusuna yoğunlaşmış durumda. Öyle benim bildiğim gibi falan değil, çok özel bir kebapçı olacakmış. Kısaca pek kebap sevmediğimi, genelde beyaz et yediğimi belirttim.

-Benim dediğim öyle böyle kebap değil, parmaklarınızı yersiniz...

biçiminde kebabolojiyi sürdürünce;

-Siz kararlısınız yani bu kebapçı sapık ideolojinizde?

dedim. Biraz bozuldu.

-Ama bakın, Beyoğlu'nda doğru dürüst kebap yiyebileceğiniz bir yer yok!
diyerek tezini savunmaya uğraştı.

-Olmasın. Burası Beyoğlu. Adana'da mıyız?

-Fakat, bizimki çok farklı olacak. Meselâ damsız girilmeyecek!
deyince sandalyemden düşecek gibi oldum.

-Yok ya? Ocakbaşının yanında orkestra ve dans pisti de olacak mı? Canım kebap yemek istedi, önce kebap seven bir hanım arkadaş bulucam, öyle mi?

-Onu demek istemiyorum...
biçiminde kemkümledi.

-Neyi demek istiyorsun? Bekârım, kebap yemek istiyorum. Karıyı nerden bulucam? Girişte kiralık damlar olacak mı? Eğer olacaksa dükkânın adını "Dampazarı" koyabilirsiniz, gayet ilgi çekici olur.
dedim.

-Siz tamamen yanlış anladınız.
diyerek kalktı gitti masadan. Abla'nın telefonu çaldı.

-Alo!...Nerdesin Murat?... Ne karakolu?... Ne zaman?

Murat buraya geliyormuşmuş da, tam gelirken yolda kazâ yapmışmış da, şimdi karakoldaymış da, neyse kendisinin bir şeyi yokmuşmuş da, ama karakol çıkışı mutlaka hastaneye gidip tomografi çektirmesi şartmış da, tomografi sonucuna göre belki de bir süre hastanede kalması gerekebilirmiş de... Yalancı Murat!

55

-İyi seneler! Yılbaşında ne yaptınız?

-Bi bok yapmadım.

-Bi eğlenceye falan gitmediniz mi?

-Hayır. Evde eğlendim.

-Parti mi verdiniz?

-Evet ama kalabalık değildik. Toplam üç kişi. Ben, Karagöz ve Boşverinbeni.

Azdemçoksu kaşlarını kaldırdı, suratına algılayamadığı zamanki ifadesi yerleşti, açıklamada bulundum:

-Karagöz ve Boşverinbeni, kod isimleri.

-Hee... Biz de evde oturduk işte, mısır çıtlattık, televizyona baktık, Milli Piyango'dan bize zırnık çıkmadı, ben sinirlendim yattım.

-Bana ne?

Azdemçoksu yeni girdiğimiz yıl münasebetiyle, geçtiğimiz yılın hesabını kapatmak derdiyle çay borcu konusuna yatay geçiş yaptı. El büyüklük kıç cebi defterinde, kargacık burgacık yazısıyla adımı yanlış yazdığı sayfayı açtı, oradaki çarpı işaretlerinin matematik sonucu olarak çıkardığı yüklü miktarı rica etti. Kesinlikle o kadar çay içmiş olamayacağımı, o çarpıları kafasına göre koyduğunu ve söz konusu miktarı ödemeyeceğimi belirttim. Aramızda çok güzel bir kavga başlamak üzereydi ki, zır telefon ablam! İkibuçuk ay önce, ikimizden birinin psikoloğa gitmesi gerektiği konusunda hemfikir olduğumuz son sinirli görüşmeden sonra hiç aramamıştı. Ben de yılbaşında, iyi yıllar telefonu etmedim.

-İyi yıllar! N'apıyorsun?

-İyi yıllar abla! Azdemçoksu ile aralık ayı çay borcu kavgasındayız. Bir getiriyor, üç yazıyor hesaba. diye yanıtladım, göz ucuyla başımda dikilmesini sürdüren Azdemçoksu'ya pis bakarak.

-Senin doğru dürüst bir eşin olsa, sabah çayını demleyip bir termosa koysa, alıp götürsen iş yerine, o çaycıların tavşan sidiği çayına muhtaç kalmazsın...
biçiminde girdi konuya...

-Niçin elde termos, sefertası, pikniğe gider gibi çıkıcam evden yahu?
diyeceğim, derdirtmiyor. Bulduğu son gelin adayını da ilgisizliğimden ötürü kaçırdığımızı belirterek kısa bir fırçayla sürdürüyor girizgâhı, insanın bir hayat arkadaşı, can yoldaşı olması gerektiği, allah korusun bana bir şey olsa kimin ilgileneceği sorunlarıyla geliştirip yeni bir gelin adayı bulduğunu açıklayarak düğümlüyor işi. Çok güzelmiş, benden gençmiş, hiç evlenmemiş ama daha önce bir erkek arkadaşı olmuş, bâkire değilmiş, ama bunun ne önemi varmışmış, zaten ben de bâkir değilmişmişim. Üstelik çin falımda yazıyormuş, bu yıl kesin evleniyormuşum, çok mutlu oluyormuşum...

-İnşallah abla.

-Bu işin inşallahı, maşallahı yok. Resmen yazıyor işte çin falında!

-Abla şu an çok meşgulüm, ben seni akşamüstü ararım.
diye yalan söyleyerek, onu artık hiç aramamaya karar vererek kapattım.

Ablamla telefon görüşmemi sabırla dinleyen te-

lekulak Azdemçoksu:

-O zaman size para bozayım, her seferinde peşin ödeyin!

diye küstahlaştı.

-Yok ya, her seferinde al elli kuruş, ver üç tane beş kuruş eziyetiyle mi uğraşıcam ben?

-Ama siz her ay itiraz ediyonuz.

-Çünkü her ay kazıklıyorsun beni. Getirdiğin o sıvı, çay değil!

-Niye kazıklıyacakmışım. Her çay getirdiğimde deftere bir çarpı koyuyom. O zaman siz de bir defter tutun, ay sonu karşılaştıralım...

-Üstelik bir bardak çaya yarım dem koyuyorsun, iki çayı tek sayman gerek.

diye bir ellilik banknot çarptım suratına, biliyon dört çocuk var, konusuna giremeden homurdanarak gitti. Bu dört çocuktan niye bizim sorumlu olduğumuzu da tam algılayabilmiş değilim.

Yılbaşı tatilinin arkasına yıllık iznini yapıştıran sekreter Kimdevarbumemeler Uludağ'dan, Azdemçoksu dahil hepimize kartpostal göndermiş. Yeni yıl ona uğurlu gelmiş, bizler için de öyle olmasını diliyormuş. Kendisinin burada olmaması huzur verici. Bu yüzden benim için de iyi başladı denilebilir bu yıl. Sanki memelerini mıncıklamamışım gibi pek resmî bir dil kullanmış bana gönderdiği kartpostalda. Yıllardır kimseden kart almamıştım. Eskiden böyle bir âdet vardı, unutmuşum.

56

Bir gömleğin üstüne o kırmızı bisiklet yakalı kazağı giyiyor, kıçında aynı blucin, arasıra gömleği değiştiriyor. Sadece yakası görünen gömleği de hergün değiştirmenin ne gereği var? Deterjan ziyanlığı, çevreyi koruyalım ağbiler! Ayrıca deterjan bedava mı ve sular akıyor mu bakalım? Sabah evden çıkarken böyle türkengiz bir mantık silsilesiyle giyim kuşamına karar verdiği anlaşılan yeni patron Fatih bey, beyaz saçı kırmızı meçli, menekşe dikici mini kadın, Dublesitekgibi ve tanımadığım dört kişi barda bir doğum günü pastası kesip, alkışlayıp, öpüşüp birlikte fotoğraf çektirdiler.

Tuvalet ziyareti dönüşü barda dedikodu molası verip Dublesitekgibi'yi soruşturmaya aldım. Mini kadın menekşe dikici değil, şirketin ortaklarındanmış. Kutlanan söz konusu şirketin birinci yıldönümü imiş... Şirkete bak sen! Daha birinci yılını tamamlayamadan kazandığı parayla burayı devralıyor, dekorasyona girişiyor, buraya para harcayarak işi büyütüyor. Fajita dışında, aslında ne satıyorlar acaba?

Barlı lokanta konumundan kafeleşmeye hızlı bir yatay geçiş halinde mekânımız. Bitişik kafeyi buradan ayıran duvar yıkıldı, kafenin müşterisi sızmış bulunuyor. Pek içki içmeyen, ağızlarında kamış, diyet kola, buzlu çay gibi şeyler tüketen gençlerle kuşatılmış durumdayız. Bambaşka bir yer oldu Eve En Yakın Lokanta...

Daha sakin olan dip köşede oturuyorum. Yeni

dadananlardan saçı sarı boyalı, o bodur piliç kadın gene burada. Her an, her serüvene hazır izlenimi veren dana gözleriyle herkesi kesiyor. Genç, olsa olsa otuzunda. Düzenli sigara içiyor. Hiç konuşmayıp onu dinleyerek, olumlu baş sallayarak her dediğini onaylayan, tepeden tırnağa siyah giyimli, belki de dilsiz kadın gene karşısında oturuyor ve başsallama görevini başarıyla yerine getiriyor.

Bugün Ambül yok, izinliymiş. Yeni tanıştığımız bir garson gidip gelmekte masama. Şarabı açamadı, mantarı parçaladı. Bütün kabahati çekmantara yükleyerek mantarı şişenin içine itmeyi denerken, yeni şişe getirmesini söyledim. Az sonra yeni şişeyi açılmış olarak getirdi. Bir daha benim yanımda açmasını tembih ettim. Şarap sıcak olduğu için buz kovası istedim. Gitti, şarabın içine buz atacağımı düşünmüş olmalı ki, içi buz dolu, yanı maşalı bir buz kabıyla geldi. Az kalsın şarabımın içine buz atacaktı, son anda eline vurarak önledim şarapsal cinayeti.

Gürültülü, kimisi türk almancacı kalabalık ortada birleştirilmiş dört masaya yayılmışlar. Fikret yok, ama almanca gürültü ondan beter. Çünkü Fikret arasıra susuyor, bunlar bağıra çığıra, kavga eder gibi, hiçbiri hiç susmadan aynı anda konuşuyorlar. Bu bir konuşma olamaz, herkes birikmiş cümlelerini ifraz ediyor.

Yanımdaki masada bulmacasıyla bütünleşmiş Nuri, almanca gürültüden rahatsız olarak başını gazeteden kaldırıp;

-Bunlar alman galiba.

dedi.

-Sanmam. Bence hepsi türk, hava olsun diye

aralarında almanca konuşuyorlar!

-Her neyse de, çok bağırıyorlar...

diye söylenip bulmacasına geri döndü.

Saçını kırmızı soğan kabuğu rengine boyatmış, kırmızı şallı bir kadın girdi kapıdan, garsona, barmene Osman beyi sordu. Burada onunla buluşacağını söyledi. Tanıyan yok beyfendiyi. Durumu şaşkınlıkla karşılayan Kıpkırmızı hanım girişte kalakaldı, cep telefonunu çıkardı, tıklamalara geçti.

Yeni bir genç kız almışlar işe, hangi iş için alındığı belli değil. Ortalıkta salınarak dolanıyor, zaman zaman kapıda dikilip gelene gülümseyerek;

-Hoşgeldiniz!

diyor. Gideni gülegülesel mütebessim bakışlarla, baş selâmlarıyla yol ediyor. Kimi zaman gidenlerin arkasından sofrayı topluyor. Sadece, ortamımızda bir kız bulunsun diye düşünülmüş, kızın konumundan haberi yok. Ortada bir kadın dolanmasının ciddi bir önemi vardır içkili mahallerde. Kadının dolantısı, iç bir kadeh daha şu memelere bakarak duygusunu kamçılar, satışı dürtükler.

Saçının sarı boyasının artık yenilenmesi gereken bodur piliç kadın almanca gürültülü masayı bastıran bir sesle bağırarak konuşuyor. Kulağımızda olmayan nedenlerle hayatından ayrıntılar dinliyoruz... Bize ne, onun hafta sonu Marmaris'e gitme zorunluluğundan, Marmaris'i çok sevmesine rağmen İstanbul'dan ayrılamamasından? Deli gibi içiyor, kısa sürede zurna konumuna geçiyor, ilerleyen dakikalarda bir haykırış boyutuna ulaşan anlatısından pek bir şey anlaşılmıyor. Bir bara, bir lokantaya değil de, sanki yanlışlıkla

bir konferansa gelmiş gibi dinliyoruz onu.

Almanca gürültülü masada iki kadın kendi aralarında türkçe konuşmaya başladılar. Tahminim doğru çıkıyor galiba... Yanımdan geçen şarap cinayetine müteşebbis garsonu durdurarak, o masadakilerin kim olduklarını bilip bilmediğini sordum. Alman Konsolosluğu çalışanları imiş, en başta oturan konsolosmuş. Kendisi her cümleye;

-Allahallah!

diye başlayıp almanca devam ediyor.

-Eskiden hiç böyle tipler yoktu burda!

diye söyleniyor bulmacasını çözemez hale gelmiş Nuri.

Kıpkırmızı hanım girişte dikilmiş, kulakta cep telefonu, buluşmak üzere buraya geldiği Osman beyi arıyor, Osman beyin cebi yanıt vermiyor.

-Ben yanlış bir yere mi geldim acaba?

-Bilemiyorum hanımefendi... Buyrun oturun, belki gelir birazdan Osman bey.

-Hayır, cebi de cevap vermiyor... Nerede olabilir?

dedi masaya otururken, cebinden başka neyi de cevap verecekse!

-Bilemiyeceğim, belki Osmanbey'dedir.

dedi Dublesitekgibi.

Nuri, bulmacanın bir yerinde sıkışmış, derin düşüncelere garkolmuş, tükenmezinin arka ucunu kemiriyor.

-Dünyanın en uzun nehrinin adı neydi ağbi?

-Bilmiyorum Nuri! Coğrafyam çok zayıftır. Coğrafya yüzünden üç yıllık liseyi beş yılda bitirdim!

diyerek yanıtladım, bulmacanın başka bir köşesine yönelerek tükenmez kemirmesini sürdürdü.

Boyutu ürkünç bir büyük yalnızlığa dönüştü benim için burası... Saçı sarıya boyamasa daha az itici olacak bodur piliç kadın, sallamaktan başı yorulmuş, dilsiz olduğu kesinlik kazanmış simsiyah kadının suratına sigaranın dumanını üfleyerek internet sorunsalından küresel ısınma konusuna yatay geçiş yapınca, Eve En Yakın Öbür Lokanta keşfine çıkmak üzere hesap istedim.

57

Hangisine takılsam daha az sıkılırım diye televizyon kanallarında geziniyorum. Ne kadar çok kanal var ve beni ilgilendiren hiçbir şey yok. Belki çok aptalca olmayan bir film yakalarım...

Cep telefonum çaldı. Geceyarısına çeyrek var. Tanımadığım bir numara. Kim acaba? Kötü bir haber mi? Beni bu saatte ablam bile aramaz. Merakla açtım. Daha ben "alo" diyemeden telefon şirketi adına güzel sesli bir bayan sayın abonesine, ki o ben oluyorum, hitâbete başladı: "Bu bir ödemeli aramadır. Kabul ediyorsanız bire, etmiyorsanız ikiye basın." Hiç duraksamadan ikiyi tıkladım. Tanımıyorum, ödemeli arıyor; tam dayaklık!

Televizyonu kapattım. Şubatın ortası, havalar soğuk, sanki bahar gelmeyecekmiş gibi. Aydınlık penceresinden ayaz üfürüyor, kapattım. Kumrular sabahtan önce gelmezler. Sanırım bir yerde gece bekçisi olarak çalışmaya başladılar... Ne çalışması be? Hiçbir işleri yok. Sabah uyanıp işe gitmiyorlar, yiyip içip istedikleri zaman uçmakla görevliler. Boş vakitlerinde guruldamakla iştigâl ediyorlar. Özgürlük böyle bir şey olmalı... Tamamen kaynaştık artık. İçine ekmek doğradığım tabağı denizliğe dökmeye gittiğimde kaçmıyorlar, neredeyse tabaktan didikleyecekler.

Mutfağa gidip bira aldım. Daha biradan fırt çekmeden gene çaldı cep telefonum. Gizli numara! En sinirlendiğim şey. Ne demek gizli? Kimden gizli? Niye gizli? Herkesin telefonu dinlenirken senin gizin mi kal-

mış? Kendisine bu konuda fırça çekmek üzere açtım.

-Merhaba!

diyen şen şakrak bir kadın sesi.

-Merhaba! Kimsiniz?

-Demin ödemeli aradım, niye açmadın? Çok ayıp!

-Siz kimi aramıştınız?

-Seni!

-Siz kimsiniz?

-Size bayılan biriyim.

-Tanışıyor muyuz?

-Ben seni tanıyorum.

-Ne istiyorsunuz?

-Sohbet etmek...

Hemen kapattım. Geceyarısı benimle sohbet etmek istiyormuş! Telekız falan herhalde. Geçenlerde de "bana 50 kontör yükle, hemen seni arayayım hayatım!" diye bir mesaj geldi. Orospular çok orospuca kullanıyorlar cep telefonunu. Fakat bu karı benim numaramı nerden buldu? Öylesine çevirdi herhalde... Yalnız olduğumu nerden biliyor? Belki şu an karımla yataktayım. Yeniden çaldı telefon, gizli numara! Açmadım, o orospu işte!

Sabah erken kalktım, Karagöz pencerede, uyanmamı bekliyor. Açtım pencereyi, kaçmadı denizlikten, bir köşeye çekildi, kahvaltı beklentisine geçti. Ufaladığım ekmek kırıntılarını döktüm sofraya, kanat açmadan küçük bir zıplama hareketiyle pencerenin pervazına tünedi, kafası gagası evin içinde, içeriyi irdeliyor, elimin tersiyle kıştladım, banyo denizliğine uçtu. İçeri girmeleri eziyetli oluyor. Boşverinbeni'den sonra Ka-

ragöz de girdi geçen gün, salonda korkulu biçimde bir süre dolaştı, ortalığa sıçtı, çıkmak için pencereyi epey aradı, sonunda buldu. Çok merak ettiği evin içini, içine sıçarak o da görmüş oldu.

Akşam işten döndüm, Karagöz yan mutfak penceresinin denizliğine, öbür denizliğe annesinin yaptığının yanında kaçak inşaat sayılabilecek, su kabı küllüğün içinde oluşturduğu çalı çırpıdan ibaret yuvasında kuluçka kompozisyonuna geçmiş. Yoksa Karagöz mü dişi? Ben hep Boşverinbeni'yi dişi sanıyordum. Henüz bir yaşında değiller, onbuçuk aylıklar. Hemen geldi mi yani yumurtlama zamanı? Sanmam. Bence yuva yapmaca, kuluçkaya yatmaca oynuyor, daha küçücük bir çocuk o.

-Niye orda oturuyorsun? Üşüdüğün için mi?

sorusal guruldamasını çıkardı bir üst kat pencere denizliğine tünemiş Boşverinbeni.

-Yumurtladım!

diye gururlu bir guru guru ünledi Karagöz.

-Nasıl yani?

şaşkın ve kısa guklamasında bulundu Boşverinbeni.

-Kıçımdan bir yumurta çıktı!

-Niçin?

-Seviştiğimiz için... Bir yavrumuz olacak! O yumurtadan bir yavru çıkacak.

guruldamasıyla gerindi Karagöz.

-Yumurtadan yavru mu çıkacak?

diye şaşkın şaşkın kafa sallayıp garip bir gu-

rultu çıkardı Boşverinbeni.

-Biz nerden çıktık?

-Tamam da, yumurta senin kıçından çıktı... Hiç anlamadım bu işi... Kumru mu yumurtadan çıkıyor, yumurta mı kumrudan?

Kesik kesik guruldamalarla geçiştirdi konuyu soruya diyalektik bir yanıt bulamayan Karagöz, ancak bu konuda onun da kuş beyni epey karıştı.

Dairelerde gürültülü hayvan bulundurulması komşuları rahatsız ettiğinden yasaklandığını belirten bir yazı atılmış kapımın altından. Yöneticimiz Terasbenim beyin özgüven dolu uzun imzasıyla son buluyor. Hiç üstüme alınmadım. Benimkiler evde değiller ki, dairede bulunmuyorlar, gökyüzünün adressiz kuşları. "Kuşlara ekmek vermek yasaktır." ikinci emrine kadar bekleyelim bakalım.

Şubat'ın 17'si. Karagöz kuluçka noktasından yem yemek üzere karşı pencere denizliğine uçunca, derme çatma, uyduruk yuvasında bir adet yumurta görüldü! Karagöz'ün dişi olduğu kesinleşti. Daha bir yaşına basmadan anne mi olucak bu? Kuşlar insanlar gibi yılda bir yaş mı büyüyorlar? Oniki ya da onüç yaşlarında çocukken ölmüyorlar ya! Herhalde onlar da köpekler gibi yılda birkaç yaş büyüyorlar. Onbuçuk aylık çocuk, çocuk doğurur mu?

Torunum oluyor! O yumurtadan çıkan da gelecek yıl bir pencere denizliğine yumurtlayabilir. Birkaç yıl sonra bir kumru ordusuyla karşı karşıya kalabilirim. Bir fırın ekmek ufalamam gerekebilir.

58

Sigaranın dumanını içine çekmeyi ve üflemeyi bilmeyen, saçları kavuniçi boyalı, bir perçemi yeşil, kaşı, gözü kara, sağ kolu dövmeli genç kadın barda oturuyor. Sigarayı iki dudağının arasına götürüyor, dumanı çeker gibi yapıp, kimbilir nasıl beceriyorsa, ağzına çektiğinden çok daha fazla duman üflemeyi başarıyor, ağzının sağ tarafını pek açmayarak, sol tarafta iki dudak arasında oluşturduğu küçük bir aralıktan üflüyor dumanı. Ağzı yamuk, hattâ kepçük bir ağız halini alıyor. Sigara içmeyi bilmiyor, içmesi gerektiği düşüncesi onun bir sorunsalı, olup biten sigara ziyânlığı... İddialı bir akciğer kanseri özlemin ya da sevgin yoksa, sen niye içiyorsun ki bu sigarayı? İçine çekeceksin, dumanı burnundan üfleyeceksin. Sigara içmek böyle kızılderisel duman işaretleri üretiminden ibaret değil. Güyâ bira içiyor, onu da bilmiyor. Bira bardağını ağzına götürüyor, dudağını ıslatıp, dili ile kedi gibi yalanıp geri bırakıyor bardağı. Bira, sigara içmese kendisi için daha ucuz olacak bir hayatı gereksizce pahalandırıyor. Salak işte. Arasıra cep telefonunu kurcalıyor...

İstiklâl Caddesi'ne çıkan bir ara sokakta, sekiz küçük masalı, altı kişilik barı olan, sesini çok açmadan mülâyim müzik çalan, küçücük, loş bir mekân Eve Pek Uzak Olmayan Lokanta. Yemek listesi pek bana göre değil. Tanıdığım hiç kimse yok. Sadece çenesinin altında, çok kısa birkaç günlük sakalı olan, siyah tişortlu, zayıf, güleryüzlü, alçak sesle konuşan, gözü-

nün ferinden zeki olduğu anlaşılan delikanlı oldukça sakin ve garson olarak başarılı, henüz bir yanlışı yok.

Turistin biri karşımdaki masada bira içiyor. Yanındaki masada sosis, patates yiyen, alman olduğu kesin, Kapalıçarşı'dan yeni alındığı belli olan içi muflonlu deri mont giymiş, gözlüklü, saçı kazıtmış dazlak bir adam, yanında iki genç türk. Kendi aralarında türkçe, alman olduğu sosis yiyişinden belli olan adamla ingilizce konuşuyor, ikisi de rengârenk yağmurluk giymiş esmer oğlanlar. Çok pazarlık edilmesine rağmen gene de mutlaka kazıklanarak satın alınmış içi muflonlu deri mont giymiş patateskakan alman onlarla konuşurken yüzlerine bakmıyor, gözü patateste, sosiste. Başka kimse yok Eve Pek Uzak Olmayan Lokanta'da, sakin bir pazar ikindisi Beyoğlu'nda.

Barda sigara içmeyi bilmeden bunun savaşımını veren genç kadının cep telefonu ingilizce bir şarkı olarak çalmaya başladı. Açtı. Daha çok karşı tarafı dinleyerek, alçak sesle ve özlü konuşuyor:

-Merhaba... Evet... Beyoğlu'ndayım... Bir barda... Sana ne?... Sıkıldım senden... Hayır... Seninle görüşmek istemiyorum... Bilmiyorum.

deyip kapattı telefonu, sanki içmesini biliyormuş gibi yeni bir sigara yaktı.

Alman olduğu ingilizcesinden de anlaşılan, ye ye doymaz saçı kazıtmış dazlak önündeki tabağı silip süpürdükten sonra yeniden yemek listesini incelemeye koyuldu, sonunda esmer çocuklara ingilizce:

-Burası çok ucuz!

dedi ve yeni bir şey ısmarladı. Ucuz diye hayvan gibi yemek zorunda değiliz lan alman.

Karşımdaki masada yapayalnız bira içen turist parmaklarını ne yapacağını bilemeyen bir adam. Sol elini sağ dirseğinin altına saklıyor, parmaklar isyankâr, bir araya gelemiyorlar. Mister N'olucakbuparmaklar sonunda ne yapacağını bilemediği sağ işaret parmağını burnunun sağ deliğine sokuyor, bir güzel karıştırıyor, dibine kadar kurcalıyor burun deliğini sanki içinde bir şey arıyormuşçasına. İçinden neler çıkaracak, çıkardıklarını nereye kargoluyacakın derdine düşmüş, sonucu bekliyorum.

Sigara kültürsüz genç kadın cep telefonundan mesaj gönderme çalışmalarına yazıldı, yeni bira söyledi. Barmen çok suskun bir çocuk. Hiç yanıt vermiyor. Söyleneni sunuyor, sanki dilsiz gibi.

Mister N'olucakbuparmaklar burnundan çıkardığı teferruatı bir türk gibi çaktırmadan masanın altına sıvalamak yerine, uygar bir Avrupa Birliği üyesi olarak iki parmağı arasında ovalayıp top haline getirdi, başparmağına yerleştirdi, işaret parmağıyla gerçekleştirdiği penaltı atışıyla boşluğa fırlattı. Top yere düştü. Üstüne basan, sadece çenesinin altında çok kısa birkaç günlük sakalı olan garsonun ayakkabısının altına yapışık olarak gezinmeye başladı Eve Pek Uzak Olmayan Lokanta'da avrupaî burun boku.

Esmer oğlanların sırtındaki içi muflonlu deri mont satışından hanut aldıklarını bilmeyen, alman olduğu giderek kesinlik kazanan herife kocaman bir çukur tabak içinde, hayatta bitirilemez, altı kişilik bir salata geldi. Çenesi düşük alman konuşmayı kesti, salataya yumuldu.

Kestaneci geçiyor sokaktan caddeye doğru. Ele

güne karşı öpüşen iki sevici genç kız izliyor kestaneciyi, akşam usul usul iniyor Beyoğlu'na. Her tarafı cepli pantalonlar giymiş iki turist girdi kapıdan. Birinin pantalonu askerî yeşil, öbürününki taba rengi, kazaklar mavi ve neredeyse birbirinin aynı, saçları üç numara tıraşlı, ingilizce konuşuyorlar, yirmibeş yaşında yoklar. Biri güneş gözlüğünü alnına kaldırmış, öbürünün güneş gözlüğü takıntısı yok, ikisinin ayağında da aynı spor ayakkabılar. Sanırım ingilizler. Yurtdışında gibi hissediyorum kendimi. Bara geçip sigara içme özürlü genç kadının yanına oturdular.

İçi muflonlu mont satın alımında kazık yediği tartışılmaz alman salatasını da silip süpürdükten sonra, o masa hesap istedi. Ayakkabısının altı avrupaî burun boklu, boktan bir biçimde de olsa Avrupa Birliği'ne girmiş garsonun getirdiği hesabı uzun uzun inceledi, ye ye doymaz alman, cebinden bir banknot çıkarıp koydu deri kaplı, lüzûmundan büyük, incecik bir hesap pusulası içeren, kitabı andıran, içine bol bahşiş bırakın duygusunu aşılamaya teşne mini dosyanın içine. Esmer oğlanlardan biri bir yirmilik çıkardı cebinden, ekledi hesaba. Alman olduğu hesap ödeme biçiminden sonra tartışmasız hale gelen saçı kazıtmış dazlak elini cebine attı, kimi bozuk paralar çıkardı, içlerinden en beğendiğini bahşiş olarak hesabın üstüne ekledi, geri kalanı cebine attı, kalktılar. Onların yanındaki masada epeydir bir birayla oyalanan mister N'olucakbuparmaklar birasını dikledi, sağ elinin işaret parmağıyla kulağında sismik araştırmalarda bulunurken, sol elinin orta parmağıyla garsonu çağırdı, sırt çantasını yüklendi, hesap ödedi ve ne yapacağını bilemediği on

parmağını pantalonunun iki cebine sokarak çıktı Eve Pek Uzak Olmayan Lokanta'dan.

Sigara kültürsüz genç kadın, dört bir yanları ceplerle bayındır, ingiliz oldukları kuşkusu ağırlık kazanan turistlerle ingilizce muhabbete girerken ben de kibarca hesap istedim. Hiç bana göre bir yer değil burası.

59

Karagöz kıçından çıkan yumurtayla hiç ilgili değil. Yumurtlayalı dokuz gün oldu. Üstünde oturmuyor! Saçma bir durum. Boşverinbeni ile aralarında karı koca kavgası gibi bir dalaşma başladı. Daha önce hiç duymadığım kısa, boğuk ve sinirli guruldaşmalar ve uzun, derin anlamlarla yüklü bakışmalar alışverişindeler. Birlikte gezmiyorlar, ayrı ayrı yem yiyorlar, ayrı yerlere tünüyorlar. Karagöz kuluçka vaziyetine geçmesi gerektiğini mi bilmiyor? Bir yumurta daha mı fırtlayacak? Onu mu bekliyor? Daha kuluçka zamanı mı değil? Torunu da mı ben doğurtucam lan? İlgilenseniize şu yumurtayla salak kumrular!

Bugün apartman girişinde yönetici Terasbenim beyle kavga ettik.

-Sıktı sizin bu kumrular. Yazı yazdık, evlerde hayvan barındırılmayacak, dedik, hiç oralı olmuyorsunuz.

-Kumrular evimde değil, onlar apartmanda yaşamıyorlar. Gökyüzünde barınıyorlar. Buraya gelip gidiyorlar.

-Yem veriyorsunuz ondan geliyorlar. Vermeyin, gelmesinler!

-Kuşlara ekmek vermenin şimdilik yasak olmadığını sanıyorum. İsterseniz siz beni mahkemeye verin. Yargıçlar böyle dâvâlara bayılır!
dedim, hiçbir şey söylemeden asansöre yöneldi.

Boşverinbeni doğacak yavrusu konusuna hiç takılmıyor. Oysa edindiğim bilgilere göre kuluçka zama-

nı, dişi yumurtanın üstünden kalkınca, erkek oturuyor yumurtanın üstüne. Bunların anası, babası da öyle yapmıştı. Nöbetleşe bir şey yani kuluçka. Ne nöbeti, bunlar yumurtayla ilgili değiller. Kumrularda ilgili edindiğim hiçbir bilgi bizimkilerin hal ve gidişâtına uymuyor!

İyi bir kumrunun gövdesi son derece ufak olmalıymış, bizimkiler pek ufak değiller. Hele Karagöz tam bir dobiş! Ayakları ve gagasının kırmızı olması makbûlmüş, bizimkilerinki simsiyah. Gövde ne renk olursa olsun, gözleri iri ve simsiyah olmalıymış. Karagöz bu bakımdan puan alıyor. Boşverinbeni'nin gözleri daha küçük ve sarıya çalıyor.

Yazları göç eden tek güvercin türüdür, nisan sonu, mayıs başı çiftleşmek için kuzeye göçerler, sonbaharda güneye iner kışı Afrika'da geçirirler, diyor internet. Benimkiler kumru değil mi acaba, duygusuna kapıldım. Karagöz ve Boşverinbeni bir yıla yakın süredir apartmanın aydınlık boşluğundan pek bir yere gitmediler. Çiftleşme zamanları da ansiklopedik tarihlere hiç uymuyor, bugün şubatın yirmialtısı, ortada torun adayı yumurta olduğuna göre bunların çiftleşmesi ilkbahardan çok önce... Kumru değil mi yani bunlar? Belki de bizimkiler hesaba, kitaba uymayan kitapsız kumrular. Bana çekmişler! Yoksa anasız, babasız, tarafımdan büyütüldükleri için soysuzlaşarak sokak kumrusu mu oldular? Torun çok daha tehlikeli olabilir...

-Ben yavru mavru istemiyorum.

-Tamam kardeşim! Kes! Doğduğumuzdan beri kavga ediyoruz.

-Biz kendimizi idare edemiyoruz, bir de yavru! Yok ya!
diye hırıltılı, sinirli bir guruldamada bulundu bir üst kat penceresini mekân tutmuş Boşverinbeni.

Sofrada kalan son kırıntıları temizlemekte olan Karagöz başını kaldırdı, Boşverinbeni'ye küs bir bakış attı, içgeçirme anlamında derin bir guk sesi çıkarmakla yetindi.

Cep telefonum çalıyor. Bilmediğim bir numara, açtım.

-Merhaba! Beni özlemedin mi? Niye hiç aramıyorsun?

Geçenlerde geceyarısı arayan o şen şakrak telekız.

-Kimsiniz siz? İsminiz ne?

-İsmin ne önemi var hayatım?

-Sizi tanımıyorum. Sizin de beni tanıdığınızı sanmıyorum. Lütfen bir daha rahatsız etmeyin.

diyerek kapattım. Ardından gene çaldı telefon, gene o! Açmadım. Numarasını telefon rehberime "O orospu sakın açma" ismiyle kaydettim. Şak mesaj geldi telefonuma "İnsanın suratına telefon kapatmak sana yakışmaz. Ben sadece senden hoşlanan, sohbet etmek isteyen biriyim. Sapık falan değilim. Adım Emine". Telefon rehberimdeki "O orospu sakın açma" yı, "Orospu Emine" olarak değiştirdim.

60

Benden başka bir masa var, bir de barda yalnız bir adam. Bu akşam oldukça sakin Eve En Yakın Lokanta. Gene buraya geldim. Adımlarım beni buraya getirdi, Eve Pek Uzak Olmayan Lokanta daha korkunç bir yer.

Masadakiler dört kişiler, çok yüksek sesle konuşuyorlar, sanki evlerindeymiş gibi. Bardaki adam devinimsiz, varlığıyla yokluğu belli değil. Arasıra eli içki kadehine uzanıyor, ağır ağır götürüyor ağzına kadehi, bir fırt alıp aynı yavaşlıkta usulca yerine koyuyor Kimbilirkim bey...

Masadaki iki genç kadının sinema ya da televizyonda bişey asistanı olarak çalıştığı, şişman kız ve yanındaki genç adamın da şu an çekilmekte olan filmde çalıştıkları anlaşılıyor. Durmadan konuşan genç adam sanki yaka mikrofonlu gibi, sesi ortalığı inletiyor:

-Bana ikinci perdedeki repliğimi söylüyor!

ya da;

-Perşembe akşam oyundan sonra...

gibi cümleleri anlatısının içine bezeyerek, ben oyuncuyum, demek istiyor. Böyle bir rahatsızlığı var herhalde oyunculuğu konusunda. Belki de şimdilik artiz, bakarsın büyüyünce oyuncu olur.

Barda hiçbir şey yapan adamın mutsuz bir ifadesi var. Gülümsese ona yakışmayacak sanki. Yüzünde ağzını arıyorum fakat bulamıyorum, ağzı yok gibi. Varla yok arası ince bir çizgiden ibaret dudakları. Put gibi oturuyor bar sandalyesiyle bütünleşmiş. Belirli bir

noktaya bakıyor, orada bakılacak bir şey yok. Ben niye geldim buraya gibi bir ruh halinde Ağzıyok bey. Dublesitekgibi garip garip bakıyor ona.

İlgisiz tipler gelmeye başlamış buraya, artık burada da tanıdığım kimse yok. Bir eski müdavime rastlamanın sevincindeki Ambül masama meyve, çerez, kızartılmış hellim peyniri gibi kıyaklarda bulunuyor;

-Burası çok değişti ağbi...

diyor başını iki yana sallayarak, gözleri eski günlerin özlemini bakarak.

-Eskilerden gelen yok mu?

-Yok ağbi!

diyor eski neşesi kaçmış Ambül ve ağır adımlarla uzaklaşıyor masamdan sanki bir yakının ölüm haberini almış gibi.

Bir gürültü, kahkaha içinde birileri girdi kapıdan, iki çift, iki genç kız, ellerinde naylon torbalar, genç kızların dışındakiler oldukça sarhoşlar. Belli ki ilk kez geliyorlar, bir Beyoğlu keşfi halindeler. Ambül'ün birleştirdiği üç masaya çöreklendiler. En konuşkan olan adam şişe şarap söyledi, genç kızlar kola istediler. Yüksek perdeden muhabbetlerinden, taşradan İstanbul'a gezmeye geldikleri, buradan Piyer Loti'ye gidecekleri, daha sonra Lütfiye teyzeye uğrayıp elini öpecekleri, oradan Anadolu yakasında Ataşehir'de Necmi'lere geçecekleri, orada kalacakları anlaşılıyor. En konuşkan adam ve karşısında oturan eşinin genç kızların ebeveyni, az konuşan adamın en konuşkanın eski arkadaşı, öbür kadının da onun eşi olduğu su yüzüne çıkıyor. Yengeler de tanışıyorlar. Birlikte böyle bir İstanbul gezmesi düzenlemişler.

Masadaki dörtlü;

-Benim dublajım var arkadaşlar.

-Biz de montaja gidiyoruz zaten.

biçiminde toparlanıp gitti.

En konuşkan adamın doktor olduğu belirginleşti. Sivil tıp fakültesini kazanmış olmasına rağmen, mecburen askerî tıpta okuduğunu, çünkü yoksa babası kardeşini okutamayacakmış, ailenin parasal olanaklarının kısıtlı olduğunu anladığımız anılarından, Konya'da muayene açışına ulaşınca anlatısı yeni şarap söylediler.

-Konya'da muayenehane kirası, o zamanın parasıyla seksen lira... İkiyüz lira da muayenehaneye koltuk falan... Tabelâyı astık, açtık, gelen giden yok. Günde bir hasta, iki hasta derken sömestr tatili oldu, günde beş ameliyat!

diye gülerek kadeh kaldırdı çok konuşkan doktor.

-Sonra sarı mersedes aldın!

gıptasal onayıyla kadehini doktorunkiyle tokuşturdu az konuşan.

-Evet yahu... Konya'da herkesin gözü kaldı sarı mersedeste.

-Nazar değdi tabii, mecburen kazâ yaptın!

diye dalga geçen bir tavırla kahkaha attı, giderek dili çözülen az konuşan adam.

-Sadece bir trafik kazâm var.

diye yanıtladı doktor, sanki tek kazâ bir marifetmiş gibi bir edâyla.

-Ben iki diye duydum!

diyerek yarım kalan kahkahasını sürdürdü giderek çenesi düşen ve fırlamalaşan arkadaşı.

-İkincide sekizde sekiz kusursuzum... Karşıdan gelen herif sarı mersedese kafadan girdi. İki kişi öldü o arabada... Bizimki mersedes olmasa biz de gidiyorduk.

sözleriyle ikinci kazâsını hemen kabullendi yalancı doktor.

Barda heykel gibi duran Benniyegeldimburaya bey devindi, doktorlu masaya göz attı, sonra gene baktığı noktaya dönerek barda tıp oynamayı kaldığı yerden sürdürdü.

Kafayı iyice bulan doktor birden ayağa kalkıp bağırarak şiir okumaya başladı. Çok kötü okuyor. Şiir belki güzel ve fakat onun okuyuş biçimi bu güzelliği algılamamıza engel oluyor. Hayatta hiç sarı mersedesi olmamış, kafayı bulmuş arkadaşı ona cevaben Nâzım Hikmet'in çok bilinen bir şiirini, çok kötü okuyarak kadeh kaldırıyor. Meğer doktor İstanbul'a her geldiğinde İstanbul'la ilgili bir şiir yazarmış, bu seferkini henüz yazmamış, ama her an yazabilirmiş... Doktor saatine bakıp Ambül'e sesleniyor;

-Baksana! Sen bize bir şişe daha şarap aç ve bana kağıt, kalem getir...

-Artık içmesek!

-Hava kararıyor, daha Piyer Loti'ye gideceğiz..

gibisinden yeni bir şarap açılmasına karşı çıkma eğilimi gösteriyor pek söze karışmayan yengeler, genç kızlar gayet sıkılmış biçimde oflayıp pufluyorlar. Doktor susturuyor yengeleri:

-Piyer Loti yatar bugün... Lütfiye Teyze'ye uğrarsak, Ataşehir'e gitmemiz gece yarısını bulur, biz biraz daha şarap içip doğru Ataşehir'e geçeriz.

Ambül yeni şarap şişesiyle doktorlu masaya ulaşırken bardaki heykel Bennearıyorumburda bey kalabalık masaya baktı. Dublesitekgibi'den hesap istedi, ödedi ve ağır adımlarla çıktı Eve En Yakın Lokanta'dan Bardaunutulmuş bey! Belli ki birisi onu burada unutmuş...

61

Kumrulara çift simit ufalandı. Karagöz nihayet yerleştirdi kıçını yumurtanın üstüne, yumurtladıktan on gün sonra. Boşverinbeni iki pencere denizliği arasında geziniyor.

Kumrular arasında görülmeyen bir tür ev kumrusu türünü geliştirmiş bulunuyorum, pencere açık olduğu zaman eve nüfûz etmeyi alışkanlık haline getirdiler. İçeri girip her yere sıçıyorlar, çıkmak için pencereyi bulamayıp duvardan duvara çarpıyorlar sersemce... Soğuktan mı kaçıyorlar? Bana alışmaya mı başladılar? Biliyorlar tabii, yemi suyu kimin verdiğini. Hafta sonları sabah erken kalkmıyorum, pencere denizliğinde asker gibi bekliyorlar uyanıp yem vermemi. Guruldayıp beni uyandırmıyorlar.

Karagöz yumurtanın üstünde kımıldamadan yatıyorken, Boşverinbeni birkaç pencere denizliği dolanıp bir üst kat banyo pencere denizliğinde karar kıldı. Oradan Karagöz'e seslendi:

-Sen niye devamlı o yumurtanın üstünde oturuyorsun?

-Öyle gerekiyormuş, yoksa çocuğumuz olmazmış!

-Nerden biliyorsun?

-Arka bahçedeki incir ağacında bir kumru ablayla konuştum.

Karagöz yumurtanın üstünde yatmayı gene bıraktı. Martın 5'i. O yumurta o kıçtan çıkalı tam onbeş gün oldu. Sanırım bana fazla güveniyorlar;

-Yumurta sana emanet baba!

diye düşünerek pır kanat çırpıp uçuyorlar gökyüzüne.

-Lan sizi büyüttüm, torunu da mı ben büyütücem? Sorumsuz kumrular! Hiç böyle kumru görmedim.

-Sizin daha önce hiç kumrunuz oldu mu amca? gibisinden bakıyor gözümün içine Boşverinbeni.

-Ne amcası lan? Ben senin babanım.

Çok büyüdüler, ufalanan ekmek miktarını az bulmaya başladılar.

-Devam devam!

gibi gurultular çıkarıyorlar.

-Tamam peki, vericez! Eve de girebilirsiniz, yalnız ortalığa sıçmak yok. Kendi pisliğimi temizleyemiyorum, bir de sizinkiyle uğraşamam. Ya da gidin köşedeki saksıların içine sıçın, gübre olsun, nebatat sevinsin. Sizin de bir katkınız olsun eve.

İncir ağacının ince dalında sıkı bir kavgaya kapıştılar. Karagöz açtı gagasını, yumdu gözünü:

-Öyle iki hafta sürekli anne yumurtanın üstünde oturacak diye bi şey yok! Nöbetleşe oturulacak! Ben yemeye, su içmeye gitmeyecek miyim? Şöyle bir gezintiye çıkmayacak mıyım? Bir Beyoğlu turu atmayacak mıyım? Sen bütün gün fellik fellik kanat çırpıyorsun! Ben anne olarak doğurganlık görevimi yerine

getirmişim, yumurtamı ıkına sıkına, kan ter içinde, ıhıiyarak doğurmuşum. Senden istenilen gündüz ve gece birkaç saat o anlamsız kıçını şu yumurtanın üstüne koyman...
anlamındaki çok uzun ve nakaratlı gukguru guk guklamalardan sonra, kuyruğunu döndü Boşverinbeni'ye.

-Sus! Kes!
anlamına gelen iki kısa guk sesiyle yanıt verdi Boşverinbeni. İncir dalında sinirle sıçrayarak ona doğru döndü Karagöz, yeniden gaga gagaya geldiler ve;

-Guru da guru guk da gukguruk da gukkuru...
diye başlayan konuşmasına girişti:

-Ben ordan kıçımı kaldıramıyorum diye sen bütün yemi yiyorsun, suyu içiyorsun! Cezalı mıyım ben? Doğacak çocuk ikimizin çocuğu. Ben kendi başıma mı ürettim yumurtayı? Senin yumurtan o! Benimle hiç ilgisi yok. Sen beni becermesen ortada yumurta yok ki! Ayrıca o su kabının kenarları kıçıma batıyor, sürekli aynı konumda duramıyorum, bir o tarafa, bir bu tarafa dönüyorum. Sürekli orda oturamam.

-Niye doğduğumuz yuvaya yumurtlamadın? Orası çok güzel! Çok salaksın!
guruldamasıyla yetindi Boşverinbeni. Hızını alamayan dişi:

-Salak olan sensin! Benimle terbiyeli konuş, ben sana çocuk doğurmak üzere olan

bir anneyim. Kuluçka nöbetini tutmak zorundasın! Ayrıca ben bunu da incir ağacına gelen kumru ablayla konuştum; başka türlü olmaz, baba da dönüşümlü olarak günde on ya da oniki saat kuluçkaya yatar, dedi.
diye gurultulu gürüldedi. Boşverinbeni:

-Sıçıcam senin incir ağacındaki kumru ablana!
anlamına gelen sesleri çıkardı:

-Gukaguk gukuk gugguk guggugundagu gukku gukkaga!

62

Kırmızı ve beyaz damalı masa örtüsünde iri bir karınca dolanıyor. Tuzluğa çalım atıp, şarap kadehinin çevresini fırdolanıp, çatalla su bardağının arasından transit geçerek cep telefonuma yanaşıyor, hızla kaçıyor. Hiç sevmiyor bu frekansı. Mutlaka bir bildiği var. Karınca bizden çok akıllı.

Bardaki tek müşteri pantalonu kıçına, gömleği bedenine dar gelen şişko, parmak çıtlatmayı bırakıp fıçı birasını yudumladı, purosundan bir nefes aldı, bir elini cebine sokup sandalyenin arkalığına yaslandı, barın ucundaki sesi kapalı televizyonda yayınlanan it dalaşından ibaret amerikan ayaktopu karşılaşmasını izlemeye yazıldı. Alnının çok sonrasından başlayan kısmî saçları iki numara erbaş tıraşlı, kulakları kepçe ama güreşçilerinki gibi mindere vurula vurula ezilmiş sanki. Belki de eski bir güreşçi, yaş artık güreşmeye uygun değil, içmeye daha müsait. Birasından fırt aldı, çakmağıyla oynamaya başladı. Çakmağı bırakıp parmak çıtlatmaya koyuldu, sırayla tüm parmaklarını çıtlattı, sanki bir huzura erdi. Cebine niye soktuğunu bilmediği sağ elini özgürlüğüne kavuşturup parmaklarıyla bara vurarak güyâ çalan müziğe eşlik ediyor, ritm duygusu çok zayıf. Öbür elinin başparmağını kıç cebine soktu, diğer dört parmak boş duruyor.

Eve En Yakın Öbür Lokanta'ya dördüncü gelişim. Değişik masalar denemekteyim. Hiçbirini henüz benimseyemedim. Biri müzik yayını yapan ses yükselticinin dibinde, orası çalınan parçaya göre benim

huzur desibelimi az biraz aşıyor. En rahat masa, barın bitiminde bir basamakla çıkılan yükseltiye oturtulmuş, insana locadayım duygusu veren zula masa. Dolu değilse orayı tercih ediyorum. Genelde benim geldiğim saatlerde boş olduğu için giderek benim masam olmaya başladı. Burası akşam iş çıkışı uğranılan bir bar değil, müdavimleri yok. Bir de şişman garson sorunsalı var tabii... Bar da bar sayılmaz zaten, sağ ucunda üç tane döner bar sandalyesi, ortası fıçı bira ve kahve sızıntılayan makineler silsilesi, öbür uçta iki döner sandalye daha. Beş kişinin muhabbet edebileceği bir düzenek yok. Sağ uçta bir üçlü grup oluşabilir, sol köşede de iki arkadaş. Biraz saçma bir yer aslında, yemekler de bana uygun değil. Sosis, patates tava, amerikan isimli rus salatası, mini köftenin dilim domatese arkadaş olarak sunulduğu karmaşık ve aşçının yaratıcılığını zorladığı garip tabaklar geliyor önüme. Listedekilerin çoğunu denedim, bana uygun pek bir şey yok burada, lokantam burası olamaz, bar desen bar değil, genelde bomboş, barmen devinimsiz çok devingen sokağa bakıyor.

Günün tek bar müşterisi, eski güreşçi olma ihtimali giderek zayıflayan adam cep telefonu görüşmesine geçti. İngilizce konuşuyor. Çalan müzik onun sesini bastırıyor, ne konuştuğu pek anlaşılmıyor.

-Great!

deyip kapattı. Purosundan çektiği dumanı ağzının içinde pek oyalamadan tavana doğru üfledi.

Köşe masada iki mutsuz kadın var. Bunalım gezdirmeye çıkmışlar. Cep telefonu marifetiyle kimi adamları arayıp tâciz ediyor, hakaret ediyorlar, sonra

telefonu kapatıp çok gülerek;

-Çak!

diye inleyerek, şak diye avuç tokuşturuyorlar.

-Burası ciks bir yer galiba...

diyor barın karşısındaki masada oturan kıvır uzun saçlı, masa arkadaşı kızı bir an önce eve atmayı düşündüğü her halinden belli, genç görünümlü kart adam. Evet, burası ciks bir yer ve siz ne kadar cikssiniz. Niye geldiniz lan buraya, ne arıyorsunuz benim lokantamda cikslers! Cikstirin gidin! Ciks ne demekse!

Uzun boylu, orta yaşı aştı aşıyor, ama sanki daha gençmiş gibi yürüyen kasıntı bir herif girdi kapıdan, suratında anlamsız bir gülümseme. Sanki herkesi tanıyormuş gibi her masaya gülümseyerek selâmlar verip barın başındaki sandalyeye çöktü. Onu selâmlayan olmadı.

-Burbon viski var mı?

-Malesef ağbi.

-Viski olarak ne var?

-JB var ağbi.

-O viski değil ki! Neyse, peki, okey, ondan ver... Duble! Buz, su istemem. Kuruyemiş ver, havuç ver...

dedikten sonra gömleğinin cebinden çıkardığı gayet uzun puroyu ateşlerken suratındaki anlamsız gülümsemeyi koruyan Viskibeğenmez bey. Onun uzun araç purosuna gözü takılı kaldı, o ana dek ince küçük bir puro ile hava atmakta olan pantalonu kıçına, gömleği bedenine dar gelen, güreşçi olamaz adamın. Elindeki puromtırak şeyi atası geldi, atamadı. Erkekler bir porno filmde olağandışı bir zenci penisi görünce, o anda kendisininkinin boyutlarını düşünerek nasıl rezil bir

komplekse giriyorsa, aynen öyle oldu herif. Oturuşu değişti birden. Bir Viskibeğenmez beyinkine bir kendininkine baktı, morali bozuldu. Puromtırak şeyini söndürdü, arkasına yaslandı. Bar sandalyesinden sarkıttığı iki ayağını kavuşturdu, iki bacağının arasında bebek kundağı sallar bir dingiltiye geçti, ortada ne kundak var ne fol!

Burayı ciks bulan kıvır uzun saçlı, genç görünümlü kart adam hesap ödedi ve eve atmayı şavulladığı kızla birlikte çıktılar. Viskibeğenmez bey cep telefonunu çıkardı, kimi numaralar tıkladı, kulağına götürdü. Telefonun ışığı yanmıyor, kapalı. Birdenbire, sanki televizyonda yayına girmiş gibi yüksek sesle konuşmaya başladı:

-N'aber yavrum?... Yeni geldim... Yok yok, Chicago-Frankfurt yaptım... İki gece kaldım Frankfurt'ta... Bırakmadı ordaki hatunlar!

dedikten sonra gevrek bir kahkaha attı. Telefonun öbür ucunda kimsenin olmadığı, kendi kendine bir monolog içinde bulunduğu çok fazla belli oluyor. Herkes ona bakmaya başladı... O sanki bir muhattâbı varmış gibi sürdürüyor sanal görüşmesini:

-No no... Bu gece doluyum... İki rus kız var, duymuşlar geldiğimi, dünden beri devamlı arıyorlar... Geçen geldiğimde çok memnun kaldılar tabii benden... No no, onlar beni bu gece hayatta bırakmaz... Sen yarın öğleden sonra ara beni, bu hafta sana bir gecemi ayırırım... Sabah arama sakın, o rus kızlar sabaha kadar uyutmaz beni... İki geceye söz verememe, gecelerim sayılı, you know! Sayılı gece çabuk geçer!

deyip az öncekinden daha gevrek ve daha uzun bir

kahkaha attı ve;

-Bye!

diyerek sanki telefonu kapatır gibi yaptı, barmenin önüne koyduğu viskinin yarısını bir yudumda dikledi. Konuşmanın başından beri anlamsız bir ifadeyle onu izleyen, belki de gençliğinde güreşçi olmak istemiş ve fakat olamamış, pantalonu kıçına, gömleği bedenine dar gelen şişko ebleh ebleh bakakalmıştı Viskibeğenmez'e.

-Kadınlar beni hiç rahat bırakmaz!

diye sırıttı, kapalı telefonda kimi numaralar tıkladı Frankfurt üzerinden Chicago bey ağbi. Yan masadaki bunalım gezdirme seven kadınlar fısıldaştılar.

-Manyak!

-Sapık sapık!

Burası yalnız insanların sığındığı bir yer. Kimse birbirini tanımıyor, bir muhabbet yok. Sadece şişman garson kafa konfeksiyonluyor... Yalnız İnsanlar Lokantası! Birine rastlamak üzere, amacıyla ya da dileğiyle geliyorum, burada bir rastlaşma yok, daha da yalnızım. Kimseyi tanımıyorum. Her gün değişik birileri geliyor. Buranın rengi yok.

Viskibeğenmez yeni bir sanal görüşmeye başladı:

-Hello Fıstık!... Ne hayırsızı yahu, önceki gece geldim... Kim dedi?... No no... Uçmuş o Cansel, haftabaşı Frankfurt'taydım my love!... O nerden duymuş geldiğimi?... Yalan yahu, ben Leyla'yı falan aramadım... Görüşeceğiz tabii fıstık... Seninle görüşmeden gidersem gelmiş sayılmam... Bu gece, yarın gece doluyum... Sen cumartesi öğleden sonra ara beni. Bye!

diye telefonu kapatıp yeni viski istedi Chicago eşrafından, cep telefonunu kapalı olarak kullanmayı yeğ tutan, viski sevgisiyle mücehhes Hiçşarjıbitmez bey ve kıçı pantalonuna bir numara büyük, gömleği bedeninden çok küçük şişkonun omzuna bir şaplak vurdu:

-Bu kadınlar çok adi... Daha telefon edip aramamışım. Amerika'dan geldiğimi duymuş, hava olsun diye Merve'yi arıyor; "Dün gece bendeydi, sabaha kadar seviştik, pestilimi çıkardı!" diyor.

-Kim diyor?

diye sormuş bulundu, niye sorduğunu bilmeden, güreşçi olması imkânsız şişko.

-Leyla yahu!

diyerek yeni viskisini fondipledi Chicagodabecermediğimkarıyoktur bey.

Çok konuşkan şişman garson dikiliyor masamın başında, sırıtıyor, orda öyle bekliyor, bir emriniz var mı, duruşunda. Yok! Hepsini emrettim. Çekil başımdan kendi kendime yemeğimi yiyeyim, efendi gibi içkimi içeyim. Hayır, gitmiyor, gözümün içine bakıyor, kendimi bir şey söylemek zorunda hissederek;

-Yağmur geliyor galiba...

demiş bulundum. Sen misin demiş bulunan, sanki uzun süredir böyle bir açmaz cümle bekliyormuş gibi aldı lâfı eline, lâf ele avuca sığacak gibi değil, konuşması birikmiş şişmanın:

-Evet ağbi, Kadıköy'de yağıyormuş zaten... Yağsın biraz ağbicim. Barajlarımız bomboş. Geçen yıl Küçükçekmece gölünün su olan bir bölümünde şimdi sebze yetiştiriyorlar. Şimdilik sular falan akıyor ama, ben sanıyorum ki yazın durumumuz çok kötü olacak.

Denizden çıkan duş alacak, terleyen duş alacak, yüzme havuzları dolacak. Bu yaz ne su akar, ne bi şey... Su diye bir şey kalmadı zaten dünyada... Umudumuz buzulların erimesi...
derken;

-Bana bir soda getirsene!
diyerek uzaklaştırdım onu masadan.

Bunalım gezdirmeci kadınlar kalktılar;

-Çok acayip tipler gelmeye başladı buraya!

-Kapıda güvenlik müvenlik de yok. Herkesi almamak lâzım...
diye söylenerek çıktılar. Bar sandalyesinden inerken pantalonun kıç dikişi zart diye sökülerek beyaz üstüne mavi kalın çizgili uzun donu ortaya çıkan şişko, sanki güreşçiymiş gibi, kendisinden beklenmeyen tuş olmuş bir güreşçinin centilmenliği içinde elini sıkarak ayrıldı Chicagonuniçinden beyden, gülümseyerek selâmladı beni, sanki pantalonun kıçı sökülmemiş de, beyaz üstüne mavi kalın çizgili donu görünmüyormuş gibi ağır adımlarla çıktı kapıdan.

Şişman garson sodayı getirip bardağa boca ederken;

-Bir de şu var ağbi...
diye kaldığı yerden devam etmek isteyince, hesap rica ettim.

Hesap getir şişman ve bu görüşmemiz sırasında hiçbir şey anlatma. Giderek bahşişini riske sokuyorsun.

Kimbilir kaçıncı viskisini dikleyen Geceikiruskızınınpestiliniçıkaracak bey telefonda sanal bir görüşmeye geçmek üzereyken, hesabı getirdi şişman gar-

son, uzatırken yepyeni bir konuya girmek istiyordu ki, daha ağzını açamadan yolluk istedim.

-Hello!... Yes... Last night...

sanal muhabbetine girdi Belkidechicagoyahiçgitmedi bey. Çenesi deniz seviyesinde şişman garson yolluk getirdi ve artık konuya girmek azmiyle;

-Size bir şey söyleyeyim mi, ağbi...

derken tıktım lâfını ağzına, derhal kürdan talep ettim, o kürdanı getirene kadar dikledim yolluğu, çıktım Yalnız İnsanlar Lokantası'ndan.

Kendime Eve En Yakın Başka Lokanta'yı bulmam şart. Ya da bir yemek kitabı almalıyım, yemeğimi kendim yapar, oturur evde, kumrularımla nezih bir aile ortamında içerim şarabımı.

-Sağlığına ailem!

Eve sıfır noktasındaki lokanta. Ve fakat evden işe, işten eve bir yaşam biraz yarı açık cezaevi bir durum...

63

Yumurtanın kıçtan çıkışının dördüncü haftası sonu, martın onyedinci günü Karagöz gene kaldırdı kıçı yumurtanın üstünden. Ortada yavru falan yok. Yumurta öyle boynu bükük duruyor kaçak inşaat yuvada. Anası yem yiyor, su içiyor, uçup gidiyor. Nasıl doğacak peki bizim torun? Boşverinbeni daha çok değişik katların pencere denizliklerinde, sanki yumurta nöbetinde, evin içine girme eğiliminde. Ama gelip yumurtanın üstüne çöreklenmiyor. Sonunda o da uçup gidiyor sorumsuzca. Hiç böyle ana, baba görmedim. Yegâne torunum yumurta kıçı ayaza açık duruyor orda. Kim kuluçkaya yatacak lan bunun üstüne ve ne zaman? Ben yatamam, yumurta kırılır. Küçük bir yastık mı yapsam o yumurtanın üstüne. Bebek oyuncağı satan dükkânlarda vardır öyle oyuncak yastıklar... Bu salaklarda kuluçka kavramı da yok herhalde. Bunu nasıl öğretebilirim onlara? İnternette evde kumru yetiştirenler için öğütler yok ki...

Denizlikteki su kabını dolduruyordum, birdenbire yukardan, gökgürültüsü gibi duyuldu Genelgiderlerekatılmam beyin sesi:

-Yumurtladılar mı?

diye endişeyle kaçak inşaat yuvadaki yumurtayı gösteriyor.

-Evet. Torun bekliyoruz.

-Ne torunu yahu? Delirdin mi sen? İkiyken üç olacaklar... İkisinin gurultusuna bir yenisi eklenecek... diye kükredi Genelgiderlerekatılmam bey. O kükrer

de, Çıtistemem hanım mutfak penceresini açmaz mı? Hemen açtı.

-N'oluyor?

-Kumrular yumurtlamış efendim, çoğalıyorlar!

biçiminde sürdürdü gökgürültüsünü üst komşu.

-Yumurtlamışlar mı? Mahfolduk!

diye dellendi alt komşu.

-Evet efendim, yarın üç, öbür gün dört olacaklar.

-Evet yani! N'olucak bu kumrular sorunu?

diye benim pencereye yöneldi, doğuştan sinirli Çıtistemem hanım.

-Ne gibi bir sorun üretiyor kumrular? Size ne zararları var?

-Gurulduyorlar yahu!

biçiminde gök gürledi aydınlık boşluğunda.

-Evet, sabahın köründe başlıyorlar. Uyku saatlerim tamamen karıştı, bioritmim bozuldu bu hayvanların yüzünden!

dedi Çıtistemem hanım.

-Onlar hayvan değiller, benim çocuklarım. Doğacak olan, torunum. Biz bir aileyiz!

diyerek çarptım suratına pencereyi.

-Yönetimin duruma el koyması lâzım.

-Yönetici resmî yazı yazdı, hiç umursamıyor.

-Polise mi bildirsek?

-Hemen toplantı yapılması gerekir.

biçiminde sürdürdükleri konuşmalarını duymamak için müzik açtım.

Cep telefonum zangırdadı. Orospu Emine arıyor. Açar mıyım?

Telefonu sessiz konuma alıp huzura erdim. Gi-

derek sıklaştırdı aramalarını.

O karı benim numaramı hasbel kader tıklamış olamaz. Tesadüfen aradığı herhangi biri değilim onun için, zırt pırt arıyor. Ben de bir isimle kayıtlıyım yani onun telefonunda... Bu işin içinde ablamın parmağı olabilir mi? Derhal tıkladım numarasını, sesinin küs tonuyla girdi söze:

-Hangi dağda kurt öldü? Sen hâlâ böyle bir ablan olduğunu hatırlıyor musun?

-Uzun konuşamayacağım abla, sadece bir şey sormak istiyorum. Sen benim telefonumu Emine diye birine vermiş olabilir misin?

-Yoo... Hayır... Emine seni mi aradı?

-Yoo... Hayır.

64

-Hani barbi bebek yatak odası falan gibi şeyler vardır ya...

-Evet.

-Öyle şeyler bulunur mu sizde?

-Kızımız kaç yaşında?

diye sordu, kaşları bıyık gibi, siyah çerçeveli şişe dibi cam gözlüklü, karikatür suratlı oyuncakçı.

-İkizler... Küçükler...

Tezgâhın altından bir kutu çıkardı, açtı. Oyuncak bir yatak odası takımı, iki küçük yastık mevcut, yatağın şiltesi de işe yarayabilir...

-Kız çocuklarının en sevdiği takımlardan biri bu, yeni çıktı, isterseniz yatak katlanıp kanape olabiliyor, ayrıca yatağın altında dört adet çekmecesi var, oralara başka oyuncaklarını koyuyorlar. Bu takıma uygun bir de barbi verelim...

dedi suratına bakınca insanın gülesini getiren satıcı.

-Yok yok, barbi istemiyorum... Barbi çok var, sadece bunu alayım.

-Bir takım mı istiyorsunuz?

-Evet.

-İkizler dediniz de... İkizi olanlar herşeyden çift alıyorlar, evde kavga çıkmasın diye...

-Hayır hayır, benimkiler hiç kavga etmezler.

Karikatür suratlı, kaşları bıyık gibi, şişe dibi cam gözlüklü oyuncakçı hediye paketi telâşına düştü.

-Gerek yok. Eve gidince açması uzun sürüyor,

çocuklar sabırsızlanıyorlar. Bir naylon torbaya koysak olur.
diyerek kaptım yatak odası setini, fırladım sokağa. Sevinçle caddeye çıktım.

İnsan seli gene akıyor İstiklâl caddesinde, taş döşeme çalışmalarının arasından süzülen, yönsüz yordamsız bir ırmak gibi. Debisi dengesiz ve yoğunun altına inmiyor genelde, yoğun üstü, yoğun ötesi... İğne atsan yere düşmeyeceği ve birinin beynine saplanacağı kesinleşen çok yosyoğun debilere ulaşıyor arasıra...

Kadın mı adamın kolunda, adam mı kadınınkinde belli değil, kolkola girmeyi bilmeyerek buna özenmiş bir çift geçiyor yanımdan ağır aksak. Alışkın olmadıkları kolkolalık yürüyüşlerini daha da ağırlaştırıyor. Hangi cebinde olduğu belli olmayan müzik dinleme aygıtının kulaklığı kepçe kulağına tıkılı bir oğlan dansederek, herkese çarparak, el çırparak üstüme doğru geliyor. Sağından geçecek gibi hamle yaptım, solundan geçtim, çarpışmadık, yatak odası takımı yara beresiz atlattı eve doğru adam azaltma çabamızı.

Taş döşeme işinin sağlı sollu caddeyi işgâl ettiği noktada tek sıraya dönüştü gidiş geliş. Önümde bir çift var. Tesettürlü kız kolunu oğlanın beline dolamış. Blucinli, spor ayakkabılı, çizgili tişortlu oğlan kolunu kızın omzuna atmış, sarmaş dolaş yürüyorlar, kimsenin abdestine bir şey olmadan.

Eve geldiğimde ortada yoktu kumrular, torun adayı yumurta yapayalnız yuvada. Yatak odası takımının iki küçük yastığını, yumurtayı sağdan, soldan destekler biçimde koydum torun adayının üstüne.

Hiçbir yere gitmeyip televizyonun karşısına çilingir sofrası kurmayı uygun buldum. Ne gidecekmişim, gittiğim yerde daha yalnız hissediyorum kendimi...

-Asosyalsin sen!

diyor ablam. N'aparak sosyal olunucak ki? Sosyal olmak ne?

Kanaldan kanala kürek çekiyorum televizyonda, Venedikli bir gondolcu gibi. Bir yarışma programından sıkılarak, magazine, ondan diziye, diziden açıkoturuma sıkı kürek çekip yorularak uykuya geçtim.

Sabah uyandığımda yuvayı inceledim. Karagöz küçük yastıkları aydınlık boşluğuna atmış;

-Ne karışıyorsun lan sen benim işime?

dercesine pis bakıyor bana, mutfak penceresi denizliğinde konuşlanmış.

65

Ayağıma acıtırcasına basıp;

-Evet! Evet! Evet!

çığlıklarıyla yerinden sıçradı Emine. Sonra bana döndü nikâh kıymaktan bezmiş memur.

-Emine hanımı zevce olarak kabul ediyor musunuz?

Duraladım. Soğuk bir ter damlası ense kökümden aşağılara doğru süzülmeye başladı. Herkes bana bakıyor. Gereksiz bir suskunluk. Soğuk ter damlası sırtımdan belime doğru iniyor.

Beyin;

-Sakın ha!

dedi. Beyincik;

-Elbette hayır!

dedi. Çük;

-Herkes olur, bu olmaz!

diye isyan etti. İki dudak kımır kımır deviniyor, henüz ağızda çıt yok. Soğuk ter damlası kıçıma ulaştı. Ablam;

-Haydi, evet desene!

anlamında el, kol işaretleri yapıyor. Dudağı şaşkınca sarkmış, ağzı açık Emine;

-Ne bekliyorsun hayatım?

sorgucu bakışlarıyla gözümün elifine eziyet ediyor.

-Evet! Evet yahu!

diye kalabalığın içinden seslendi çakırkeyif Feridun enişte. Teyzem anlamsızca el çırpıyor. Soğuk ter damlası kıçımın deliğine ulaştı ulaşacakken sorusunu

yineliyor nikâh kıymaktan bezmiş memur.

-Evet, tabii canım... Elbette kabul ediyor. Öyle değil mi hayatım?

diyerek ayağıma yeniden basınca Emine, daha beyin devreye giremeden salak ağzım, dudakların muhalefetine rağmen;

-Evet!

dedi.

-Hassiktir...

diye mırıldandı çük, kayboldu donun içinde.

-Ben de yasanın bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilân ediyorum.

diyor ruhsuzca, karısından yeni boşandığı her halinden belli olan ve çükün beyanatını duymayan nikâh kıymaktan bezmiş memur.

Beynin kıvrımları sinirle büzüşüp buruşurken bastık imzaları. Benimki de pek iddialı sayılmaz ama, Emine'nin imzası rezalet; büyük harflerle Emine yazdı, altını çizdi! Herkes alkışlarken çakırkeyif Feridun enişte el çırparak;

-Öp öp öp öp!

tezâhüratına geçti. Ona katılan olmadı.

-Ben o dudaklarla öpüşmem!

dedi ağız.

-Ne haliniz varsa görün... Sanki komutumu dinleyen mi var? Hiçbir organ beni sallamıyor, hepsi başına buyruk. Ben bu organların, bu bedenin beyni olmak istemiyorum. Greve gidiyorum! Şu andan itibaren çalışmıyorum!

diye bağırdı beyin. Sus pus oldu bütün organlar. Öpüşmemek üzere sıkı sıkı kilitlendi ağızla dayanışan

dudaklar. Ben de Emine'yi öpmedim. Fakat ne demek istiyor beyin? O çalışmazsa ne yaparım ben? Beyincik asla grev kırıcı olmaz... Ne korkunç bir durumdayım! Öyle miyim? Değil miyim? Evlendim mi şimdi ben bu Emine'yle? İnanmıyorum. Ne yapmalıyım? Bilemiyorum, çalışmıyor ki bedene küs beyin!

Emine koluma girdi, olayı videoya kaydeden kameramana doğru yürürken gelinliğin eteğine bastım, Emine düştü, fakat ölmedi! Yaralanmadı bile. Şu an ölse, dulum! Kapının yanına koyulmuş, üstü tüllü, güllü nikâh şekerleriyle bezenmiş masaya geldik. Davetliler kuyruğa girip tek tek elimizi sıkarak kutlamada bulunurken sunduğumuz nikâh şekerlerini kaptılar. Feridun enişte dört tane istedi.

-Bugünü de gördüm ya, ölsem de gam yemem! diyerek, ikimize ayrı ayrı, uzun uzun sarılarak sevinç gözyaşları akıttı ablam. Tamer enişte gülümseyerek omzuma vurmakla yetindi.

Olup bitenlerin tamamen dışındayım. Şuursuzum. Başıma geleni algılamaya çabalıyorum, beceremiyorum, beynimle küsüz!

Son davetlilere şeker kalmadı, özür diledik. Alkışlarla çıktık evlendirme dairesinden, ablamın kiraladığı siyah limuzine bindik. Gelinlik eteğinin arabanın kapısına sıkışarak dışarda kalmasına rağmen hızla hareket etti araba. Limuzinin kıl sürücüsü dikiz aynasından, bu gece Emine'yle neler yapacağımızı tasavvur eden, içinde biraz da kıskançlık barındıran gülümser bir bakış attı bana. Bir yandan da Emine'yi inceliyor aynadan, utanmasa asılacak az önce evlendiğim karıma! Birazdan;

-Zifaf gecesi münasebetiyle grup seks yapalım mı ağbi?

diye soracak sanki. Bu ve benzemezi duygular bakıyor sürekli devinen sapık gözleri. Sanki bizi ıssız bir yere götürüp, beni öldürüp Emine'ye tecâvüz edecekmiş gibi garip garip sırıtıyor, daha tam pişmemiş kelle misâli. Hiç böyle limuzin sürücüsü görmedim. Daha önce limuzin içi de görmüş değilim.

Niye bindik biz bu limuzine? Evlendik diye herhalde. Sürücü niye sapık? Çok porno film seyrediyor mutlaka. Ben niye evlendim? Yanıt ver beyin! Beyinde çıt yok. Evde yokmuş gibi yapıyor. Sanki kafamın içi bomboş.

Avucunun içine aldığı elimi mıncıklıyor, parmaklarını parmaklarım arasına sokuyor, kenetliyor ellerimizi, acıtırcasına sıkıyor. Gülümsüyor, dudağıma masum, değip değmediği belirsiz bir öpücük konduruyor Emine. Öpücüğü dikiz aynasından naklen izleyen sürücüden garip bir hırıltı sesi çıkıyor.

Beş yıldızlı otelin kapısında duruyor limuzin, ırz düşmanı sürücü fırlayıp kapıyı açıyor Emine'ye, inmesine yardım ediyor ayaklarda kolunu sıkıca tutup koltuk altına doğru sıvazlarken, öbür eliyle gelinliğin eteğini tutma dümeniyle Emine'ye pandik atıyor, gece sabahlara dek porno film izlediği kesinlik kazanan, daha önce ırza tecavüzden sabıkalı olduğu sezinlenen limuzin sürücüsü. Sert bir hareketle çekiyorum Emine'yi kolundan, gelinliğin eteğini sapık sürücünün mastürbasyondan nasır tutmuş cenabet elinden.

-Mutluluklar!

diyerek sırıtıyor karşımda, gene bakışlar müstehzi...

Sabaha kadar sevişeceksiniz yani şimdi siz, gıptasal duygusu fışkırıyor çok devingen gözlerinden. İyi, neyse... Bâri sıkı bir damat bahşişi attır da, biz de bu gece sizin Emine'yle deneyeceğiniz pozisyonları tahayyül ederek, ah ulan ah makâmından rakımızı içelim, demek istediği âşikâr! Bahşiş yerine sağ elimi yumruk yapıp başparmağımı pandik parmağı ile orta parmak arasından çıkarıp dayadım burnuna. Ona yumruk atmak gibi bir istek de oluştu ve fakat beyin ortada yok! Ele kola komut gelmiyor. Onu dövemeden giriyoruz otele, gelinlik eteği döner kapıya sıkışıyor, dönmekten vazgeçen kapının içinde mahsur kalıyoruz. Otel görevlilerinin yardımıyla, gelinliğin kapıya sıkışan etek bölümünü orada bırakarak çıkıyoruz ablamın ayırttığı, çiçekler, şampanyalarla donanmış süit odamıza.

Şampanya patlatıp sevinç çığlıklarıyla hemen soyunmaya başlıyor Emine. Gelinliğin içine çamaşır giymemiş, birdenbire çırılçıplak karşımda! Nasıl davranmam gerektiğini bilemiyorum. Nasıl bilebilirim, beyinsizim! Smokin, papyon cenderesinde şaşkınca duruyorum karşısında. Zevcem şen şakrak indiriyor pantalonumu, yatağa sürüklüyor beni. Daha ellerim papyonu çözemeden erkekliğim Emine'nin kadınlığı ile bütünleşiyor.

Çok terbiyesiz şeyler söyleyerek üstümde zıplarken Emine, sesi giderek kumru sesine dönüşüyor:

-Guk! Guk! Guk gukum! Gugugu guk! Guru guru guk! Gugugugu guk! Guk guruk! Guruk gurukku guk! diye inlerken kan ter içinde uyandım; Karagöz pencerede!

66

Martın 27'si. Karagöz ve Boşverinbeni'nin ilk doğum günü. İş dönüşü bir pastaneye girdim:

-Kuşların yiyebileceği bir pasta rica ediyorum.

-Nasıl yani?

-Yumuşak bir şey olmalı... İki tane kuşum var, bugün onların doğum günü, onlara doğum günü pastası olarak nasıl bir şey alabilirim? Bir an duraladı tezgâhtaki kız. Bir süre baktı suratıma.

-Valla bilemiyicem...

diyerek dudak büktü, aklî dengemi inceler bakışlarını gezdirdi üstümde.

-Kek gibi bir şey olabilir belki.

-Kek var.

-Neli var?

-Üzümlü var, çikolatalı var, kakaolu var...

-Çikolatalı olsun.

-Kaç dilim?

-Dört dilim.

Pastaneden çıktım, Beyoğlu'nun itiş kakışlığında omuz darbeleriyle kendime yol açarak, bizim sokağın köşesindeki kestaneciye ulaştım. Birden kestaneli kek fikri gelişti kafamda. Yüz gıram sıcak kestane aldım. Sokaktaki kırtasiyeciye girdim.

-Renkli, küçük doğum günü mumu bulunur mu sizde?

-Hayır, malesef.

-Nerde bulabilirim?

-Bilmiyorum. Bizde yok...

-Olmadı işte... Bugün benim ikizlerin doğum günü de...

-Allah bağışlasın.

-Sağolun... Mumsuz doğum günü olmaz, mâlum...

-Caddedeki pasajların içinde olabilir.

dedi tezgâhın ardında kaybolmuş cüce kırtasiyeci.

Yeniden caddeye çıktım. Mumsuz doğum günü olur mu? Üstelik ilk doğum günü çocukların!

Beyoğlu'nda yürünememe durumu sinir zımparalayıcı. Bir elleri ceplerinde, öbür eller sigaralı iki magandaş, püfür duman bana doğru geliyorlar. Az sonra çarpışacağız. Burun buruna gelince durdum. Magandaşlar da şaşkınca durdular bir an, sonra biri sağ omzuma, biri sol omzuma çarparak geçtiler. Bana doğru gelen kara çarşaflı kadınlar ve iki takkeli, sakallı, şalvarlı herif barikatını görünce, bir yarma harekâtıyla yolun laik tarafına geçtim.

Değişik pasajlar deneyerek ne sattığı karmakarışık, neci desen değil küçücük bir dükkânda kavuştum bir mavi, bir kırmızı muma. Hafif yara bereyle, telefonu, cüzdanı çaldırmadan bizim sokağın köşesine vardım.

Eve geldiğimde Karagöz kuluçka kompozisyonunda oturuyordu. Boşverinbeni yok. Bugün yaş günü, eve geliyoruz, evde yok!

Mutfakta doğum günü pastası hazırlığına girişitim. Karagöz kafasını dikledi, camın ardından beni izliyor.

Önce sıcak kestaneleri bir tabağa rendeledim. Başka bir tabağa iki tane keki ufaladım. Rendelenmiş

kestane ile ince kıyım keki bir tencerede iyice karıştırdım, bir kaşık tadına baktım, çok güzel! Çıldıracaklar!

Preparatı, denizliğe sığabilecek dar bir kayık tabağa aldım. Tabağın iki ucuna biri kırmızı, öbürü mavi mumları diktim. Mutfağın yan penceresini açıp Karagöz'ün kaçak inşaat yuvasının yanındaki su kabına, doğum günü münasebetiyle şeftali suyu koydum. Boşverinbeni kanat gürültüleriyle iniş yaptı mutfağın yan pencere denizliğine, ne yaptığımı inceliyor.

-Mama yapıyoruz oğlum. Ama bugünkü özel. Yalamadan yutacaksınız! Çünkü bugün sizin doğum gününüz!

Mumları yaktım, aldım kayık tabağı, arka oda penceresinin denizliğine koydum. El çırparak;

-İyi ki doğdun Karagöz! İyi ki doğdun Boşverinbeni!

diye şarkı söylemeye başladım. El çırpmamdan ürken Boşverinbeni en üst kat pencere denizliğine kaçtı. Karagöz yuvada endişeyle kıpırdandı.

-Yahu bir şey yok oğlum, gel! Doğum günü pastası! Gelin, mumları üfleyeceğiz!

Gelmiyorlar sofraya, aptal aptal bakıyorlar bana. Pencereden çekildim, onların beni göremeyeceği bir noktadan izlemekteyim durumu. Biraz sonra Boşverinbeni geldi kondu denizliğin köşesine. Kayık tabağa yanaşmıyor. Mumum alevinden ürktüğünü düşündüm. Mumları söndürmek üzere pencereye gidince, uçup kaçtı.

-İyi ki doğdunuz to you'lars!

diye şarkı söyleyerek üfleyip söndürdüm her ikisinin birinci yaş mumunu. Gene geri çekildim, oturup bek-

lemeye başladım. Boşverinbeni tekrar geldi denizliğe, yanaştı kayık tabağa, bir cimcik gagaladı doğum günü pastasından, ardından hiç görülmemiş bir hızla, çevreye saçıp dökerek deli gibi gagalamaya başladı kayık tabağı.

-Değişik bir şey mi?
diye sordu yuvada patıranmaya başlayan Karagöz.

-Evet ve acayip güzel. Çok tatlı!
diye kısa bir guruldamada bulunup yeniden gömdü gagasını kayık tabağa, bir kompresör gibi çalışıyor. Karagöz pır uçup geldi sofraya, o da harıl harıl didiklemeye başladı doğum günü pastasını. Sevinçten kayık tabağın kenarına sıçradı, Boşverinbeni de kenarına çıkınca tabağın dengesi bozuldu ve aydınlık boşluğuna düştü. İkisi şaşkınca birbirlerine baktılar. Tabağın düştüğü aydınlık boşluğunun zemine göz attılar, uçup oraya indiler.

Pencereye yanaştım, harıl harıl yiyorlar etrafa saçılmış doğum günü pastasını. Radyoyu açtım, doğum günü partimizde müzik olsun diye. Ravel'in Bolero'su çıktı bahtımıza.

-Yiyin, bitirin, afiyet olsun! Yarın kahvaltıda devamı var doğum günü pastasının. Fakat kayık tabağa koymayacağım preparatı, doğrudan denizliğe serpeceğim, size kayık tabak ne lâzım? Doğum gününüz kutlu olsun çocuklarım!

67

Bir haftadır buraya dadanan, ziyaretlerini dizüstü bilgisayarını masanın ortasına koyarak, burada buluştuğu insanlarla görüşmesini bir yönetim kurulu toplantısına çevirmeyi çok seven, yanları yukarıdan aşağıya ceplerle bezenmiş bol pantalon giyen şişman genç adam, karşısında damalı gömlekli, saçı şapka gibi bey bir iş görüşmesindeler. Peruk değil damalı gömleklinin başındaki, kendi saçı ve fakat şapka gibi duruyor kafasında, üstelik eğreti, başka birinin şapkası sanki. Yaşından büyükmüşçesine tavırlar sergilemeye özen gösteren şişman genç adam atmış dizüstü bilgisayarını masanın ortasına, Saçlarıbaşkasınınşapkası beye bir "demo" göstermek derdinde.

-Buyrun bakın laptopta görüldüğü gibi...

dijital atmosferine kaptırmış kendini. Ambül dikilmiş başlarına:

-Ne alırdınız?

-Sizde "printer" var mı?

sorusuyla yanıtladı bol pantalonunun bütün cepleri tıka basa dolu şişman genç adam. Ne var acaba ceplerinde, diye merak ediyor insan. Bütün ceplerin dolu olması onu olduğundan da şişman ve kalın gösteriyor. İçki siparişi almak isteyen Ambül boş bakıyorken "printer" talebini yineledi.

-Ne ağbi? Yabancı bir içki mi bu?

diye sordu Ambül.

Eve En Yakın Lokanta'nın yeni düzenlemesiyle açılmış terasındayım. Hava güneşli ve mülâyim, esinti

yok. Bu cumartesi öğleden sonra, dan diye geldi işte bahar İstanbul'a. Martı tükettik, nisanı karşılıyoruz, her nevbahar bir umuttur çünkü bahar her yıl var, safkeriz mantığıyla. Terastaki nebatat çiçek açmış, bitişik binanın duvarını kaplamaya domuzlanıyor sarmaşık. İyi olur aslında, yıllardır boyanmıyor bu harap duvar, sarmaşık onun ayıbını kapatmakla kalmıyor, buraya daha bahçe havası veriyor. Sinir bozucu bir tekno müzik çalıyor. Dublesitekgibi'yi çağırıp kısmasını rica ettim.

-Tamamen kapatayım ağbi! Müziğe benzemiyor zaten.

diyerek kendisinin de gıcık olduğu müzik yayınına son verdi. Bar bomboş. Dublesitekgibi terasta garson olarak çalışıyor. Bağlantılı Fikret yok, Çengelbulmaca Nuri yok, Gözâşina beyi arıyor gözüm. Terasta üç masada müşteri var. Hepsi genç, neredeyse aynı dükkândan giyinmiş gibiler. Al şu masadaki oğlanı, öbür masadakiyle değiştir, görüntüde değişen bir şey farketmek çok zor. Bana gayet yabancı bir yer oldu burası. Gidilecek başka bir yer bulamadığım için istemeye istemeye buraya geliyor ayaklarım, bir kötü alışkanlık gibi.

Dizüstülü masaya dört genç adam, bir genç kız gelince, Ambül masa ekledi, oturdular. Bilgisayarın başındaki, siz bakmayın genç göründüğüme edâsıyla bir kaşı kalkık şişman genç adam hemen yönetim kurulu toplantısına çevirdi işi. Sırtını sandalyenin arkalığına yaslamıyor, yarımkıç bir oturuşta. Sanırım bir ürünü pazarlamanın telâşında, fakat bunu çok belli ediyor. Bir yere yetişecekmiş, geç kalmış gibi dikkat

çekici bir telâş içinde. Masaya üç adam daha geldi, on kişi oldular, ek sandalye istediler, sıkıştılar. Ne pazarlanıyorsa, iş ciddi yani. Bu on kişi, bu işten para kazanacaklar. Bir sandalye çekip masaya ilâve olmak arzusundayım. Biz de çerezlenelim ağbi şu ciddi paradan! İşimden çok sıkıldım, her sabah yataktan fırlayıp işe gitmekten sıkıldım. Ben de pek bir iş yapmadan çok para kazanmak istiyorum. Öyle adam çok! Ben onlardan salak mıyım? Galiba!

Herkes herhangi bir işten hemen trilyon kazanmak ve "iş" konusunu kapatarak hayatının geri kalanını tatil biçiminde yaşamak, bir an önce tatile çıkmak, yıllardır yeterince yapamadığı tatilleri topluca, doya doya ve sonsuza dek yaşamak, para kazanma konusunu sabah uyanınca ilk iş olmaktan çıkarmak istiyor. Hiç bunu düşünmemeli insan. Bir ödemeler listesiyle günaydınlaşarak güne başlayacaksak o gün güneş doğmasın daha iyi! Para bankada istiflenmiş olmalı, gerekince ordan almalı ve o yüklü miktar sayın para durduğu yerde para kazanarak hiç bitmemeli. Asıl ve acilci erek bu, gerisi hikâye! İşinde başarılı olmak, müdür yardımcılığına terfi etmek, bir ev, bir araba edinmek derdinin peşinde koşuşturarak geçirilen ömür "yaşamak" dediğimiz şey olamaz. Yoksa çok sevininince yerimizden sıçrayarak, el çırparak ünlediğimiz; "Yaşasın!" , "Yaşadık!", "Oh! Herif yaşadı!" sözlerinin ne anlamı kalır? İşte şu, dört bir yanı cepler ile bayındır şişman genç adam bu bilince ermiş olarak, masa başına topladığı dokuz kişiyi hemen kafaya alıp yaşamak fiilini bütün harfleriyle ciğerlerine çekip Akdeniz dalgalarına doğru üflemek istiyor. Akdeniz'deki en bü-

yük, en kral yat benim olsun, kıç güvertesi karı, kız dolsun! Ve bu konuma emekliliğinde değil, gençken erişmek telâşında.

Bara iki turist geldi. Birbirine benzeyen sarışın, uzun boylu, omuz çantalı adamlar. Kuzeyliler besbelli. Güneşi görünce, biz baharı selâmlıyorken onlar yazı getirmişler bile; şort, fanila, plaj terliği... Omuz çantalarında güneş yağı falan da vardır mutlaka...

Dublesitekgibi bardaki yerini alarak iskandinav ülkelerinden geldikleri kuvvetle muhtemel turistlere servise geçti, teras masalarına da hiç istemeyerek Ambül bakar oldu. Yeni türeyen yırtık blucinli, kirli spor ayakkabılı, ikidebir gazozuna yeni kamış isteyen, sodasına ilâve dilim limon talep eden, buzlu çayını ılık bulup daha buzlar eklettiren, bahşiş kavramsız bu çoluk çocuk takımına gayet gıcık olan Ambül, elinde bir neskafe fincanıyla yanımdan geçerken derdini benimle paylaşmak istedi:

-Neskafeye biraz daha süt ilâve edilecekmiş! Bunlarla işimiz gücümüz ilâve! İlâveten bahşiş yok!

-Eeee, bunlar ilâve tipler Ambül!

-Evet ağbi. Boku çıktı buranın. Kesin ayrılıcam. deyip sünepe adımlarla içeri gitti.

Birleşik masalar dizüstülü toplantısında Saçları-başkasınınşapkası bey aldı sözü. Ne anlatıyorsa, binbircepli, Akdeniz hülyalı genç adam ve öbürleri dikkatle onu dinliyorlar. Herkes çok ciddi. Normal, konu ciddi; Akdeniz parselleniyor. Hiç espri, gülme, şaka yok ortada. İşin şakası yok yani. Kimse içki içmiyor, çay, kahve tüketimindeler.

Güneş özlemli iskandinav turistler biralarını alıp

terasta bir masaya geçtiler, kedi gibi geriniyorlar güneşe karşı. Ya norveçli, ya da finlandiyalılar. Konuştukları duymaya alıştığımız bilinen dillerden değil. Birbirlerinin güneşli fotoğraflarını çekiyorlar sevinç içinde, gerektiğinden fazla gülümser pozlar vererek. Güneşin doğmasını altı ay sabırsızlıkla bekleyen norveçli arkadaşlarına Oslo'da bir kafede kasılarak gösterecekler güneşli fotoğraflarını.

Ambül geldi şarabımı yeniledi.

-Fikret hiç uğramıyor mu Ambül?

Boynunu büktü, titrek bir sesle;

-Sizlere ömür ağbi!...

diyebildi...

-Cumartesileri gelmezdi zaten!

diyerek daha rahat ağlayabilmek için bara doğru uzaklaştı. Onun barda her zaman oturduğu noktaya gitti.

Ambül'ün masamdan uzaklaşması iyi oldu, ben de efendi gibi ağlayabilirim şimdi. Tüm ölümler erkendir ve fakat onun burayı inleten uzun kahkahasının ortadan kaybolması bir saçmalık. Bu Fikret'siz mekâna sanırım ben de artık pek gelmeyeceğim.

Fikret'in masası bomboş. Keşke ölmeseydi de her gün gelip kafamı ütüleseydi! Eğer ruh diye bir şey varsa, ruhun şâd olsun, artık bağlantısız Fikret! Ve fakat sensiz burası çok anlamsız. Birden algılıyorum ki, sen buranın bir parçasıydın. Bu saatlerde burada sadece ikimiz olurduk, Fenerbahçe yenilmişse ben seni kızdırırdım, Galatasaray yenilmişse, sen kahkahayı kahkahaya ekleyerek;

-N'olucak bu Galatasaray'ın hali?

diye başlayan neşeli söylevine girişirdin. Şu an burada yapayalnızım. Şimdi kiminle Fener-Galatasaray kavgası edeceğim? Sensiz lokantaya sanırım artık ben de pek gelmeyeceğim, burası Fikret'siz olmaz ki!

68

Kendi yaptığı kaçak inşaat yuvada, kıçından çıkan yumurtanın üstünde neredeyse hiç oturmayan Karagöz bu sabah yan pencere denizliğinde annesinin bir mimarî şâheseri olarak yaptığı, kendisinin doğduğu yuvada kuluçkaya yattı. Geri zekâ! Lan yumurta öbür yuvada!

Onu kaçak inşaat yuvasına geri dönmesi için ikna etmek üzere mutfak penceresini açtım. Ürkerek uçtu, yuvada iki yeni yumurta var! Aydınlık boşluğunda, olduğu yerde kanat çırparak, neredeyse havada durarak, garip gurultular çıkarmaya başladı. Kapattım pencereyi. Tekrar gelip yeni yumurtaların üstüne yattı. Kafasını oynatarak sağlı, sollu endişeli bakışlar attı bana.

Akşam eve geldiğimde gene kuluçka noktasındaydı. Bir ara uçtu gitti, Boşverinbeni yattı yumurtaların üstüne.

Kaçak inşaat yuvadaki ilk yumurta n'olucak? Uçup gittiği bir sırada o yumurtayı alıp koysam mı öbürlerinin yanına? En doğrusu. O üvey yumurta mı yani? Üstelik ilk yumurta o. Onu mini omlet yapacak değiliz ya! İlk yumurtayı ordan alıp öbürlerinin yanına koymakla doğanın dengesini bozmuş olur muyum? Bir ağacın tepesinde gelişseydi olay kim müdahale edecekti? Niye öbürlerini onun yanına yumurtlamadı? Bir baytara danışmak gerek. Hiç baytar arkadaşım yok. Sanki çok arkadaşım var da, içlerinden baytarlardan baytar beğenilecek! Telefon rehberini açtım. Reh-

ber fransızlar için hazırlandığından baytarlar "veterinerler" bölümünde. Bulduğum ilk veterineri aradım, adam tesadüfen baytar çıktı!

-Çok aptal hayvanlardır. Kuşların en aptalıdır kumrular. Bir eldivenle o yumurtayı alıp öbürlerinin yanına koyun!
dedi bay baytar.

Her ne kadar ben onlara zaman zaman salak diye hitap ediyorsam da, bu kadar aptal olabileceklerini aklımdan geçirmemiştim. Umarım torunlar daha akıllı çıkar. Üvey yumurtanın hâlâ bir sarısı var mı acaba? Karagöz onu yumurtlayalı neredeyse bir ay oldu...

Bir kağıt peçeteyle üvey yumurtayı kaçak inşaat yuvadan aldım, öbür pencereyi açtım, kuluçka nöbetindeki Boşverinbeni'yi kıştlayıp kardeşlerinin yanına koydum ilk torunum Yumurtcan'ı.

Banyo penceresi denizliğine tüneyerek operasyonu dikkatle izleyen Boşverinbeni geri gelip yattı üç kardeş yumurtanın üstüne.

-Sağol baba, biz de o yumurtayı buraya nasıl taşıyacağız diye dellenip duruyorduk...
falan demedi. Sanki Karagöz'ün kıçının keyfine istediği yere sıçar gibi yumurtlaması ve evinde baytarın sözünü ettiği "bir eldiven" olmadığı için eline kağıt peçete giyen bir laborant olarak benim yumurtaları bir araya toplamam çok doğalmış gibi. Ölmekte olan bir bebeği hastaneye yetiştirmiş olmanın huzuruyla kapattım mutfak penceresini.

Öbür torunlara da isim düşünmem gerek. Yumurtcan'a uygun isimler olmalı. Hayır, şart da değil, Yumurtcan onların ikizi değil ki, ağbileri ya da ablala-

rı. Hele bir doğsunlar, tiplerini görelim. Ona göre takalım isimlerini.

69

Ambül yok, Dublesitekgibi yok. Garson karaborsa! Şarap isteyeceğim, ilgili merci yok... Siyah tulumlu, taba rengi gömlekli bir kız yanaştı masama garson olarak. Siyah tulum, taba gömlek tektip kılıklı başka tipler de çıktı ortalığa. Ambül ve Dublesitekgibi ayrılmışlar. Bunlar turfanda garsonlar.

Artık tanıdığım hiç kimse kalmadı burda. Değişim eski tek tük müdavimin ayağını kesmekle kalmadı, kıdemli personeli de kaçırdı. Şu an kendimi yabancı, rahatsız ve gereksiz hissediyorum burada. Ben bu dükkânın aradığı müşteri değilim, müşteri olarak benim aradığım eve en yakın lokanta burası değil. Eyvallah anılar!

-Bir kadeh kırmızı şarap rica ediyorum.

Kız şarapla birlikte yemek listesi getirdi.

-Bir şey yemeyeceğim, hesap rica ediyorum.

Terasta bütün masalar dolu, içerisi de hınca hınç. Ambül'ün gıcık olduğu yırtık blucinli gençlik istilâ etmiş, elegeçirmiş burayı ve bağımsızlıklarını ilân etmişler, uçara kaçara gülerek, "çak!" diyerek masadan masaya avuç tokuşturuyorlar. Bir okul yemekhanesi havası egemen, hepsinin aynı anda yüksek perdeden konuşması korkunç bir uğultu üretiyor.

Kapıya yakın bir masaya ilişmiş durumdayım. Niye geldim ki buraya? Denediğim öbür lokantalardan daha az kötü diye galiba. Aslında buraya gelmemek niyetindeydim, karnım acıkınca refleks olarak gelmiş bulundum. Hattâ kapıdan girer girmez de;

-Aaa... Gene buraya geldim! Ne saçma!
diye düşündüm. Ne arıyorum lan ben burada, duygusu ruhumu cerdereye almış durumda.

Şarabı bitirmeden ödedim hesabı, hızla çıktım Eve Yakın Ama Artık Bana Çok Uzak Lokanta'dan. Caddeye adımımı atarken yolumu kesti uzun yağmurluğunun kimi yerleri yırtık adam:

-Üç beş kuruş yardım eder misiniz ağbi?
Üç beş kuruştan kasıt nedir? Ykr mi yani? Beş kuruş sunsan bıçak çekecek lokantanın kapısını mekân tutmuş sarhoş adam. Madem lokantaya giriyorsun, cebinde paran var, bizi de gör, tavrında. Parasızlık diz boyu. Sadece yeşil sermaye parayla buluşuyor. Ben kredi kartları borcu ödemeye uğraşıyorum. Lokantanın kapısını kesmiş sarhoşun beş kuruştan kastı beş lira! Ne kuruşu lan? Kuruşla ne alınabiliyor?

Beyoğlu gene çift taraflı yapışkanlı sürtüşken kalabalık. Adama kerhânedeymişiz duygusunu veren kıçaltı blucinler, aradan görünen don yerine kıç arasına bağlanmış ipler geçiyor Beyoğlu'ndan ve üstümden ve altımdan ve içimden. Yanlarında daha hızlı yürüyen, onları sollayan tesettürlüler de kumaşın güllü, dallı kırmızısını seçmişler, sıkmabaşın cinselliğini ve tahrik ediciliğini sergileyerek geçiyorlar ruhumdan, beynimden, oramdan buramdan. Yalnız bir polis salınarak geçiyor. Sanırım izin günü. Ve fakat niye sivil giyinmemiş? Yürürken bir kolunu sallayıp öbürünü hiç dingildetmeyen adamla çarpıştık. Her iki kolunu dingildetse çarpışmayacaktık. İkimizin aklına da özür dilemek gelmedi. Bunda özür dilenecek bir şey yok. Doğal bir İstiklâl caddesi borda bordaya gelmesi...

Elde kask, motorize, uzun saçlı herifler, yanlarında motor kızlar. Binip motorlara ara sokaklarda gürültüyle yitip gidiyor motor haramiler...Böylesine dar blucin giymeseler daha iyi olacak, kıçları birbirinden havaleli iki kadın geçiyorlar, kıçlarında yumurta küfesi taşıyormuşçasına. Kıç dediğin de böyle kamyon lastiği gibi olmaz ki! Olmuş işte! Tamam, o zaman o görkemli kıça yapışan pantalonlar giymeyelim hanımlar, size kara çarşaf tavsiye ederim, hem daha ferah, hem daha ince gösterir, içine don giymezseniz daha cinselcil. Böylece daha çok imam nikâhı ve kumasal şansınız var, eğer kadın becerenini arıyorsa...

Beyoğlu'nun taş kaplama işleri tamamen mürürü zamana uğradı. Kimi taşlar göçtü yamuk kaldı, yanındaki yumuk kaldı, biz o yamuk yumukluğa alıştık, oralara basmadan yürümeye çabalıyoruz. Oralara basınca ya düşüyorsun, ya ayağı burkuyorsun. Ara sokaklardaki çöküntüler çukurlara dönüştü, biz çukura alıştık, oraları sıçrayarak aşıyoruz. Sokağımızda yürüme koşullarını öğrendik; oraya basılmayacak, şurası zıplanıp atlanacak. Zemine göre yürüme biçimleri bulduk ve geliştirdik. Tamamen araziye uymuş vaziyetteyiz, düz bir yüzeyde yürüyemeyiz biz artık! Gelecek seçimlerden önce, Konyalı ya da New Jerseyli bir firma el atacaktır bu taşların başka taşlarla değiştirilme ılımlı islâm granit operasyonuna. Belki de Afyonlu bir müslü mermer şirket Beyoğlu'nu mermer kaplayacaktır. Giderek zorlaşacak yani bizim için Beyoğlu'nda adım atmak. Mermer granite benzemez, düştün mü kafayı yararsın.

Beyoğlu;

-Artık terket beni!

diyor ruhuma... Burada büyüdüm, hayatım burada geçti... Şimdi sanki;

-Siktir git!

diyor bana Beyoğlu.

70

Nisanın altısı, sabahın yedi buçuğu. Karagöz kuluçka noktasında. Önce onların kahvaltısını denizliğe bezedim. Mutfakta kendime kahvaltı hazırlıyorum. Karagöz uçup yan denizliğe su içmeye gitti. Yuvayı inceledim, üç yumurta yerli yerinde. İyi.

Komşunun bahçesindeki incir ağacı yapraklandı, yeşerdi, ham incirler belirdi, bahara erdi İstanbul.

Akşamüstü iş dönüşü mutfağa girdiğimde bir baktım; Karagöz yok, iki yumurtadan iki yavru çıkmış, yuvada yumurta kabuğu görülmüyor. Anne onları gagasıyla temizleyip atmış herhalde. Belki yumurtanın kırılmasına da yardımcı oluyordur daha güçlü gagasıyla. Doğunca adı Yumurtcan olacak üvey yumurta hâlâ yumurta halinde. İki torun yumurtanın yanında büzüşmüş yatıyorlar, gözleri kapalı, birbirlerine bitişik, devinimsiz.

Karagöz üvey yumurta ve yavruların üstünde bir hafta daha yattı. Bir akşam işten geldim, Karagöz ortada yok, iki yavru daha hareketliler, ayaklanmışlar artık. Üvey yumurtayı yuvanın dışına atmış, biraz da didiklemiş ve delmiş anne. Yumurtcan doğamadı, Yumurt olarak kaldı mutfak penceresi denizliğinde cansız yumurta. Devrisi gün de Karagöz'ün Yumurt'u aydınlık boşluğu zeminine atmış olduğu gözlendi. İlk torunumu mundar ettiler salak kumrular.

Yuvada büyüme beklentisindeki yavruların kendileri ve sıçtıkları bok o kadar aynı renk ki, yuvada yok gibiler, tamamen arâzi bir durum. Belki de, onları ham

yapıcı başka kuşların ayırdedememesi için doğanın yaratılış sırasında ayarladığı koruyucu bir önlem. Başlarını bekleyen yok. Kargalar, martılar, kolgeziyor Beyoğlu'nda. Bir farketseler onları, belki de lap yutacaklar... Başlarında nöbet mi tutacağım? Sorumsuz Karagöz! Sorumsuz Boşverinbeni! Çatlatın yumurtayı, gerisini merak etmeyin, dede nasıl olsa büyütür yavruları... Nerden takıldım ben bu kumrulojiye, jeoloji daha kolay!

Nisanın 10'u sabaha karşı gökgürültüsüyle, şakırt yağmurla başladı Tozkoparan fırtınası. Bütün gün sürdü yağmur. Bahar geldi derken serinledi hava. Torunlar şaşırdılar, büzüştüler yuvanın içine. Karagöz ve Boşverinbeni görünürde yoklar. Arkadaki incir ağacındalar mutlaka, girdiler bir yaprağın altına, korunaktalar, bu zavallı çocuklar n'olucak? Yuva yağmur almıyor ama Genelgiderlerekatılmam beylerin mutfak penceresinin denizliğinden şıp şıp su damlıyor torunların beynine. Birbirlerinin altına sokmaya uğraşıyorlar ıslanan kafalarını. Biraz sonra yuva göl olacak, torunlar yüzme bilmiyor! Bir şey yapmam gerek! Şemsiyemsi bir şey yani. Ne olabilir? Alüminyum kağıdı birkaç kez katlayıp ortasını çukur ettim, içinden bir çatal geçirdim, oldu işte kumru şemsiyesi, ve fakat şemsiyeyi kim tutacak? Pencereyi açtım, yuvayla duvar arasındaki boşluğa soktum çatalın sapını, alüminyum kağıdı büküp yamultup uydurdum arâziye, başardım! Yukardan damlayan su alüminyum kağıdın üstünden süzülüp denizliğin kıyıcığından aydınlık boşluğu zeminine damlamaya başladı. Acayip ilerlettim ben bu kumrulojiyi ve fakat öbür lojiler gibi

para getiren bir meslek değil.

İki torun bir çırpıda büyüdüler, kanat çırpmalar başladı. Artık yuvadan çıkıp pencere denizliğinde gezinebiliyorlar. Karagöz yavrularıyla ilgilenmeye başladı. Gagasıyla onları gagalarından tutup yukarı doğru çekiyor, yavrular kanat çırpıyorlar. Uçmayı öğrenmenin ilk dersleri herhalde. Karagöz'ün annesi ona böyle şeyler öğretmeden terketmişti yuvayı. İkisi de aydınlık boşluğuna düşe kalka öğrendiler uçmayı. Fakat Karagöz bunları nerden öğrendi?

Yavrulara isim bulmam gerekli. Biri ince boyunlu, öbürünün boynu daha kalınca. Birinin gagası biraz daha uzun. Biraz daha büyüsünler, kanat çırpıp uçsunlar, havada kuş olarak görelim, takarız isimlerini. Ne acelesi var, onlara nüfus kağıdı çıkarttıracak değilim ya...

23 Nisan çocuk bayramı münasebetiyle, sanırım caddeden gelen trampet seslerinden de tahrik olarak birdenbire hareketlendiler, pır diye uçtular bir pencereden öbürüne, sonra gökyüzüne. İki gündür ortada yoklar, doğayı, incir ağacını, gökyüzünü ve kuşbakışı yeryüzünü keşfediyorlar. Yemekle, içmekle ilgileri yok. Şimdilik gözleri yem, su görmüyor. İsimlerini Aşk ve Meşk koydum.

71

-Mantık bir numara diyor, iki numarayla tartışmalarımız var, üçüncü toprak burcu, ben havayım... Âşığım... Ama hangisine bilemiyorum... Diyorum ki önce biraz eğlensem, sonra mantığımı uygulasam, olmaz mı?

diye kahkaha atıp diyet kola istiyor barmenden, barın ilk sandalyesine geniş kıçını yerleştirmiş, sıkı esmer, kalın boyut, kapkara saçlı, turuncu kırmızı kalın çizgili tişortlu, siyah daracık pantalonlu, koca memeli kadın.

-Aşkta herşey oluyor Erdoğan. Ben bir keresinde erkek arkadaşımın kız arkadaşına âşık oldum. Lezbiyen değilim, bişey değilim, kıza âşık oldum,iyi mi? Olabiliyor yani... Aşkta herşey mümkün...

diyerek cep telefonundan mesaj çalışmalarına geçti, çantası olmayıp sigarasını ve çakmağını hiç elinden bırakmayan kadın. Barmenin adının Erdoğan olduğu anlaşıldı. Altı taş basamak merdivenle inilen, hafif yeraltında Eve Daha Az Yakın Barlı Lokanta'dayım.

Çok eski, tuğla bir Bizans duvarına bakmaktayım. İstanbul'un fethinden önceki halini düşünüyorum Beyoğlu'nun. Bu duvar varmış o zaman, burası da bir mahzenmiş herhalde. Kimbilir kaç deprem görmüş bu duvar, bir şey olmamış, öyle duruyor Jüstinyen'den beri...

Duvarın dibindeki masada iki yalnız, konuşkan kadın.

-O da evliymiş!

dedi, iki eli dövmeli, saçı boyalı, kumralımsı olan. Kar-

şısındaki çer çöp, çörpi çörpi çip genç kadın yıpratıcı bir tiz sesle ve muntazaman konuşuyor:

-Annem var, Yunus var! Ben ne yapabilirim? Ben bunu on sene daha çekemem ki!

diyerek dikliyor bira şişesini, elleri küçük, parmakları ince, bunalımı kalın kadın. Siyah saçları kısa kesilmiş, kulaklarında küçük inci küpeler, topuksuz ayakkabılarından birini ayağından azâd etmiş, masanın altında, parmak uçlarında sallandırıyor, içinde bulunduğu ve kendine açıklayamadığı bunalımın âhenginde. İkisi de biralarını şişeden içiyorlar. Niye buraya geldikleri belli değil. Belli olan tek şey, bir şeyden kaçtıkları...

Annemvaryunusvar hanımların yanındaki masada genç bir çift oturuyor.

-Biliyorsun benim anneannem acayip bir tip. Annem daha da tuhaf!

diye, bir şeyin açıklanması zorunluluğu içinde ıkınıyor oğlan. Karşısındaki kalın bacaklı, mini etekli, kumral tombalak kız saçını kurcalıyor, bir şeyler söyleyebilmek için fırsat arıyor, sonunda:

-Bana bütün bunları anlatmaman çok korkunç!

diyerek giriyor söze ve sevgilisi olduğu anlaşılan genci hiç konuşturmayarak:

-Sen zaten adinin birisin Recep!

aranağmesiyle destekli, sinirli bir söyleve girişiyor. Recep önüne bakarak dinliyor.

Eve Daha Az Yakın Barlı Lokanta kasvetli, loş, hiç uğramamam gereken bir yer. Yiyip içeceğim bir yer bulmak zorundayım, araştırıyorum işte. Ancak giderek uzaklaşıyoruz evden. Ve fakat evde kumrulara kadeh kaldırarak çilingir sofrası işinin de dibi yok, üs-

telik bir de bulaşık konusu gündeme geliyor. Bir gün yıkamasan devrisi gün gündemi işgâl ediyor. Hepsini çöpe atınca gündem ferahlıyor.

-Bi de diyorum ki bazen, atla git Antalya'ya, Bodrum'a... Asılanın bini bi para... Gözüne kestirdiklerinle öyle takıl bikaç gün... Cinsellikte deneyim de çok önemli... Böyle şeyler yaşamak lâzım Erdoğan!

-Evet... Çok haklısın... Bir katkımız olursa, ben de yardımcı olmak isterim...

diye mahcupca yanıtladı Erdoğan, siyah daracık pantalonlu, koca memeli kadını.

-Siktir Erdoğan, sen benim kardeşimsin!

diyerek cep telefonuna yumuldu, cinsel deneyimler yaşamak isteyen mantık uygulamasını erteleyerek, şu günlerini kucaktan kucağa zıplayarak yaşamak eğilimli, kapkara saçlı, kalın boyut kadın.

Bir şeyden kaçtıkları kesinlik kazanan, ancak o şeyin adını koymaktan gayet ürken çörpi çörpi çip, bunalımı gittikçe kalınlaşan Annemvaryunusvar hanımla elleri dövmeli kadın yeniden bira söylediler. Erdoğan iki şişe birayla o masaya ışınlandı. Bara da o bakıyor, masalara da, başka garson yok. Bar sakin, zaten dükkân kıç kadar, Erdoğan'dan başkasına ne gerek var?

-Fakat Melda...

biçiminde söz hakkı yakalamaya uğraşıyorken Recep;

-Sus ve beni dinle Recep!

diye sözünü kesip daha sinirli bir söyleve başlıyor, karşısında salatasını didikleyen sanayi tipi baldırlı Melda.

-O sırada anneannem aradı, ben onunla konu-

şuyordum...
türündeki recepsel açıklamalar gazını kesmiyor sanayi tipi baldırlının:

-Senin bu anneanne yalanlarından çok sıkıldım Recep. Belki de anneannen falan yok!

-Sanırım evet, annemi ben doğurdum.
deyip sigara yakıyor anneannesiz Recep.

Turuncu ve kırmızı kalın çizgili tişortlu, koca memeli, cinsel deneyimler yaşamak eğilimindeki kadın bana bakıyor, gülümsüyor. Sırıtmakla selâm vermek arası bir ifade sergiliyorum. Bana da bir numara verdi, sıraya mı sokuyor acaba? Başımı çevirip Bizans duvarındaki tuğlaları saymaya başladım. Bir sırada kaç tuğla kullanmış bakalım usta? Cep telefonumun çalmasıyla silkindim Bizans tarihinden. Eyvah ablam!

-Şeydeyim abla... Bizans tarihinin dibindeyim... Yani, kalabalık bir yerdeyim... Sonra seni ararım...
Ablam konunun çok acil olduğunu, derhal bulunduğum yerden çıkıp onu aramamı emretti. Hesabı ödeyip hızla solladım annesini doğuran anneannesiz Recep'gilin masasını, çıktım sokağa. Emir ve görüşlerine hazır olduğumu bildirmek üzere ablamın numarasını tıkladım.

-Dinliyorum abla!

Nihayet hayatımın kadını bir şans eseri önümüze çıkmış, cuma akşam iş çıkışı doğru ablama gidecekmişim, herşey ayarlanmışmış... Ablam bu münasebetle bir yemek veriyormuş, teyzem ve eniştem de katılacaklarmış, herkes gelin adayı ile tanışacak ve hemen o akşam söz kesilecekmiş... Bu benim son şansımmış, beğenmezsem söz kesilmesi zorunluluğu

yokmuş elbette, ama beğensem çok iyi olurmuş, zaten gelin adayı beğenilmeyecek gibi değilmiş, çok isteyen olmuş, kimseleri beğenmemiş...

-Belki beni de beğenmez...

diye giriştiğim cümleyi ağzıma tıkayarak sürdürdü hırpalayıcı söylevini.

-Tamam abla, cuma akşam gelirim.

diyerek sonlandırdım görüşmeyi. Dalgın adım evin yolunu tuttum.

72

Aşk pencere denizliğini ziyaret ederek yem yemeyi öğrendi, Meşk şimdilik Genelgiderlerekatılmam beylerin banyo penceresi denizliğinden durumu incelemekle yetiniyor. Karagöz ve Boşverinbeni muntazaman kahvaltıya geliyorlar, sofraya günde iki öğün koymaya başladım. İkiyken dört oldular. Meşk henüz bir şey yemiyor, kuşkulu bakışlarla sofrayı inceliyor, Aşk şimdilik didikleme safhasında. Onlar da büyüyüp ebeveynleri gibi tüketmeye başlayınca, şimdi ufaladığım ekmek de yetmeyecek. Günde bir somun ekmeği götürür bunlar. İnce kıyım ufalanması uzun iş. Bir ekmek ufalama makinesi mi alsam acaba? Var mıdır? Ekmeği unufakediciye koysam havuç gibi ufalar mı? Denemek lâzım. Hayır, denememek lâzım. Havuç sert, ekmek yumuşak, hele tâzeyse hamurumsu. Ufak parçalara ayrışmayacağı gibi unufakediciyi de bozabilir. Efendi gibi doğrarım ellerimle, n'olucak be? İskele babası değiliz ya biz burda, giderek büyüyen bir ailenin reisiyiz.

2 mayıs sabahı, yaptığı kaçak inşaat yuvada birkaç gündür pinekleyen Karagöz'ün oraya iki yumurta daha yaptığını gördüm. İki torun daha mı? Bir ilkbaharda bu kadar çok torun olmaz ki, düşüncesiyle salak salak bakakaldım yumurtalara... Niye gene o derme çatma yuvamsı küllüğe yumurtladı? Kendisinin, Boşverinbeni'nin, Aşk ve Meşk'in doğduğu doğru dürüst muhkem bir yuva var ya öbür denizlikte... Bütün bunları yaparken ne düşündüğünü çok merak ediyo-

rum bu hayvanın.

Karagöz ve Boşverinbeni üst kat mutfak penceresi denizliğinde gagalarıyla göğüslerini didikleyerek guruldaşıyorlardı.

-Sen böyle zırt bırt yumurtlayacak mısın?

diye sorgusal guruldadı Boşverinbeni.

-Ben yumurtayı tek başıma mı üretiyorum?

-Dönüp dolaşıp bu konuya geliyorsun... Cinsel hayatımız olmayacak mı yani?

sinirsel guru gurularıyla diklendi Boşverinbeni. Gaga gagaya geldiler. Bir an bakıştılar.

-Olmasın demiyorum... Yapınca yumurta oluyor işte!

diye gerdan kırarken Karagöz, hiç kuş sevmeyen ve deli gibi bağıran alt kattaki yaratık penceresini açınca pır diye uçtular gökyüzüne. Yanyana kanat çırpmaya başladılar.

-Bu çok ciddi bir konu, gel gidip incir ağacında konuşalım.

anlamında gukgukladı Boşverinbeni.

-İncir ağacına gidince seninle bir şey konuşulmuyor ki, hemen üstüme çıkıyorsun.

diye işveyle guruldayan Karagöz incir ağacına doğru uçmaya başladı.

-Burası kumru üretim merkezi değil!

diye gürledi Genelgiderlerekatılmam bey! Bir düşten uyanmış gibi duraladım. Yuvadaki yeni yumurtaları

gören üst komşu, daha da yükseltti sesini:

-Aaaa, iki yumurta daha! İki tane daha ha? Olamaz! Böyle bir şey olamaz! Bu kadar çok yumurtlanmaz ki!

-Ben yumurtlamıyorum efendim... Kuş işte... Yumurtluyor... Kırıp omlet mi yapalım?

-Evet. Omlet yapın! Kuş halindekileri şiş yapın, kapansın bu konu! Yoksa karakola gidicem!

diye kükreyerek suratıma çarptı penceresini.

Ne garip adamlar var! Bir insanın kuş sesinden rahatsız olması anlaşılacak gibi değil. Her gün biraz daha azalıyor gökyüzünde kuş sesi. Bir gün kuşlar olmayacak, dedeler torunlarına, eskiden kuşlar vardı, kanatları vardı, gökyüzünde uçarlardı, öyküleri anlattığında;

-Yapma dede ya! Uçak gibi mi?

-Atma dede ya!

diye kahkahalar patlatıp dedeyle dalga geçecek fırlama torunlar.

73

Çiçek almam gerekir mi? Sanmıyorum. Gerçekten nişanlanacak değilim ki! Ablam üzülmesin diye kerhen gidiyorum. Ben nişanlanmak, evlenmek istemiyorum ki, ablam istiyor!

Cuma akşam trafiği rezalet, gıdım milim ilerliyoruz. Çiçekçiler, sucular, kucağı çocuklu kadın dilenciler, cam silme sapığı çocuklar karınca gibi dolanıyorlar arabaların arasında. Ablamın evinin Levent'te olması çok saçma.

Oturdukları sitenin güvenliğini aşmam kolay olmadı. Dış kapı girişinden ablamlara telefon edildi, ablam kardeşi olduğumu belirtti. Güvenlik bagajda bomba araştırması yaptı, bulamadı, çok bozuldu. Arabanın içini inceledi, torpido gözünü, koltukların altını didik didik aradı. Ne arıyorsa! İşte onu bulamadı, yapacağı başka kıllık kalmadığı için kimlik istedi. Ablamla soyadımızın tutmamasını hoş karşılamadı. Ablamın evlenince Tamer enişte'nin soyadını aldığını algılaması bir zaman dilimine yayılmakla kalmadı, o zamana uzandı, yan gelip yattı... Sonunda Tamer enişte arabasıyla kapıya kadar geldi, terörist olmadığıma kefil oldu, onu kefaletle izleyerek ulaştım C-4 isimli apartmanın önüne, yanyana parkettik arabaları.

Teyzem ve eşi yetmiş yaşa doğru asansöre binmiş, kulağı az işiten Feridun enişte, uzun yemek masasının başına oturmuşlar bile.

-Acıktık yahu! Nerdesin?

diye bağırarak karşılıyor beni ve çatalı önündeki pey-

nire saplıyor yetmiş yaşa yönelik olarak asansöre binmiş ve fakat hiçbir katın düğmesine basmamakta direnen, ulaştığı yaşın ötesine çıkmak istemeyen, doğum gününde arayana fırça çeken Feridun enişte. Küçük yeğenim Emre, ablam ve gelin adayı olduğunu sandığım kadının oturduğu köşede, sesini sonuna dek açtığı televizyonu izliyor. Ablam beni, nişanlı adayı Müge hanımla tanıştırıyor. Ayağa kalkıyor, el sıkışıyoruz. Büyük yeğen Aslı yokmuş, arkadaşlarıyla yemeğe gitmiş, ablam sofraya geçmemizi öneriyor. Hayli acıktığı gözlenen Feridun enişte, ardarda midye dolma götürürken oturuyoruz sofraya. Emre masaya gelmeyi reddederek televizyon karşısında kaldı. Tamer eniştenin uyarısıyla sesini kıstı.

Tam karşıma oturtulan nişanlı adayı Müge hiç konuşmuyor. Pek bir şey yemiyor. İçki de almadı. Sanki suçlu gibi önüne bakıyor, soluk benizli, hayata küsmüş, yaşı belli olmayan ufak tefek bir kadın. Herkese rakı sunan Tamer eniştenin;

-Sen de tutturmuşun şarap da şarap... Her gün aynı içkiyi içme, dedi bana doktor, bu akşam sen de rakı iç!

diye doldurduğu kadehimi, yanımdaki Feridun enişte ile tokuşturdum.

-Hayırlı olsun!

diye bağırdı ihtiyar.

Ablam, Müge hanımın nezih ailesini, yüksek öğrenim gördüğünü ve binbir özelliğini, ruhunun güzelliğini belirten uzun bir konuşma yaptıktan sonra, bana bu izdivaç konusundaki fikrimi sordu.

-Valla ne bileyim... Müge hanım ne düşünüyor-

lar? Daha ağzını açıp bir tek kelime söylemedi... Sesini duyamadık...
biçiminde kemkümleyerek kaçamak bir yanıt verdim. Konuşulanları duymayan Feridun enişte yenilenen ikinci kadehini kaldırarak:

-Bir yastıkta kocayın!
diye bağırdı.

-İnşallah!
dedi ablam.

Sanki evlenmişiz gibi bir hava yaratılmak isteniyor masada, ben hiçbir fikir belirtmiş değilim.

-Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz Müge hanım?
sorusunu yönelttim gelin adayına. Bana baktı, gülümsedi, biraz utanarak öne eğdi başını.

-Müge hanım bu izdivacı istiyor.
diyerek müdahale etti ablam ve evliliğin önemi, gerekliliği ve faziletleri üstüne uzun bir konuşmaya girişti. Tamer enişte rakıları yeniledi. Üçüncü kadehine geçen Feridun enişte;

-Takın yüzükleri, bitsin bu iş!
diye bağırdıktan sonra, her nedense gülümser bir ifadeyle "Nihânsın dîdeden" şarkısını mırıldanmaya başladı. Televizyon izlemeyi bırakan Emre de sofraya geldi;

-Tavuk kalmadı mı? Bütün midyeleri bitirmişsin Feridun enişte...
ağlamaklı şarlamasına geçti.

-Var oğlum mutfakta, git al!
dedi Tamer enişte, anında susan Emre tabağını kapıp hızla mutfağa gitti. Masada bir sessizlik kolgezdi, el-

gezdi, o da sıkıldı bu suskunluktan. Sessizliği, ihtiyarın dipten dibe mırıltı kıvamında sürüp giden şarkısı bozdu:

-Banaa insaaan değil ağğğlaaaaar meleeeekler...

-Bir dakika enişte!

diye yüksek perdeden topa giren ablam ihtiyarı susturduktan sonra bana dönüp;

-Kararın nedir?

kararlı sorusunu yöneltti, gözümün içine bakarak ve evet demem gerektiğini belirtici biçimde sol kaşını kaldırarak. Herkes ablamdan ürkmüş gözüme baktı. Uzun bir sessizlik fırdolandı masayı. Duvardaki yaldızlı çerçeveli antika aynada kendine baktı, keşke cüce olsaydım, diye düşündü, boyu aynadan uzun sessizlik. Emre tepeleme doldurduğu tabağı ve kutu kolasıyla geçti aynayla uzun boylu sessizliğin arasından, gelip oturdu yeniden sofraya. Çocukluğumda bizim evin misafir odasında asılıydı bu ayna, babaannemden kalmaymış... Herkes bir şey söylememi bekliyor, soğuk soğuk terlemeye başladım.

-Şey...

diyebildim.

-Ney?

diye azarladı ablam.

-Yani henüz tanışmıyoruz... İki cümle konuşmuş değiliz...

derken kesti ablam sözümü:

-Müge hanım pek konuşkan biri değil. Öyle bir aile terbiyesi almış...

Ablamdan teyzem aldı sözü; sessiz sedâsız ka-

dınların, çenesi düşük, çan çan konuşan kadınlara tercih edildiğini, bu suskunluğun bir meziyet, bir zerâfet ve asâlet olduğunu, Feridun eniştenin kendisinde en beğendiği tarafın kırkbir yıllık evliliklerinde hiç boş konuşmaması olduğunu anlatırken yanımda oturan Emre bana dirsek atarak:

-Dilsiz o dilsiz!

dedi. Buz gibi bir rüzgâr esti masada. Müge hanım önüne baktı. Yaldız çerçeveli babaanne yâdigârı aynaya çarptı rüzgâr, ayna çok üşüdü.

-Ne biçim konuşuyorsun sen Emre! Terbiyesiz!

diye haşladı oğlunu ablam.

-Yalan mı? Niye söylemiyorsunuz dayıma? Dilsiz kadınla evlendireceksiniz adamı...

-Emre sus!

diye oğlunu azarladıktan sonra bana döndü ablam:

-Bak kardeşim, Müge hanımın doğuştan bir konuşamama durumu var, fakat duyuyor, herşeyi anlıyor, o derdini el işaretleriyle anlatıyor, kendine has bir alfabesi var, çok kolay, hemen öğrenirsin.

Boşalmış sigara paketimi buruşturdum.

-Burdan yak!

diyerek paketini uzattı Tamer enişte.

-Sağol, arabada var yedek paket, hemen alıp gelirim.

deyip kalktım masadan. Çıktım evden, asansöre binmeden deli gibi indim merdivenleri, dar attım kendimi arabaya, bastım gaza, hızla çıktım güvenliği gıcık siteden. Çerçevesi yaldızsız dikiz aynasındaki bana baktım.

Ablamın hemen bir psikiyatra götürülmesi şart.

74

Anadolu'dan döndüm, "sıkıysa aş beni!" İstanbul trafiğini sıka sıka aşarak eve ulaştım. Koşarak mutfağa gittim. Yeni torun kumrular yumurtadan çıkmışlar, büyümüşler, uçmaya hazır iki küçük canavar olarak mutfak penceresi denizliğinde dingildemekteler.

Devrisi gün Aşk, belki de Meşk, henüz ayırdedemiyorum onları, ekmek kırıntısı yemeye geldi. İki ay sonra hepsini birbirine karıştıracağım. Yeni yavrulara Bırt ve Dırt ismini koydum. Umarım Karagöz bu yıl artık yumurtlamaz. Her ay iki torun ismi bulmak zor olur. Bundan sonraki ilk toruna, rahmetli Bağlantılı Fikret'in anısına Bajulinski adını koyacağım. Genelde çift doğuyorlar, öbürüne ne ad koyacağım? Kempinski!

Su kabının artık altı kumru için çok küçük olduğunu düşünerek, yanına su doldurduğum boş bir reçel kavanozunu yerleştirirken yukardan Terasbenimbey'in sesi duyuldu:

-Sıktı artık bu kumru konusu. Altı tane oldular.

-Ne zararları var?

-Terasıma sıçıyorlar!

-Kuş dışkısı en pahalı gübre efendim!

-Bana ne be? Onların bokunu pazarlayacak değilim. Bu kuşları burada istemiyorum. Bütün apartman şikâyetçi. Defolup gitsinler!

diye bağırdı Terasbenim bey.

-Defolup gitmeleri gerektiğini onlara nasıl anlatabiliriz?

-Yem vermezsin, su vermezsin, bir daha gelmezler!

-Gelirler. Yem de vermesem, su da vermesem gelirler, onlar benim çocuklarım, torunlarım. Biz kocaman bir aileyiz!

-Sen kafayı yemişsin, git bir doktora görün!
diyerek kapattı penceresini Terasbenim bey.

Doktora asıl sen görün manyak herif! Terasa kaçak inşaat yaptı diye şikâyet edebilirim onu. Kumrularımla uğraşacağına, belediyeyle, zâbıtayla didişsin, terasta mangal yapıp rakı içmekten ibaret hayatı renklensin! Çıtistemem hanımı da aklî dengesi yerinde değil diye ihbar edebilirim, bir götürseler onu Bakırköy'e, hemen kapatırlar, bir daha salmazlar. Apartman huzura erer. Genel bir huzura ulaşabilmek için Genelgiderlerekatılmam beye de bir şıklık yapmak gerekiyor...

Bırt ve Dırt birbirlerine gaga sürtmeye, birbirlerinin boyunlarını, göğüslerini gagalamaya başladılar. Bir oyun mu bu? Olabilir, çocuklar işte... Gagalamaca oynuyorlar. Çok şirinler, alıp mıncıklayası geliyor insanın. Evde oturup torunlarımla oynamak istiyorum. Dede olarak bu benim hakkım! Ama işe gitmem gerek. Yıllık iznimi bir an önce istemeliyim. Bir yere gideceğimden değil, çoluk çocukla olmayı, vaktimi daha çok bu kalabalık aile içinde geçirmeyi arzuluyorum. Sabah yem verirken ya göremiyorum, ya da yalapşap görebiliyorum çoluk çocuğu. Hepsini bir arada değil ayrıca, ya birini, ya ikisini... İzin konusunu derhal konuşmam gerek Keldoğan beyle.

Kapı çalındı! Kim olabilir? Bana kimse gelmez ki. Merakla açtım. Terasbenim bey, Çıtistemem ha-

nım, Genelgiderlerekatılmam bey, yanlarında bir polis memuru.

-Evde kuş besliyormuşsunuz. Komşularınız gürültüsünden rahatsız oluyormuş. Sizden şikâyetçiler.

-Hayır. Evde kuş beslemiyorum.

-Evin içinde değil tabii memur bey, aydınlık boşluğunda. Hepimizin oraya bakan pencereleri var, kuş gürültüsü evin içinde!

dedi şikâyetçilerden Terasbenimbey.

-Bakın memur bey, ekmek artığını çöpe atacağıma, ki atamam çünkü günâh...

-Evet.

diye onayladı polis.

-Evet. Günâha girmemek için atmıyor aydınlık penceresinin denizliğine koyuyorum, kuşlar gelip yiyorlar, sevaba giriyorum.

-Evet.

diye onayladı polis.

-Kuşlar benim değil, gökyüzünün kuşları. Sabah gündoğarken de uçak gibi martılar geçiyor, kargalar geçiyor üstümüzden binbir gürültüyle... Gökyüzünün kuşunun ötmesinden ben niye sorumlu oluyorum?

-Evet, gökyüzündeki kuş size ait sayılamaz.

Emniyet görevlisinin beni sürekli onaylamasını endişe verici bulan şikâyetçilerden Genelgiderlerekatılmam bey;

-Gökyüzünde değiller ki! Bütün pencerelere ekmek doğruyor, kuşlar yirmidört saat burda.

diye ortalığı babalamaya çalıştı.

-Evet memur bey, yem veriyor, o yüzden geliyorlar. Yem vermese gelmezler!

diyerek babalama çabasını destekledi şikâyetçilerden Çıtistemem hanım.

-Kuşlara yem vermek suç mu memur bey?

diye sordum. Bir an duraladı, sonra;

-Hayır... Suç olmaması lâzım.

diye dudak büktü polis.

-Fakat devamlı gurulduyorlar!

dedi şikâyetçibaşı Terasbenim bey.

Konudan sıkıldığı sezinlenen polis;

-Tamam. Anlaşıldı. Kuşlara yem verebilirsiniz, fakat söyleyin guruldamasınlar!

diyerek ayaküstü, kapı eşiğinde çözdü dâvâyı polis memuru. Şikâyetçiler siktirolup gittiler.

75

İzin konusunu konuşmak derdindeyim ama Keldoğan bey sabahtan beri çok sinirli, önüne gelene fırça çekiyor. Herhalde Nezahat yengeden dün akşam sıkı zılgıt yedi. Bugün ota boka sinirleniyor. Sabah ilk fırçayı temizlikçi Silsüpür yedi:

-Masam temizlenmemiş!

Aslında Silsüpür kendi temizlik anlayışı içinde, sabah uyku mahmuru üstünkörü toz almış işte. Silsüpür'ün temizlikten anladığı o. Benim dahili telefon geçen yıldan beri silinmiyor, ıslak mendille kendim siliyorum. Telefonun ahizesi kaldırılarak silinmesi gerektiğini düşünemiyor Silsüpür, kaportanın tozunu alıp gidiyor. Keldoğan beyin masasının temizliği her günkü kadar yapılmış işte. Birdenbire, yıllar sonra ilk kez sinirleniyor buna.

Öğlene doğru kendisini ziyaret edip ürke sıkıla ay sonu vergi ödemelerini bildiren muhasebeci Ödemelerlistesi de nasibini aldı genel fırça atmosferinden:

-Ödemiyorum! Bu kadar vergi olmaz ki! Muhasebeci olarak senin görevin bizim vergi vermememizi sağlamak! Defol!

Ödemelerlistesi özür dileyerek palaspandıras çıktı odadan.

Öğleden sonranın ilk fırçası santral memuresi Sizibidakkabekleticem'e kısmet oldu:

-O hayvan herif ararsa, sakın burda olduğumu söyleme, sakın bana bağlama, demedim mi ben sana? Niye burada olduğumu söylüyorsun, manyak mı-

sın sen kızım?... Tamam tamam, bağla salak!
O hayvan herif de sıkı fırça yedi, telefon görüşmesi uzun sürmedi. İzin konumu açmanın hiç zamanı değil. Keyfi gıcır olup, odama gelip fıkralar anlattığı bir gün iki fıkranın arasına sokuştururum izin talebimi.

Elinde bir tomar zarf girdi kapıdan, kasılarak masama yanaştı, en üstteki kenarı yaldızlı zarfı pat diye attı önüme, küs bir postacı gibi. Üstünde sayın olarak adım yazılı.

-Evleniyorum! Çatla da patla!

diye kıkırdayarak, ağzıma sokacak gibi yaptığı memelerini şakacı bir Maraşlı dondurmacı gibi aniden geri çekerek gözümün içine süzgün bakıp;

-Sen bunları bir daha zor avuçlarsın!

demek istercesine fingirdeyerek çıktı odamdan Kimdevarbumemeler. Zarfın içinden dört bir yanı yaldızla bayındır nikâh dâvetiyesi çıktı. Düğün önümüzdeki cumartesi Uludağ'da olacakmış, davetliler için otobüs kaldırılacakmış, gece orada kalınmayacakmış, aynı otobüsle sabaha karşı 02.00'de Uludağ'dan İstanbul'u müteveccihen hareket! Niye Uludağ'da düğün? Davetlilerin suçu ne? Üstelik hiç Uludağ zamanı değil, haziran ayındayız. Manyak karı!

Tırsarak Keldoğan beyin açık olan kapısını tıkladı en şirin haliyle, memeleriyle sanki holohop çeviriyormuş gibi devinerek. Her zaman;

-Buyrun!

diyen müdür, başını kaldırıp küfreder gibi:

-Ne var?

dedi. Kıçını devirerek, usulca masasına yanaşıp davetiyesini uzattı Kimdevarbumemeler:

-Nikâh davetiyem efendim. Evleniyorum.

-İyi. Tamam. Hayırlı olsun. Bırak oraya.

deyip önündeki dosyaya geri döndü Keldoğanbey'in okuma gözlüğü. Böyle fırtınalı bir günde hiç fırça yememişken mutlulukla odadan çıkması gereken salak Kimdevarbumemeler;

-Düğüne mutlaka bekliyoruz efendim.

de dedi.

-İnşallah inşallah... Ne zaman?

dedi müdür başını dosyadan kaldırmadan.

-21 haziran cumartesi! Uludağ'da olacak. Davetliler için Açıkhava Tiyatrosu'nun karşısından otobüsler kalkacak! Gece gene o otobüslerle dönülecek...

diye sevinçli bir anlatıya girişirken Kimdevarbumemeler, müdür gözlüğünü çıkarıp dosyanın üstüne koydu:

-Uludağ'da mı?

-Evet!

diye el çırparak sevinçle zıplama denemesi yapan Kimdevarbumemeler;

-Manyak mısın kızım sen!

biçiminde başlayan uzun fırçayı kat be kat haketti. Süklüm püklüm çıktı odadan.

Azdemçoksu geldi, tavşan sidiği bir çay koydu önüme.

-Çay istemiyorum, sadece sıcak su getir!

-Sıcak suyu n'apıcan?

diye kaldırdı kalın kaşlarını.

-Poşet çayım var, içine atıcam, çay gibi çay içicem!

diyerek çekmecemi açıp içindeki bir kutu poşet çayı ve yanındaki şeker kavanozunu gösterdim. Çok bo-

zuldu.

-Olmaz ki! Herkes evinden çay getirirse olmaz ki! Ben çayı kime satıcam? Sana verdiğim sıcak suyu, hesaba ne diye yazıcam?

biçiminde küstahlaştı Azdemçoksu.

-Yazmayacaksın, allahın suyu!

diye azarladım. Birden şah damarı atmaya başladı, kara gözleri büyüdü:

-Allahın suyu diye bir şey yok, para verip pet şişeynen alıyom ben o suyu, altında tüp kaynıyor, sen çayı içiyon, ben o bardağı yıkıyom, deterjan zâyiyatı oluyor...

diye şarladı. Karşı odadan Keldoğan bey olaya el koydu:

-N'oluyor? Konu nedir?

-Müdürüm, evinden çay getirmiş, şeker getirmiş, benden yalnız sıcak su istiyor!

diye yalvarır yakarır, ağlamaklı bir serzenişe sığındı Azdemçoksu.

-Sayın müdürüm, getirdiği çay çaya benzemiyor. dedim. Keldoğan bey aldı fitili:

-Evet. Çaylar giderek kötüleşti. Çay demeye bin şahit ister. Senin yüzünden burada çay içme zevkim kalmadı. Utanmadan ona çay diye para istiyorsun. Yarın ben de evden çay, kahve, şeker getiririm, depodan bir su ısıtıcı isteriz, suyu da burda kaynatırız. Bir daha buraya uğrama! Defol aptal adam!

-Gayet tabii müdürüm, ben de bardak, fincan, kaşık getiririm.

diye sırıttım. Önüme bıraktığı tavşan sidiği çayımsı sıvıyı geri alıp tepsisine koydu:

-Siz bilirsiniz, yannız sallama çay demlik çayına benzemez!

diye tek kaşını kaldırarak çıktı gitti küskün Azdemçoksu. Keldoğan bey önündeki dosyayı sinirle kapattı, kaldırıp pencereye doğru fırlattı. Bilgisayarın arkasına sindim, kumrulann yılda kaç tane doğurduğu konusunu incelemek üzere internete sızdım.

76

Aşk ve Meşk sabahları düzenli olarak birlikte kahvaltıya gelmeye başladılar. Uyandığım saati belle-diler, tam vaktinde sofradalar. Saat kavramları müthiş! Ne kol saatleri var, ne cep telefonları. Onların da, güneşe göre, aya göre, yıldıza göre kumruca bir hesapları var herhalde. Çok akıllılar. Aya göre, güneşe göre zamanı belirlemek zor iş, resmen astronomi. Ben beceremem. Saate baktığım zaman bile hemen algılayamıyorum.

Aşk ve Meşk biraz daha büyüdüler, artık ayırdedebiliyorum onları. Aşk'ın sağ gözü altında bir ben gibi görünen beyaz tüyler var, Meşk'in kafasının tepesindeki siyah tüyleri dik duruyor ve karnının altı beyaz. Beyazlık uçtuğu zaman daha iyi görünüyor. Analarında, babalarında bir tek beyaz tüy yok. Kime çektiler bunlar? Belki de dedelerinin ya da ninelerinin beyaz tüyleri vardı... Bırt ve Dırt şimdilik birbirlerine çok benziyorlar. Hangisi Bırt, hangisi Dırt belli değil. Onlar da uçmayı ve sofra raconunu öğrendiler. Yuvanın bulunduğu mutfak penceresi denizliğiyle sofra konumundaki oda penceresi denizliği arasında mekik dokuyorlar, öbür katların pencere denizliklerine uçuyorlar. Yeni öğrendikleri uçma becerilerinin keyfini çıkarıyorlar. Henüz gökyüzüne çıkmadılar. Geceyi, yuvada ya da yanında tüneyerek geçiriyorlar, ailenin gerisi incir ağacında, belki de gece uçuşundalar...

Karagöz ve Boşverinbeni'yi epeydir görmüyorum. Sanırım benim olmadığım saatlerde gelip yemle-

niyorlar, sonra vın incir ağacı. Hiç ilgili değiller torunlarla, nasıl olsa ben ilgileniyorum, onun güvencesi içindeler. Bırt ve Dırt daha guruldamaya başlamadılar, arasıra kısa, kesik gak ve guk sesleri çıkarıyorlar.

Kumrularımla mutluyum. Gıpgri hayatıma renk geldi. Niye arkadaşım yok duygusundan kurtuldum. Bir ailem var benim, arkadaş kimmiş? Neye arkadaş? Hayatımın arkadaşları bu kuşlar işte!

Çok zekiler. Hem akıllı, hem zekiler. Akıl başka, zekâ başka. Baytar haltetmiş, kumrularım cin gibiler. Belki de tarafımdan çok iyi bakıldıkları ve aile terbiyesi içinde yetiştirildikleri için. Her derdimi, sıkıntımı şıp diye anlıyorlar, derdime derman oluyorlar;

-Baba boşver, takma sen bunlara!

diye gurulduyor Karagöz.

-Üzülme dede, senin arkanda biz varız!

diye bana moral veriyor torunlar. Hayatta bana bunu hiç kimse yapmadı. Aile başka bir şey işte!

Topluca bir aile yemeği yapsak! Birilerini de davet edebiliriz. Çocuklar da kumru arkadaşlarını çağırabilirler. Kimdevarbumemeler'in nikâh davetiyesinden çok daha havalı bir resepsiyon davetiyesi bastırabiliriz. Saat:19.00-Kokteyl prolonje! Hoş olur. Herkes apışıp kalır.

-Tanıştıriim efendim. Boşverinbeni ve eşi Karagöz, Aşk ve Meşk kıdemli torunlar, Bırt ve Dırt yeni yetmeler...

-İyi misin?

diye sordu beyin. Duraladım. İyiyim. Kötü bir halim mi var? Ne demek istiyor beynim?

77

Eve Biraz Uzak Lokanta işe daha yakın, Tünel tarafında. Tünel'in rutubet kokusundan kurtulduktan sonra ikiyüz adım yürüyorum, ulaşıyorum dar bir sokak içindeki barı olmayan içkili lokantaya. Bir anlamda yolu bölmüş oluyorum. Buradan çakırkeyif çıkınca pek o kadar takmıyorum İstiklâl caddesinin üstüme akın akın gelen, cinsel sorunsalını gezdirmeye çıkarmış, çok okşanmış cinsel organını yeterince uygulamaya sokamadığını düşünen hüzün kokulu ve yalnız kalabalığına.

Daracık, uzunca bir mekân. Genişçe bir koridor da denilebilir. Garsonun arasından zar zor geçebileceği, duvara dayalı iki kişilik küçük masalar, dip tarafta dört kişinin, masa başlarına birer sandalye atılırsa altı kişinin oturabileceği büyük bir masa. Daha önce gittiğim lokantaların en ucuzu. Bir süredir buraya geliyorum. Haftalık akşam yemeği giderim yarısına düştü. Üstelik burası kendine özgü bir havası, neşesi ve kimi müdavimleri olan, sulu ev yemekleri de bulunan, mezeleri düzgün bir meyhâne. Giriş kapısının arkasına denk gelen ilk masada oturmayı âdet edinmiş Çeyrekrakı bey ve ondan daha geç gelen masa arkadaşı Bitekiçipkaçıcam bey, muntazaman burada ve aynı masadalar. Herkesin;

-Şefim!

diye seslendiği, solgun siyah takım elbiseli, beyaz gömlekli, siyah boyunbağlı, orta yaşlı, kır saçlı garson servis yapmaktan çok, genç garson Yüksel'e emirler

yağdırıyor;

-Yüksel 2 numaraya beyaz peynir, kavun... 6 numaraya sigara böreği!

Her işi Yüksel görüyor, koşuşturarak her masaya yetişiyor, yıllardır çalışmaktan bezgin Şefim, sanki bir müfettiş gibi olayı denetlemekle yetiniyor, masalar arasındaki daracık yolda amaçsızca gezinerek, Yüksel'in geçişini engelliyor. Biri hesap isterse, kasanın arkasına çekilip, gözlüğünü takıp, uzun uzun hesabı yapıyor ve masaya getirip parayı alıyor, kasaya koyuyor, başka hiçbir işe el sürmüyor. Hesap makinesiz, parmak hesabıyla takviye ederek yaptığı hesap genelde yanlış çıkıyor, müşteriler sürekli hesaba itiraz ediyor, özür dileyip yeniden kasa arkasına çekilerek toplama işlemini baştan yapıyor. Öğrendim ki, burada hesabı kalkmadan epey önce isteyeceksin.

Bu akşam biraz geç çıktım işten. Çıkarayak müdürüm Keldoğan bey elinde bir dosyayla geldi:

-Hepsinin telefonu, e-mail'i var. Bunları bilgisayara kaydet. Her birine fiyat listemizi e-mail'le, ondan sonra çıkarsın!

diyerek attı dosyayı masamın üstüne. Anadolu'da kimi tüccar ve market isimleri listesi, tam sekiz sayfa! Şarap saatine çeyrek kala!

Bilgisayarın kimi komutları algılamakta nazlanması, sık sık az biraz beklememi önermesi sonucu şarap saatini kırkbeş geçe girebildim Eve Biraz Uzak Lokanta'nın kapısından. Çeyrekrakı bey ve kimbilir kaçıncı tekini yuvarlayan Bitekiçipkaçıcam beylerin arkasındaki masaya oturdum.

-Şefim! Derhal bir ufak kırmızı şarap ve beyaz

peynir!

-Derhal efendim!

deyip Çeyrekrakı beye patlıcan kızartması koşuşturan genç garson Yüksel'e seslendi:

-Yüksel! Masa 3'e, bir ufak kırmızı şarap, beyaz peynir!

Dipteki büyük masa boş. Yanımdaki masada kırklı yaşlarında olduğu izlenimi veren, saçı topuz, topuzu kocaman kırmızı firketeli, uzun ince boyunlu bir kadın, karşısında fanilasının üstüne avcı yeleği giymiş, saçsal açıdan berbersel sorunu kalmamış kel bir adam. Rakı içiyorlar. Masaya suskunluk egemen. Adam rakısını tâzelerken buz istiyor.

-Yüksel, masa 4'e buz!

Onların arkasındaki, sigara böreği talebinde bulunan 6 numaralı masada bira içen iki genç adam atyarışı konuşuyorlar.

-Hesaba vurursan, aslında ben atyarışından para kaybettim denilemez. Geçen yıl iki tane altılı yakaladım. Bu hafta altılıyı kıl payı kaçırdım, o Flamingo denilen katır yüzünden... Genelde kazanıyorum yani... Başka bir iş yaptığım yok, atyarışıyla geçiniyorum...

Badanası kirlenmiş, rengi açık maviden griye dönmüş, yer yer boyası çatlamış duvarlarda çerçevelenmiş solgun eski İstanbul fotoğrafları asılı; tramvaylar, 1940'larda fabrikasından çıkıp okyanuslar aşarak kimbilir nasıl ve niye İstanbul'a geldiği bilinemeyen amerikan otomobilleri, fötr şapkalı adamlar, tayyörlü, döpiyesli, kuş yuvası şapkalı hanımlar, hayatından memnun bir simitçi, Kız Kulesi henüz Kadın Kulesi'ne

dönüşmemiş, bâkire, yapayalnız, özgür ve bağımsız duruyor denizin ortasında, kubbesinde martılar... O eski İstanbul'da yaşamak isterdim. Sanırım daha insancanaydı ilişkiler. Günümüzdeki hoyratlık, bendensonratufanistler, parankadarkonuşçular, dün zengin olup önceki günkü sefaletinin acısını hanzoca henüz köşeyi dönememişlerden çıkarıp bundan görkemli bir zevk imbikleyenler, yüzme bilmeyip yat alanlar, Miami'de ev alıp satanlar, tesettürlüler, kara çarşaflılar, uzak doğulu orospular, çinli, afrikî işportacılar, astronot kılıklı polisler bu fotoğraflarda yoklar. Bu solgun fotoğraflardakiler bambaşka insanlar. Padişahlıktan cumhuriyete ermenin sevinci ve muasır medeniyet seviyesinin umudu var gözlerinde... Dipteki duvarın ortasında kalın bir çerçeve içinde kocaman bir Atatürk fotoğrafı.

-Leblebisiz içme o rakıyı çocuk!

demek istercesine bakıyor bizlere Mustafa Kemal. Ilımlı müslüman yönetimin gerek yasal ruhsatengiz yollardan, gerek sindirerek yerleştirmeye uğraştığı içki yasağının giderek yaygınlaşması münasebetiyle artık bütün meyhâneler, barlar, diskolar duvarlarına kocaman Atatürk resimleri asıyorlar, bir kalkan gibi. Bu zamanda Atatürk resmi asmak çok daha tehlikeli bir şey. Salaklar! Tehlikenin farkında değiller!

Bitekiçipkaçıcam bey saatine baktı, bir tek daha ısmarladı.

-Yüksel, 1 numaraya tek rakı!

-Yahu teker teker söyleme şunu... İki tek söyle, biri masada yedek dursun. Yüksel'e haybeden eziyet oluyor.

diye dalgasını geçti Çeyrekrakı bey.

-Yok yok, bu son. Onu içip kaçıcam.

diyerek saatine baktı Kaçtekiçsekaçmaz bey.

-Ben bu lâfı bir yerden hatırlıyorum...

deyip kişner gibi güldü Çeyrekrakı bey.

Hafta sonuna yönelik bir Polonezköy muhabbetinin derdinde olduğu anlaşılan topuzu kırmızı firketeli kadının sözünü kesti, fanila üstüne avcı yeleği giymiş kel adam:

-Ben Polonezköy'e falan gelemem, hafta sonu Mithat'la ava gideceğiz.

-Keklik mi? Bıldırcın mı?

diye sordu gayet kinâyeli, bin anlam yüklü bir sinir içinde kırmızı firketesi topuzundan çok büyük kadın.

-Bu zamanda keklik, bıldırcın olmaz...

diye uzman bir avcı açılımına izin vermedi topuzundaki kırmızı firketeyi çıkarıp adamın yüreğine saplamak arzusuyla yanıp tutuşan uzun ince boyunlu kadın:

-Ben kuşlardan bahsetmiyorum, karının tipini soruyorum.

-Hangi karının?

-Av operasyonu kod isimli bu hafta sonunu hangi orospuyla geçireceksin, onu soruyorum.

-Saçmalama!

diyerek konuyu kapattı, rakısını dikledi, hesap istedi uzman avcı. Zaten kırmızı olan firketesini kana bulamaktan vazgeçerek sigara yaktı hafta sonu uzmanı kadın.

Atyarışçılar biraları yenilediler. Benim masanın dayalı olduğu duvarda asılı eski İstanbul fotoğrafında tramvaydan inen fötr şapkalı adam sanki bana bakı-

yor. Selâm veriyorum kendisine. Adam da şapkasını çıkarıp gayet kibar bir biçimde, mesafeli bir gülümsemeyle selâmlıyor beni. Ona saygıyla kadeh kaldırıp, öbür elimle masamı gösteriyor, bir içkiye davet ediyorum. O eski İstanbul terbiyesi içinde beni reddetmeyi çok ayıp bularak, iniyor tramvaydan, yürümeye başlıyor, kimsenin ve hiçbir şeyin kımıldamadığı fotoğrafta. Çerçevenin köşesine varınca lap atlıyor masama, fotoğraftaki boyutta, küçücük bir adamcık olarak, küllüğün kıyıcığına oturup bacak bacak üstüne atıyor;

-Susuz, buzsuz tek rakı ve sarı leblebi rica edeyim.

diyor, şapkasını çıkarıp Atatürk'ü saygıyla selâmlayarak.

-Beyfendiye susuz, buzsuz tek rakı ve sarı leblebi!

diye sesleniyorum Şefim'e. Atatürk'ün gözünde belli belirsiz bir gülümseme sezinliyorum. Ben de ona gülümsüyorum.

-Yüksel! Masa 3'e susuz, buzsuz tek rakı ve sarı leblebi!

diye ünler ünlemez, dönüp şaşkınlıkla masama bakıyor Şefim:

-Afedersiniz, hangi beyefendiye?

-Karşımdaki beyefendiye!

diye yanıtlıyorum, masamdaki misafirden gurur duyan bir edâyla.

Garip bir suskunluk kaplıyor ortalığı. Herkes bana bakıyor, sonra birbirlerine bakıp dudak büküyorlar.

-Hemen hesap iste ve çık git buradan!

diyor beyin.

78

-Guk gruk?

-Koydum sofraya işte! Görmüyor musun?

-Gukkuruk guruguk.

-Bi şey diil!

-Guruguru gurk.

-Tamam.

-Gukku gukku.

-Anladım.

-Grugu gurk gurguk gukguru guguk?

-Hayır.

-Guggakum gurun guruk!

-Yok ya? Terbiyesiz! Gagandan çıkanı kulağın duysun! Ne biçim konuşuyorsun sen dedenle?

-Grk...

gibisinden kumrucada hiç anlamı olmayan bir ses çıkarıp uçtu gitti. Gurultu sevmez Çıtistemem hanımın mutfak penceresi açıldı, hayalet gibi belirdi pencerede, el el üstünde, el şey üstünde soluk beniz Çıtistemem hanım sanki Mona Lisa! Fakat ifade farklı, Mona hiç de böyle fırça çekecek gibi bakmaz adama. O tabloyu çağrıştıran sadece pencerenin bir tablo çerçevesini anımsatması ve soluk beniz kuş düşmanı bu deli karının bir elini öbürünün üstüne, öbürünü apışarasına koyması. El koyuş benzeyişi. Üstelik, bence Mona Lisa da güzel bir karı değil zaten. Leonardo da Vinci bula bula onu bulmuş işte. Her kadın gelip saatlerce ressamın karşısında durmaz ki! Kadın durmak istese bile buna kilise izin vermez o rönesans, reform, ılımlı

katoliklik karmakarışık günlerinde.

-Niye gidiyor ki o karı her gün o ressamın evine? diye sorar kilisede oğlan beceren papaz. Zangoç da hiç hoş karşılamaz bu durumu.

Açılmayacası ağzını timsah ağzı gibi açarak beni Ortaçağ'dan günümüze indirgedi Çıtıstemezlisa:

-Kimle konuşuyorsunuz?

-Dırt'la.

-O kim?

-Dördüncü torun!

-Allah size akıl fikir versin!

deyip kapattı açılmayacası penceresini Mona Belâ, eli elin üstünden, öbür eli şeyin üstünden kaldırarak. Manyak! Zırdeli! Allah sana akıl fikir versin, başımın belâsı kadın! Benim aklım yerinde, fikir dersen binbir türlü... Mutluluğumu kıskanıyor. Aşağıdaki mağarasında tek başına yaşıyor, geleni yok, gideni yok, benim kalabalık, giderek büyüyen neşeli ailemi ve aile reisi olarak yaşadığım rengârenk hayatımı kıskanıyor işte!

Kumrulların durumu karmakarıştı. Artık büyüyen ve gökyüzünü keşfeden Bırt ve Dırt muntazam gelip giderlerken, Meşk yumurtadan çıktığı yuvada kuluçka yatışına geçti! Nasıl yani? Yumurtlayacak mı? Haziranın ortasını yeni geçtik, daha üç buçuk aylık. Mutfak penceresinden durumu incelememe uyuz olarak kıpırdadı, altında iki yumurta var! Nasıl olabilir? Dün doğdu, bugün yumurtluyor. Kiminle çiftleşti? Aşk'la mı? Hep biri erkek, öbürü dişi mi oluyor bu yumurtaların? Ne kadar kardeş kardeşe bir hayat! Yoksa binleriyle çiftleşip aile yuvasına mı yumurtluyorlar? Öyle ol-

sa eşini de kahvaltıya getirirdi. Bildiğimiz kadarıyla kumrular damsız gezmiyorlar. Kim kimin kocası, bu kimin yumurtası, belli değil! Mezhebi ferah fezâ bir komünoteyle mi karşı karşıyayız? Herşeyin müsebbibi Boşverinbeni hiç ortada yok. O da bir anlamda, benden sonra bu sülâlenin başı. Bu ne biçim ebeveynlik? Dünyanın en salak kuşları olarak biliniyorlar. Salaklığın getirdiği bir özgürlük, bir özgün mutluluk mu bu yoksa?

Devrisi sabah kalktım, bu sefer Karagöz konuşlanmış yumurtaların üstüne. Bunları da mı o yumurtladı? Mutlaka, çünkü Meşk'in yumurtlama zamanı gelmiş olamaz. Herhalde dün, annesine özenerek, onun yokluğundan istifade ederek yumurtaların üstünde aşermecilik oynuyordu. Bırt annesinin yanında nöbetçi takılıyor. İş tamamen karıştı. Yarın Dırt bir yere yumurtlarsa hiç şaşırmayacağım. Doğranan ekmek miktarı giderek artıyor. Ne kadar versem yetmiyor, sabahları pencere denizliği otobüs durağı gibi, oradan yattığım yeri görüyorlar, sessizce otobüs bekliyorlar. Sabaha karşı tuvalete kalkıyorum, banyonun ışığı yanınca, kahvaltı saati geldi sanarak guruldamaya başlıyorlar. Denizlikten denizliğe uçuşuyorlar. Gelip tekrar yatıyorum, çok bozuluyorlar. Yolda iki torun daha var, giderek kalabalıklaşıyor otobüs durağı. Belki nevâle masrafı biraz artacak ama, ne gam! Böyle takım taklavat, kalabalık bir aile müthiş bir keyif. Hangisiyle ilgileneceğini, hangisini seveceğini şaşırıyor insan.

İlerleyen günlerde Karagöz yumurtaların üstüne tamamen yerleşti, hiç kalkmıyor. Yem yediğini, su içtiğini görmüyorum. Sanırım yeni torunlar Yumurtcan ve

Yumurtkan'ın doğumu yaklaştı. Doğamadan ölen ilk torun Yumurtcan'ın adını uygun gördüm beşinci toruna, altıncının adı Yumurtkan.

Fakat Karagöz'e bir önlem almamız gerekiyor. Gelecek yıl yavrular da doğuracaklar. Ben yılda iki gibi bir artış düşünürken giderek hesaplanamaz oldu olay. Hangileri dişi? Bu böyle devam edemez. Onlara doğum kontrolünü öğretmem gerek. Biz sevişmeyin, demiyoruz, ama kontrol edin.

Kuş prezervatifi diye bir şey yok mu? Ekmeklerine şap mı katsam? Bu gidişle gelecek yıl bir Alfred Hitckok filmine dönüşebilir aydınlık boşluğu.

79

Temmuz alev biçim indi İstanbul'a, aşırı ısındı havalar. İzin konusunu Keldoğan beye bir eşref saatinde açtım.

-Sonra konuşuruz, senin izinden önce bir Anadolu'ya çıkman gerekebilir, siparişler çok düştü!

dedi. Hoş izin alıp bir yere gidecek değilim, çoluk çocukla evde takılacağım. Bu sıcakta çalışmak yıpratıcı oluyor. Ayrıca hiç Anadolu yolculuğunun sırası değil, arabada soğuk hava üfleyici yok, Anadolu cayır cayır.

Evde donla dolaşma zamanları geldi. Yapış bir sıcak, don bile fazla ve fakat çıplaklar kampında değiliz... Üst katın aydınlık pencerelerinden perdesiz evimin mutfağını, salonunu net olarak inceleyebilen Genelgiderlerekatılmam bey hiç de hoş karşılamaz bu durumu...

-Bütün mahalle alarm! Bizim apartmanda bir ırz düşmanı sapık var!

tantanasıyla ortalığı birbirine katmakla kalmaz, derhal ahlâk zâbıtasını aramakla yetinmez, valiyi, emniyet müdürünü arar, benim daireye kapının altından biber gazı sıkılmasını istirham eder... Konuya vâkıf olan Çıtistemem hanım, kumrularla cinsel ilişkim olduğu fantezisini geliştirir:

-Yoksa niye böyle fırt fırt yumurtlasınlar komser bey?

Terasbenim bey ve Asansörbozan hanım deli olduğumdan emin olarak, akıl hastanesini ararlar, derhal

ambülans ve güçlü kuvvetli iki güliabici isterler... Don dursun...

Boşverinbeni kuluçka görevinde. Yavrular doğdu mu, o hâlâ yumurtaları mı ısıtmakta? Fırından tâze ekmek alındı, denizlik silme ince kıyım ekmekle bezendi. Boşverinbeni yerinden kıpırdamıyor, sülâle ortalıkta yok. Dün koyulan ekmek kırıntısına dokunulmamış. Boşverinbeni yerinden kalkıp sofraya geçmemiş. Karagöz sanırım Beyoğlu'nda vitrin bakma gezintisine çıktı.

Birden guruldamaya başladı Boşverinbeni. Gidip baktım, kalkmış kuluçka noktasından denizliğe tünemiş; yuvada iki yavru. Yumurtcan ve Yumurtkan ya dün gece ya bu sabaha karşı doğdular, dün yumurtaydılar. Doğum tarihleri 4 temmuz. Uzun uzun inceledim yeni torunlarımı. Boşverinbeni uçtu gitti, torunlar dedeye emanet! Boşverinbeni'den başka kumru yok ortada, gene kayıplara karıştılar. Dün bir ara Aşk geldi, Genelgiderlerekatılmam beylerin mutfak penceresi denizliğinde biraz tünedi, gitti. Yeni torunların annesi Karagöz kayıplara karıştı. Sofradaki yem gaga değmemiş biçimde duruyor. Boşverinbeni de yemiyor. Suyu içen yok. Şu an ceviz boyutundaki son torunlar kimi zaman yapayalnız kalıyorlar denizlikte. Yuvada yavru olması da güzel bir şey, geceyarısı geliyorsun, ordalar. Uçamadıkları için sürekli evdeler. Uçmayı öğrenince pır gidiyorlar, bekle ki gelsinler!

Daha haftaları dolmadan hareketlendiler, birbirlerini gagalıyorlar. Arasıra Boşverinbeni'yi didikliyorlar, babaları hiç tepki göstermeden duruyor, durumu incelemekte olduğumu farkedip beni kesiyor. Yumurtcan

ve Yumurtkan öbür torunlardan daha cevvaller, daha sağlıklı görünüyorlar.

80

Öğlene doğru uyandım bugün. Günlerden pazar, hava acayip sıcak, yangın temmuz sürüyor İstanbul'da. Kumrulaın yemini, suyunu verdim. Mutfakta ayaküstü kahvaltı ettim. Kendi kendime sofra kuracak değilim ya!

Ferah bir keten pantalon, bol bir gömlek giyindim, attım kendimi sokağa.

-Nereye gidiyoruz?

diye sordu beyin kuşkuyla.

-Ne bileyim ben? Onu sen biliyorsun!

diye yanıtladı beyincik. Omurgalar, bugün pazar, sırtüstü yatsaydık diye düşündüler.

-Hiçbir şey yemedi. Birazdan şaraba geçecek salak!

dedi mide bağırsaklara. İnce bağırsak ırgalandı, kalın bağırsak kendisinden beklenmeyen tiz bir sesle osurdu.

Dışarısı evden de sıcak. En doğrusu arabayla esintili bir yerlere gitmek. Otoparka doğru yürüdüm. O sokakta taş kırma çalışmaları başlamış, otopark girişine kadar yol kapalı, yolun öbür ucundan çıkılabiliyor, ancak akşam girilemeyecek. Kan ter içinde çalışan işçiler ciddi bir kararlılık içinde ilerliyorlar.

Atladım arabaya, nereye gideceğimi bilmeyerek bastım gaza.

-Ne tarafa?

diye sordu beyin. Ağız yorum yapmadı, vallanebiliimben makâmında büküldü alt dudakla üst dudak.

Boğaz tarafına meyletti araba. Arabanın bir bildiği var herhalde, diye düşünerek vites değiştirdim. Beşiktaş'ı geçer geçmez bin pişman oldu araba sahil yoluna girdiğine, trafik durağan. Dolmabahçe Sarayı'nın çok yüzyıllık, yüksek, kalın bahçe duvarları, çok padişah görmüş geçirmiş, Atatürk'le ahbap olmuş ulu ağaçlar... Burayı ev diye kullanmış çok karılı padişahları düşünüp gezinerek kimbilir kaç yüzyılda ulaştık Çırağan Oteli'ne. Otelin girişine daldı, çıkışından çıktı, tehlikeli bir gerilla dönüşle Beşiktaş'a yöneldi araba, hiç fikrimi sormadan.

-Lan araba, ordan geliyoruz ya!

Hiç yanıt yok arabada. İki sigara içimi süresinde Beşiktaş'a ulaştık. Yıldız tarafına döndü bizim külüstür, hırlamaya başladı. Vites değiştir, demek istiyor. İyi, peki, al sana üçüncü vites! Nereye gittiğimizi çok merak ediyorum.

-Ben de çok merak ediyorum.

diye düşündü beyin.

-Bunu araba da bilmiyor galiba.

diye umutsuzca iç geçirdi beyincik.

Yıldız yokuşunu başarıyla çıktıktan sonra gene gaz istiyor külüstür, dördüncü vitese geçilmesini talep ediyor. Niye? Ne lüzûm var? Niçin manyak gibi köklevecegiz? Bir yere yetişmiyoruz, gezmeye çıktık. Nereye gideceğimizi bile bilmiyoruz. En sağ şeritte ağır ağır giden bir arabanın arkasına geçtim, olması gereken mülâyim gezinti âhenginde ilerlemeye başladık. Bu duruma çok bozuldu külüstür.

Dört camı birden açtım, gene de çok sıcak arabanın içi, gömlek sırılsıklam, pantalon kıçıma yapıştı,

don kıçımın deliğine kaçtı.

-Bok gibi sıcak!

dedi kıç.

-Sen onu bir de bana sor...

diye inledi kıçın deliği.

Cep telefonum çaldı. Malesef ablam. Hiç sırası değil, fakat açtım. Doğrudan, çok geciken izdivacım konusuna girdi. Neyse ki allahın sevgili kuluymuşum, zaten falcı bir hafta önce herşeyi söylemiş, bana tahayyül edemeyeceğim kadar mükemmel bir kısmet çıkmış...

-Kör mü, topal mı abla?

diye sordum sinirle.

-Hayır, sapasağlam. Yalnız senden biraz büyük, ancak çok zengin. Boğaz'da yalıda oturuyor, arabalar, uşaklar, hizmetçiler, eşi yıllar önce ölmüş, bütün miras ona kalmış, kadın trilyoner, ye ye bitmez parası var, bu senin için çok büyük ve son fırsat, bunu da kaçırırsan artık benden günâh gitti... Senin de bir ailen olması gerek, böyle sivri biber gibi yaşanmaz. Seninki yaşamak değil, sen yıllardır bir bunalımın nakliyecisi olarak koşuşturuyorsun...

Aslında benim geniş bir ailem var; Karagöz, Boşverinbeni, Aşk, Meşk, Bırt, Dırt, Yumurtcan ve Yumurtkan... Kök salan bir ailem var benim, ama bunları ablama anlatmak çok zor...

-Gelin adayı kaç yaşında abla?

-Yetmişiki! Fakat aslında altmışdokuzmuş, nüfusta yanlış yazılmış...

-Çüş!

demek istedi ağız, beyin müdahele ederek ağzın açıl-

masına engel oldu. Çük sinirlendi, fakat bir şey demedi. Başımdan kaynar sular döküldü, gayet sıcak olan arabanın içi kaynar suyla dolmaya başladı.

-Yetmişiki yaşında bir teyzeyle niçin evleniyorum abla?

-Bir ayağı çukurda, çok yakında ölecek, bütün miras sana kalacak.

-Trafikteyim, araba kullanıyorum abla... Daha çok araba beni kullanıyor, zor durumdayım... Ben trafikte ölürsem miras tamamen o kadına kalacak... Arabanın içi çok kalabalık, bütün organlarım birlikte gezintideyiz...

-O kadınla haftaya evleniyorsun, ben herşeyi ayarladım.

dedi ablam. Önümdeki arabaya dan diye çarptım, fren yerine gaza basmışım!

-Çişim var!

dedi çük. Bir bu eksikti. Öndeki arabadan inen sürücü bana doğru yaklaşırken, indirdim fermuarı, çıkardım telâşlı çükü ıslak dondan, debriyaja doğru işemeye başladım. Arabada seviyesi giderek yükselen başımdan dökülen kaynar sulara karıştı idrar.

81

Aşk ve Meşk'ten sonra Bırt ve Dırt'ın, ardından Yumurtcan ve Yumurtkan'ın doğumu üzerine, yılda kaç tane doğuruyor bu kumrular araştırmasına girişti-tim. Yavru verimleri çok iyidir, bilgisine eriştim. O kesin de, ne kadar? Yılda kaç yumurta yani? Araştırmalarım sırasında şöyle bir yan bilgiye de ulaştım: Üveyiklerle çiftleştirilmesinden elde edilen yavrular hem çok dayanıklı olurlar, hem de çok iyi öterler. Ancak bu yavrular kısırdırlar.

Güzel! Demek ki derhal bir erkek üveyik bulup aydınlık boşluğuna salmalıyım. Bu da bir doğum kontrol yöntemi işte! Üveyik nerden bulunur. Gazeteye "üveyik alınacaktır" diye ilân mı versem? Altına "abazan bir üveyik tercih edilir" gibisinden bir yazı mı yazdırsam? Bu önlenebilemez çoğalmaya karşı bir tedbir almamız şart. Kumruların doğum kontrol diye bir kavramı yok. Bir yılda sekize çıktı kumrularımın sayısı. Umarım bu yavrular uçar uçmaz gene yumurtlamaz yuvaya sorumsuz Karagöz. İyi ki söküp atmamışım o yuvayı. Oysa kumru uzmanları o yuvanın bir daha kullanılmayacağını, her kumrunun kendi yuvasını yaptığını ileri sürüyorlar. Bizimki de yaptı yuvasını küllüğün içine, beceremedi, hazırı var lan burda, üstelik ben orada doğdum, diye düşündü. Benimkiler o kadar kumru değiller zaten. Onlar benim çocuklarım. Ve fakat bir daha doğurursa bu yıl bu Karagöz, ilk doğanın ismini Yeter, ikincininkini İmdat koyucam.

Kumrusal araştırmalarım sırasında "türk kumru-

su" diye adlandırılan bir tür olduğunu öğrendim. Onlar biraz daha ufak olurlarmış. Almancası "türkentaube", ispanyolcası "tortola turca", işveççesi "turkduva", fransızcası "la tourterelle turque". Yani biz türklerin kıçından uydurdukları, kumrular türktür, türk kalacaktır, gibi salak bir özdeyiş değil. Renginin daha çok griye yakın olduğu ve karınlarının devetüyü, pembe ve beyaz renkli olduğu, enselerinde siyah leke bulunduğu belirtiliyor. Tamam işte, bunlar bizimkiler. Ancak dünyaya Hindistan'dan yayıldığı bilinen türk kumrusuna niçin bu ad verildiğine dair bir bilgiye ulaşabilmiş değilim.

-Bu kadar çocuk olmaz ki! Bu adamın da bir bütçesi var. Bedava almıyor ki ekmeği o. Ben sokağın üstünde uçarken görüyorum tepeden, fırından alıyor, para veriyor. anlamında gurultular çıkarıp bir denizlikten öbür denizliğe kanat çırptı Boşverinbeni.

-O zaman artık sevişmeyelim!
diye guruldadı Karagöz, kuyruğunu havaya kaldırarak.
Boşverinbeni uçarak yanına geldi:

-Ben onu demek istemedim. Daha gençliğimizin baharındayız. Sevişmeyi niye kesiyoruz?

-Çok çocuk olmasın diye!

Yumurtcan Yumurtkan'la didikleşiyor. Yavrular kendi aralarında sürekli birbirlerini didikliyorlar. Öbür torunlarda pek görmediğim bir dalaşma. Ufak ufak büyüyorlar, şimdilik yumruk boyutundalar, yakında onlar

da uçacak. Sanırım artık beni tanımaya başladılar, mutfak penceresinde belirdiğimde didikleşmeyi kesip bir süre inceliyorlar beni.

-İkiyken dört oldular, yaz geldi altı oldular. Kuş kakası temizlemekten sıkıldım.

diye fırça çekiyor, tam üstündeki pencere denizliğinde devinen yeni yavrulardan haberi olmayarak, zemin kat sakini Çıtistemez hanım. Altı değil, sekiz oldular! Biz de böyle bir seri üretim düşünmüyorduk. İki zavallı kumruya ekmek verelim, biçiminde gelişen bir olay...

-Şu kuşlarınıza mukayyet olun lütfen!

Ne diyebilirim ben kuşlara? Arkadaşlar, şu andan itibaren Çıtistemez hanımın penceresine ve denizliğine sıçmak yasaklanmıştır!

Bunu kumrulara nasıl anlatabilirim?

82

İş çıkışı, İstiklâl caddesi üstünde, ev yemekleri yapan içkisiz bir lokantaya girdim. Özlediğim sulu yemeklerden yiyerek karnımı doyuracağım, sonra gidip bir barda içeceğim. Sıkıldım barlı lokanta aramaktan. İçkisiz lokanta kalabalık değil, üç masa müşteri var. Pek konuşmadan yemek yiyorlar, caddeye bakan camekânın dibindeki masaya oturdum. Gömleği ütüsüz garson türedi, liste istedim, hızla yemekleri saymaya başladı, hiçbir şey anlamadım. Tekrar etmesini rica ettim. Yineledi. Yıldırım hızıyla sayıyor, siz tam algılayamadan bitiveriyor yemek listesi. Aradan yakalayabildiğim; etli kuru fasülye, bulgur pilâvı ve yoğurtlu ıspanak söyledim. Salınarak uzaklaştı gömleği ütüsüz.

Karşımdaki masada oturan üç turist yemeği bitirmişler, baklava yiyerek, caddeyi inceliyorlar. Saçları beyazlaşmış bir kadın ve iki yaşlı adam, omuzlarında, boyunlarında fotoğraf makineleri, kameralar. Yaşlarına göre çok dinç görünüyorlar.

Caddenin karşı kaldırımındaki apartmanın görkemli, koyu yeşil demir kapısının önüne iki turist kız konuşlanmış. İkisi de şalvar giymişler, biri flüt çalıyor, öbürü elindeki üç sopayla, kendi kendine çelik çomak oynuyor. Ellerindeki iki sopayla üçüncüye vuruyor, elde olmayan sopayı hiç yere düşürmeden numaralar yapıyor ve çok başarılı ve bunu bir estetik içinde müzikle uyumlu olarak icra ediyor. Önlerine siyah bir kumaş parçası sermişler, oraya para atılsın için. Beyoğlu'nun magandaşları konuyla ilgili değiller, kızlara ba-

kan bile yok. Birisi çelik çomakçı kıza çarptı, bütün çomaklar ve çelikler yere düştü. Kızlar yorulup, apartman kapısının eşiğine oturdular, çantalarından çıkardıkları küçük pet şişe sularını diklediler. Yanlış bir caddede olduklarının farkında değiller. Siyah kumaş parçasının üstünde beş para yok. Magandaşlarda oraya para atılması gerektiği kavramı yok. Bakanlar;

-N'apıyor lan bunlar?

gibisinden şöyle bir göz atıyorlar olaya. Cazgır bir kadın tuvaletçi gibi siyah kumaşın üstüne kimi bozuk paralar koymayı akıl edememişler. Sanat, hüner para etmeli diye düşünen bir gâvur mantığıyla marifet sergiliyorlar.

Üç yaşlı turistin bıyıklı olanı kızların gösterisini kamerayla tesbit etti. Ütülesenelanşugömleği üç kap yemeği bir arada getirdi, koydu önüme. Fasülyeyi pilâvın üstüne boca ederek tabak sayısını ikiye indirdim, yemekler soğumadan yenilsin diye, iki tabak arasında git gele koyuldu çatal. Buraya bir daha yemeğe gelinirse, demek ki önce tek kap yemek söylenecek, o biterken öbürü istenecek.

Turistlerin yanındaki masada oturan gri takım elbiseli adamla, başıbağlı kadın aralarında konuşmuyorlar, suskunca yemeklerini yiyorlar.

Arka taraftaki kasanın bitişiğindeki masada yemeği bitirmiş iki adam kahve ve sigara içmekteler. Adamların kürdanla diş kurcalayanı hesap istedi.

-Kasaya ödüyonuz ağbi!

diyerek kasada oturan, şişman, pos bıyıklı, eser miktar saçlı adamı gösterdi Ütülesenelanşugömleği. Adamlar kalkıp Esermiktarsaçlı'nın önüne gittiler. Ben

ödeyeceğim, dünyada müsaade etmem, allahaşkına, ölümü öp biçiminde, ikisinin de elleri cebinde bir süre dalaştılar, kürdan seven öbürünün elini bileğinden tutarak, ödedi hesabı. Çıkarlarken:

-Amma pahalı lan burası!

diye söylendi. Karşı kaldırıma geçtiler. Yeniden gösteriye başlamış olan kızları, müziği ve çeliği ve çomağı hiç farketmeden Tünel'e doğru yürümeye koyuldular. Turist kızlar önlerine serdikleri, üstünde beş para olmayan siyah kumaşı katlayıp, flütü, çeliği, çomağı toparlayıp gittiler. Güle güle kızlar! Paris'te bir metro istasyonunda değiliz. Sizin bu hünerlerinize kimse on para atmaz burada. Ama, başınızı bağlar, kucağınıza bir bebek alıp kaldırıma çöreklenir ve pek zor olmayan "Allah razı olsun!" kısa cümlesini ağlamaklı bir makâmda, sürekli tekrarlarsanız, paradan siyah kumaşı göremez hale gelirsiniz. Flüte, çelik çomağa gerek yok.

Ne giyeceğini şaşırmış üç genç kadın geçtiler. Çok özenmişler, karikatür gibiler. Bir nehir gibi akıyor insan seli İstiklâl caddesinde. Yürüme özürlü iki magandaş salınıyorlar lokantanın vitrini önünde. Dondurma yalayan tesettürlü kızlar geçtiler. O biçimde dondurma yalamanın ve dilin ağızdan o kadar çıkıp dondurmanın üst kısmını fırdolanmasının ne kadar cinsel ve günâh olduğunu hiç düşünmeyerek. Salınarak belediyenin çöp kamyonu geçiyor. Tramvay rayının kıyısına koyulmuş üç siyah çöp torbasından ikisini aldı, üçüncüyü beğenmedi, almadı. O torba gece geçecek çöp kamyonuna bırakıldı. Gececiye havale edilen naylon çöp torbası rüzgârla devinerek tramvay rayına

fazla yanaştı, tramvay çöp torbasının üstünden geçti. Çöpe garkoldu tramvay rayları, tramvayın tekerlekleri ve İstiklâl caddesi. "Tertemiz Beyoğlu" yazıyor çöp kamyonunun üstünde. Temizlikten anladıkları, Beyoğlu'nu laiklerden, cumhuriyetçilerden, Atatürkçü'lerden temizlemek.

83

Uçamadan öldüler Yumurtcan ve Yumurtkan. Neden bilemiyorum. Geçen sefer yumurtadan çıkamayan Yumurtcan, bu kez de yaşamayı beceremedi. Kumrulara Yumurtcan ismi koymamak lâzım demek ki.

Cenaze n'olucak? Dün akşam eve geldiğimde mışıl mışıl uyuyorlar diye düşündüm. Sabah daha dikkatlice bakınca farkettim, ne uyuması? Ebedî uykularına geçmişler...

İçimi garip bir hüzün kapladı. Rahmetlileri eldivenle bir naylon torbaya aldım. Yuvanın içinde kurtlar oynaşıyor. Kurtlandıklarına göre onlar öleli birkaç gün olmuş, ben uyuyorlar sanıyorum. Kurtlu yuvayı yerinden kazıyarak başka naylon torbaya alıp ağzını düğümledim. Artık orada öyle bir yuva yok. Su döküp yıkadım, neredeyse iki yıldır temizlenemeyen pencere denizliğini.

Onları yan komşunun arka bahçesindeki incir ağacının dibine gömmeliyim. Komşu izin verir mi? Niye vermesin? Kendisini hiç tanımıyorum. Üçüncü bir naylon torbaya, keser ve bir şişe su koydum, elde üç torba, omuzlarımda demir ağırlıklar gibi hüzün, çıktım evden. Kurtlu yuvayı sokaktaki çöp bidonuna attım, çaldım komşunun zilini. Açan yok, tekrar ısrarla çaldım. Usul usul, gıcırdayarak açıldı ahşap eski kapı, pamuk gibi beyaz saçlı, tel çerçeve gözlüklü, boncuk mavi gözlü, uzun entarili, yaşlı bir kadınla karşılaştım.

-Kimi aradınız? Emlâkçıysanız, hemen defolun! Burası satılık değil!

-Hayır emlâkçı değilim, yan komşunuzum hanımefendi. Sizden bir ricam olacak. Benim kumrularım var, altı tane, dördü yavru, şu naylon torbadaki yavrular vefat etmeseydi sekiz olacaktılar.. Öbürleri hep sizin incir ağacının dalları, yaprakları arasında uçuşarak büyüdüler. Rahmetlileri çöpe atmaya yüreğim elvermedi... Benim bahçem yok. Anne, babalarının, kardeşlerinin uçuştukları incir ağacını göremeden öldüler, bari mezarları incirin dibinde olsun, diye düşündüm... Eğer izin verirseniz, onları oraya defnetmek istiyorum.

Uzun entarili yaşlı kadın tel çerçeveli gözlüklerinin üstünden bir süre inceledi beni;

-Göster bakayım kumruları!

Naylon torbayı açıp gösterdim.

-Öbür torbada ne var?

diye sordu pamuk beyaz saçlı, boncuk mavi gözlü, yaşlı kadın. Onu da açıp gösterdim:

-Keser ve su!

Tahminen yetmişli yaşlarında olan kadının gözleri büyüdü:

-Keserle beni öldüreceksin, sonra suyla elini yıkayacaksın değil mi? Defol! Sen adi emlâkçının birisin.

diyerek çarptı kapıyı suratıma. Yeniden bastım zile. Açmıyor. Uzun uzun çaldım. Gene usulca ve gıcırdayarak açıldı kapı.

-Bakın hanımefendi, keser burda kalsın, elimle kazarım ben mezarı!

diyerek keserli naylon torbayı kapının eşiğine bıraktım. Gene bir süre süzdü beni, sonunda:

-Peki, gir!

dedi, girdim kapıdan. Önüme düştü, ağır adımlarla camından incir ağacının göründüğü balkon kapısına doğru yürümeye başladık, eski antika eşyaların, duvarlara asılı siyah beyaz aile fotoğraflarının, ellili yıllardan kalma siyah siemens telefonun, gümüş şamdanların, abajurların arasından. Balkon kapısının kilidini açtı güçsüz elleriyle, iki basamakla bahçeye indik.

-Buyur.

diye incir ağacını gösterdi. Ben ağaca doğru ilerlerken arkamdan seslendi:

-Duvarın dibinde kazma, kürek var... Mezar elle kazılmaz. Dönüp arkasını ağır ağır çıktı iki basamağı, balkon kapısının yanındaki koltuğa oturdu, beni gözlemeye koyuldu. İncirin tam dibine, kazma, kürekle kolayca kazdım küçük mezarı. Rahmetlileri koyun koyuna yerleştirdim içine, toprak attım üstlerine. Bütün bunları yaparken hüngür hüngür ağladığım için, suya gerek kalmadı. Gözyaşım bir tas su oldu mezarlarının üstüne. Küçücük tümseğin baş ve ayak taraflarına bahçede bulduğum iki taş koydum, başucundaki taşın üstüne ispirtolu kalemle "Y ve Y" yazdım, tamam oldu defin töreni. Balkona doğru yürürken mavi boncuk gözlü, uzun entarili yaşlı kadın usul usul ayağa kalktı.

-Anlayışınıza çok teşekkür ederim hanımefendi.

-Rica ederim. Hayvanların da bir mezarı olmalı tabii... Çöpe atılmaz ki... Afedersin, ben seni emlâkçı sandım... Her gün geliyorlar... Evimi satın almak, yık-

mak, incir ağacını kesmek, buraya bahçesiz, ağaçsız bir apartman dikmek istiyorlar... Ben ölmeden yapamazlar... Ama yaş yetmişsekiz... İki ayağım birden çukurda...

-Allah uzun ömür versin... Merak etmeyin, allah gecinden versin, size bir şey olursa, ben izin vermem böyle bir şeye, o bahçe şu andan itibaren benim çocuklarımın mezarlığı... Çok teşekkür ederim, memnun oldum...

-Ne iş yapıyorsun?

diye sordu. Çıkarıp kartımı uzattım.

-Burada cep telefonum da var, hemen bitişikte oturuyorum. Bir ihtiyacınız, derdiniz olursa, hangi saatte olursa olsun beni arayabilirsiniz. ... İsminizi öğrenebilir miyim?

-Maria.

dedi kısık bir sesle. Elini sıktım, tekrar teşekkür ettim, ağır adımlarla yürüdüm bir antikacı dükkânını andıran salonu, kapıya ulaştım, usulca açtım, geri dönüp ona saygılı bir baş selâmı verdim, çıktım, usulca kapattım kapıyı. Aldım keserli naylon torbayı, eldivenli kefen torbayla birlikte çöpe attım.

Tüm aileye haber veremeden, toplu bir defin töreni düzenleyemeden paldır küldür oldu Yumurtcan ve Yumurtkan'ın cenazesi. Morga alınmadıkları için kurtlanmışlar, ani defin gerekti.

Kurtlar demek ki doğanın getirdiği bir kural olarak cenaze levâzımatçılar. Anne ya da baba gagasıyla mezar kazıp ölüyü oraya taşıyacak değiller ya, kurtlar işi temizliyor ve fakat daha sonra o kurtlar n'oluyor? Sanırım onları da başka kuşlar yem olarak de-

ğerlendiriyor. Bir kuşun midesinde buluyor kendini kurt, zart sıçıyor onu kuş, bok oluyor kurt her sebzeye gübre.

84

Temmuzun son haftası. Yarın iki haftalık iş yolculuğuna çıkacağım. İzin müjdesi beklerken Keldoğan bey kara haberi verince, o an işten ayrılmayı düşündüm. Zaten sebep aranıyorum. Sıkıldım bu işten ve Keldoğan beyden ve tâze eşinden boşanmayı düşünen Kimdevarbumemeler'den ve Azdemçoksu'dan ve çık in bitmez merdivenlerden ve herkesten ve herşeyden! İstanbul'dan onbeş gün uzak kalmam olacak iş değil. Zor toparlayabildiğim kumrusal ailem dağılır. Artık kocaman bir aileyiz biz. Ancak işten boşanma düşüncemi uygulayamayacağımı birkaç salise içinde algıladım. Anadolu'ya gidince otel param ödeniyor, güzel harcırah alıyorum, pazarlanan üründen prim alıyorum. İşten ayrılırsam bu kumru filosuna ekmeği hangi parayla alacağım?

Yumurtcan ve Yumurtkan'ın vefatının ardından üç gün resmî yas ilân ettim. Aydınlık penceresine siyah bir havluyu matem bayrağı olarak astım. Bilmiyorum kumrular ne derece ilgilendiler resmî yas ile? Gelip havluyu incelediler, eski yuvanın olduğu, artık bomboş, temizlenmiş, mermer olduğu ortaya çıkmış denizliğe kondular, aralarında anlamadığım şeyler guruldanıp uçtular gökyüzüne.

Dün bavulumu hazırlarken Aşk ve Meşk sofraları olan pencere denizliğine çalı çırpı nakliyesiyle uğraşmış, pencere açık olduğu için, boylarından büyük çalıları evin içine düşürmüşlerdi. Bir yuva ön çalışması halindeler. Kaldırdım attım çalıları aydınlık boşluğuna.

-Aptallar, burası sofra! Yuva mutfak tarafına yapılacak. Orada yuva yapılmak üzere pırıl pırıl temizlenmiş bir denizlik var işte, sizin doğduğunuz yuva oradaydı, yapacaksanız oraya taşıyın çalıyı çırpıyı!

Bu sabah çılgınca kanat çırpış sesleriyle uyandım. Merak edip kalktım, baktım pencereden. Attığım çalı çırpıyı, zeminden bir üstümdeki katın banyo penceresi denizliğine taşıyan hummalı bir çalışma içindeler Aşk ve Meşk. Yuvanın sofraya yapılmaması gerektiğini anladılar. Çok aptal değiller yani.

Gagasıyla taşıdığı çalıyı bir üst kat banyo penceresi denizliğine bırakan Aşk;

-Hepsini aşağı atmış salak!

sinirli guru gurusuyla hızla kanat çırpıp zemine indi. Meşk zeminden taşıdığı başka bir çalıyı getirip koydu denizliğe.

-İyi ki buraya atmış. Tâ nerden taşımıştık biz bu çalı çırpıyı. Çöpe atsa bulamayacaktık. Üstelik biz çalıları oraya yerleştiremedik, pencereden içeri düşürdük...

uzun guruldama solosundan sonra gene zemine uçtu.

-Biz niye yuva yapıyoruz?

sorusunu guruldadı Aşk.

-Bilmiyorum. İçimde böyle bir güdümsellik var!

diye yanıt guruldadı, olduğu yerde kanatlarını açıp kapadı Meşk.

Sofraya didiklediğim ekmeği alelacele yediler,

yuvayı oluşturmanın derdindeler. Boylarından büyük, kibritten kalın bir çalıyı, her iki ucundan gagalarıyla tutup bükmeye uğraşıyorlar, istedikleri kavisi yakaladıklarında da sıkıştırıyorlar çalıyı iki duvarın birleştiği köşeye. Statik olarak çok sağlam, o bükülmüş çalının kımıldama şansı yok, kasnak gibi sıkıştı iki duvarın birleştiği noktaya. Mimar mühendis torunlar ninelerine çekmişler, Karagöz'ün kaçak inşaatından sonra, ciddi bir yuva yapımı başlamış bulunuyor üst kat banyo penceresi denizliğinde. Bu sefer de Genelgiderlerekatılmam beyden yedik fırçayı:

-Sizin kumrular benim pencerenin içine yuva yapmışlar!

-Ne yapabilirim efendim? Kuş bu, istediği yere yapıyor yuvasını. Önce yem verdiğim sofraya yuva yapmaya kalktılar, uyardım, alıp karşıma uzun uzun açıkladım durumu; orası sofra, orda yuva olmaz, siz kuluçkadayken, yavrular doğunca, ürkmeyin diye artık o pencereyi açamayacağım, size yemi nasıl vereceğim, diye guruldadım. Hiçbir şey anlamadılar... Banyo penceresi zaten vasisdas. Onların size ne zararı var?

-O vasisdas devamlı aralık, zart ordan eve girerler, ortalığa sıçarlar...

-Girmezler efendim. Ben babalarıyım, bizim eve bile kolay kolay girmiyorlar.

-Tamam ama yahu, çok fazlalaştılar, sürekli gurulduyorlar. Biri susarken öbürü başlıyor.

-Bu aydınlık boşluğu onlara ait bir özgür alan. Hangi pencere denizliğinde olsalar farketmez, o gurultu hep olacak. Ben ortalıkta daha çok kuş sesi olsun istiyorum. Siz uçak sesini, bomba sesini, silâh se-

sini ve Beyoğlu'nu gündoğana dek inleten disko sesini mi tercih ediyorsunuz?
deyince bir an duraladı, dudak büktü.

-Niye kumru besliyorsunuz?
diye sordu. Pek bir yanıt bulamadım.

-Deli misiniz siz?
diye sürdürdü soruşturmayı.

-Galiba!
anlamına geldiğini sandığım bir guruldamada bulundum. Gözüme, deli olduğumdan emin bir ifadeyle bakarak;

-Siz bir an önce evlenseniz iyi olacak !
diye gukgukladı, kumrucası rezalet Genelgiderlerekatılmam bey, kapattı penceresini.

-Siz evlendiniz, çok mu mutlu oldunuz?
diye gurultular haykırmak istedim, haykıramadım. Haykırsam ne fayda, herif kumruca anlamıyor, guruldama bilmiyor.

-O öyle guruldanmaz ki bi kere!
anlamında, düzgün kumrucayla yanıt verdim yüzüme kapanmış pencereye.

-Manyak herif, Gülhâne Parkı'na çevirdi burayı. Sabahın köründe guru guru, koro halinde kafa ütülüyor bu binbir kumrular. Zırt fırlıyorum!
diye bağırdı Genelgiderlerekatılmam bey.

Aydınlık boşluğumuzda her katta konuşulan net olarak duyuluyor.

-Kuş gelmiş oraya yuva yapmış, adam ne bok yesin?
dedi genel giderlerle hiç ilgilenmeyen karısı.

-Kuş boku yesin! Yem veriyor, su veriyor, alıştır-

dı onları buraya.... Kumru yüzünden taşınacak değiliz ya bu evden!
diye gürledi Genelgiderlerekatılmam bey.

Bavulu alıp evden çıkmadan önce kumrularla vedâlaşmak üzere aydınlık penceresine geldim. Meşk, annesinin yaptığı küllük üstü, derme çatma kaçak inşaat yuvada kuluçka konumunda. Torunumun çocuğu mu olacak? Meşk kaç aylık ki, yumurtlayacak? Annesi onbir aylıkken yumurtladı. Bunlar nisan başı doğdular, beş aylıklar. Yeni kuşak daha hızlı demek ki!

-Eyvallah Aşk! Eyvallah Meşk! Bırt'a, Dırt'a, anneye, babaya selâm! Ben iş yolculuğuna gidiyorum. İki hafta sonra geleceğim. Biraz rejim yapın. Hepiniz dobişleştiniz zaten.

85

Epey mal siparişi aldığım, benim için de yüzdesel açıdan kazançlı geçen adım adım Anadolu serüveni cayır bir ağustos sıcağında Bilecik'te son buldu. Gayet merkezî, Atatürk heykeline nâzır, soğuk hava üfleyicisi bozuk, odası hücremsi, içinden sabaha dek trafik akan Hotel Bigecedenbişeyolmaz'da geçirdim geceyi, sabahın köründe, kahvaltı etmeden terkettim sahiplerinin otel sandığı binayı ve Bilecik'i, tez ulaştım Yalova'ya, bindim feribota. En esintili yer olan kıç güvertede çay içiyorum. Martılar uçuşuyor üstümüzde. Hava pervâsız sıcak.

Karagöz ve Boşverinbeni ve Aşk ve Meşk ve Bırt ve Dırt özlemişlerdir beni. Bekleyin çocuklarım, torunlarım, size yem ve su vermeye geliyorum. Burnumda tütüyorlar. Yol boyunca nerde kuş gördümse onları düşündüm... Aç kalmışlar mıdır? Sanmam. Beyoğlu kocaman bir çöplük, didikleyecek bir şeyler bulmuşlardır.

Geçen hafta Edremit'te sipariş aldığım bir markette, müdür Üçüikitanefiyatına beyle çay içerken kumru guruldamaları duymuştum. Bana mı öyle geliyor, duygusuna kapılıyordum ki, Üçüikitanefiyatına beyin de o sesleri duyarak, gülümseyerek;

-Geldi benimkiler! Yem zamanı...

diye yerinden kalkıp arkasındaki dolaptan bir kavanoz çıkararak;

-Balkonda kumru besliyorum da...

demesi üzerine, kulaklarımın yanılmadığı anlaşılmış-

tı. Balkon kapısını açıp kavanozdan iki avuç yem serpmişti, anında iki tane kumru inivermişti balkonun demir parmaklığına.

-Nedir o verdiğiniz yem?... Benim de kumrularım var da...

diye merakla sormuştum.

-Öyle mi? Ben çok severim kumruları... Buğday bu. Sarı buğday, beyaz buğday karışık vereceksin, bayılırlar. Buğday yiyince guruldamaları daha güzelleşir...

demişti. Gider gitmez bir ton buğday alacağım benimkilere!

Feribot vaktinde geldi İstanbul'a, Beyoğlu'na vâsıl olmak İstanbul'a ulaşmaktan zor oldu elbette. Arabayı otoparka bıraktım. Bizim sokağın taşları yeniden ve tamamen sökülüp sağa, sola öbek öbek yığılmış, yerine parke taşı döşenmesi fen işleri başlamış. Taş yığınları arasından bavulu, çantayı sürükleyerek geldim eve.

Kumrular ortada yoklar. Buzdolabındaki tost ekmeklerini biraz ıslattım, doğradım sofraya, pencereyi ve banyonun ışığını açık bırakıp çıktım evden. Bir eyyambuhur sıcağıyla burun burunayız. Yaprak olsa kımıldamayacak, Beyoğlu'nda yaprak kalmadığı için kımıldamadığını farketmiyoruz. Balıkpazarı'nda sorup soruşturup bir zahireci adresi öğrendim. Kimsezahireal mıyorartık bey amcadan bir kilo beyaz, bir kilo sarı buğday istedim. İkisini aynı kese kağıdına koymasını söyledim.

-Karışır birbirine!

-Karışsın istiyorum. Kuş yemi olarak kullanıcam.

-Haa... O zaman buğdayı kavanoza koyacaksın, ağzını sıkı sıkı kapayacaksın, yoksa evi fare basar. dedi, üç beş günlük kır sakallı, sigarası ağzına yapışık, elmacık kemikleri çıkık, avurtları göçük, bir deri bir kemik Kimsezahirealmıyorartık bey amca.

-Sizde kavanoz bulunur mu?

-Köşedeki züccaciyecide vardır.

Ödedim buğday parasını, züccaciyeye ışınlandım.

Zücca bey, şaşıya yakın şehlâ, kırmızı yanaklı, şişman, güleryüzlü bir adam. Birer kilo buğdayı kapsayabilecek iki adet kavanoz istediğimi söyledim. Hemen çıkardı. Ambalajlamaya yöneldi. Buğdayı kavanozlara boşaltıp, kavanozları bir naylon torbaya koyarak nakliyeyi tek torbaya indirmeyi önerdim. O da akıllıca buldu. Doldurdu buğdayları kavanozlara, kaptım naylon torbayı, evin yolunu tuttum toprakmahsülleriofisi bir sevinç ve gururla. Artık saatlerce ince ince ekmek, simit doğramaya gerek yok, boca edeceğim buğdayı sofraya, tamam. Güzel. Üstelik çok daha güzel guruldayacaklar.

Doğradığım ekmek kırıntıları öyle duruyor denizlikte, guruldamanın gu'su duyulmuyor aydınlık boşluğunda. Elimin tersiyle temizledim bayat ekmek kırıntılı sofrayı, sarılı beyazlı buğday taneleri bezedim denizliğe.

Peynir, ekmek ve şaraptan oluşan bir sofra kurdum aydınlık penceresinin önüne, yuvarlakşeyçalara ite kaka soktum elime gelen yuvarlakşeyi, bahtıma Mozart çıktı, yaktım bir sigara.

Adını veteriner sanan baytar yanılıyor, kumrularım o kadar salak ve insan denli nankör olamazlar...

Para kavramları yok. Burası onların aile yuvası, hepsini ben büyüttüm... Niye bırakıp gittiler beni? Belki de çok uzun süre yalnız bıraktım onları. Daha önce üç hafta İstanbul dışında bulunduğum oldu, o zaman niye kaçmadılar? Kaçmaları için bir neden yok. Kaçmış olamazlar, birisi çaldı onları. Çalar tabii, böyle birbirinden güzel kumrular, filo halinde, oh!

Güvercin çalan güvercinler olduğunu duymuştum. Gökyüzünde elin güvercinini kandırıp;

-Gel kardeş. Bizim orası çok güzel!

diye onu yetiştirildiği çiftliğe götürüp sahibine hediye eden gayet ibne güvercinler varmış. Güvercin değil ki benimkiler, ibne olmadıkları kesin, çiftliğe falan gitmezler.

Alt komşu Çıtıstememhanım bir sabotaj yapmış olabilir mi? Ne yapmış olabilir? Onlara zehirli yem vermiş olabilir. Polisin de desteğiyle aydınlık boşluğuna zehirli gaz sıktırmış olabilir. Öldürmese bile, onları kaçırmak için elinden geleni yapmıştır deli kadın. Kumrularıma bir şey yaptıysa, öldürürüm ben onu...

El feneriyle yan binanın bahçesindeki incir ağacını tarayarak incelemede bulundum. Aydınlığa bakan, mutfak ve banyo ışıklarını yaktım. Yeni bir şişe şarap açtım. Ravel'in Bolero'sunu dürtükledim yuvarlakşeyçalara. Kumruların en sevdiği, en guruldayarak katıldıkları, çift ses yaptıkları parça. Belki monotonumsu başlangıcı onların sınırlı guruldamalarına tekâbül ediyor. Sonuna dek açtım ravelçaların sesini.

-Gelin lan kumrular, geldim! Burdayım, buğday bezedim sofraya. Bok gibi özledim sizi. Sizde böyle bir duygu yok mu? Geldim! İşte, burdayım. Evimiz

açıldı çocuklarım!
demek istiyorum gökyüzüne.

Selef sigara telef olmadan önce uzattı ateşini halef sigaraya. Peynire, ekmeğe elimi sürmeden, şarabı sigaraya katık edip sabahı beklemeye koyuldum, bomboş aydınlık boşluğuna boş boş bakarak.

86

Günün ilk ışıklarıyla uyandım. Karanlıktan kendine özgü pis gri rengine dönüşüyor aydınlık boşluğu. Pencerenin önündeki sandalyede sızmışım, elimde boş kadeh, içindeki şarap yere dökülmüş, halıda garip bir desen oluşturmuş. Halı çiçek açmış sanki, solmuş bir japon gülüne benziyor şarap lekesi. Denizlikte kumru mumru yok, sarı-beyaz formalı buğdayspor tam takım sahadaki yerinde. Kalktım, aydınlık boşluğunu inceledim, bütün katların denizliklerini tarassut ettim, yoklar. Boşluğunun üstündeki dikdörtgen gökyüzüne baktım. Gökyüzü böyle dikdörtgen ve bu kadar küçük olursa, elbette kuş olmaz orada...

İşe telefon edip rahatsız olduğumu, iki ya da üç gün gelemeyeceğimi, bu günlerin yıllık iznimden düşülmesini rica ettim, o iznimi de bu ay alabilirsem iyi olacağını belirttim Sizibidakkabekleticem'e. Geçmiş olsun, dedi. Sofrayı biraz daha buğday tanesiyle bezedim, buğdaydan görünmez oldu denizlik.

Vivaldi'nin Dört Mevsim'ini kanırttım yuvarlak şeyçalara. Kahvaltıdan hemen sonra, geçen yıl doğum günümde Kimdevarbumemeler'in hediye ettiği viskiyi açıp pencerinin önünde çocuklarımı bekleme nöbetine geçtim. Bugün benim izin günüm. Bugün, yarın ve öbürgün ve belki daha sonraki gün yıllık iznimden düşülecek.

Evin bir yerinde cep telefonum çalıyor. Nereye koyduğumu anımsamıyorum. Çaldığına göre çalınmamış demektir, endişelenecek bir durum yok. Çal-

ması hiç kaygı verici değil, açmayacağım. Niye açacakmışım? Karagöz ya da Meşk arıyor değil ya!... Mutlaka ablamdır. Gene kaçırmamam gereken bir gelin adayı bulmuştur... Başka kim arar ki beni?

Dört mevsimi tamamladı Vivaldi, özlenen kanat sesi duyulmamakta. Sarı ve beyaz buğday taneciklerı sıkıntıdan aralarında muhabbete koyuldular.

-Niye dizdi buraya bizi asker gibi?

diye sordu beyaz buğday tanesi yanındaki sarıya.

-Niye satın aldı ki bizi? Ben aşure yapacak sandım.

dedi sarı buğday taneciği.

-Buğday tanecikleri konuşmaz!

biçiminde olaya müdahele etmek zorunda kaldı beyin.

-Evet, haklısın. Afedersin beyin.

diyerek bardağıma viski doldurdum. Garip bir içki bu viski, şarap gibi lıkır lıkır gitmiyor, bir fırt alıyorsun ağzın yanıyor, hemen sigaradan bir nefes...

N'oldu benim çocuklarıma, torunlarıma? N'apıcam ben şimdi? Öldülerse bunu bilmek istiyorum. Altısı birden nasıl ölebilir? Bir katliam mı söz konusu? Kim yapmış olabilir bunu? Derin devlet mi? Olamaz, işleri başlarından aşkın, niye benim kumrularımla uğraşsınlar? Ama birinin yaptığı kesin. Hemen bir şüpheliler listesi çıkarmalıyım.

Kapı zili çaldı. Hiç ilgilenmedim. Bana kimse gelmez. Ya doğalgazcı ya da İski, Miski... Bizim durumumuz tamamen viski! Zaten işe gitsem evde olmayacaktım. Kapıyı açmamı gerektiren bir sebep yok yani.

Viskimi tâzeledim, yuvarlakşeyçalara yusyuvarlak Elton John'u soktum. Prenses Diana'nın cenaze-

sinde söylediği, onun için yaptığı şarkı. Gözüm yaşardı, salakça ağlamaya başladım. Şimdi gözyaşının ne lüzûmu vardı, diye düşündü her iki göz aynı anda. Kerhen bir iki damla ifraz ettiler, durup dururken Elton John yüzünden ıslanan kirpikler pek bozuldu bu işe. Çok fena bir hüzün çöktü aydınlık boşluğuna. Dibine kadar dikledim bir bardak viskiyi.

-Niye viskiye başladı sabah sabah?

diye onikiparmak bağırsağına dert yandı mide.

-Yandım anam! Üstelik sek içiyor!

diye düşündü karaciğer, hiç sesini çıkarmadı, organ arkadaşlarından çok erken ayrılacağını, yerine başka birinin karaciğerinin nakil geleceğini düşünerek kedere gark oldu.

Viskiye mi devam etsem, şaraba mı geçsem? Böyle salak salak oturmamalıyım burada. Bu bir eylem değil. Bir şeyler yapmalıyım. Ailemi bulmalıyım, ailemsiz ne yaparım?

Bu konuda bir soruşturma başlatmam gerektiğine karar vererek çıktım evden. Önce arasıra ziyaret ettikleri Eve En Yakın Lokantaya gittim, bütün garsonlara, herkese sordum:

-Benim kumruları gördünüz mü?

-Seninkileri bilemem de, çok kumru oluyor burda ağbi... Daha çok güvercin var. Hangisi seninki, hangisi benim güvercin gibi bir kodlamada bulunmuyoruz; this is güvercin!

diyerek sırıttı salak garsonun biri. Karagöz ve Boşverinbeni'yi tarif etmeye uğraşıyorum:

-Karagöz daha topluca, Boşverinbeni ince, narin. Karagöz'ün gözleri daha büyükçe ve kapkara,

Boşverinbeni'nin gagası biraz aşağı kıvrık ve sol gözünün altında çok güzel bir kurşunî leke var.

-Kumruların gözünü, götünü incelemiyoruz ağbi. Gelince kovuyoruz.

diye gülerek konuya dahil oldu daha salak öbür garson.

-Ben benim çocuğum olan kendi kumrularımı soruyorum. Ben onların babasıyım.

-Anlıyorum, gaganızdan belli zaten... Siz Afrika sıcaklarından etkilendiniz herhalde ağbi...

diyerek sırıttı hemen iki tokat atılması gereken tıfıl barmen.

-Sen bana deli mi demek istiyorsun?

-Estağfurullah ağbi.. Havalar diyorum, acayip ılımlı islâmlaştı...

-Sensin deli... Hepiniz delisiniz! Deliler ortasında kaldım... Kumrularım çalınmış, kimseye anlatamıyorum!

diye bağırarak hızla çıktım Eve En Yakın Lokanta'dan...

Bizim sokağın köşesini dükkân edinmiş çakmaklara gaz dürtükleyiciye, mısırcıya, dünkü güllerin alt yapraklarını yolup o gece gonca diye satmaya hazırlanan seyyar çiçekçiye tek tek sordum.

-Ağbi siz çok takmışsınız bu konuya. Her ilkbahar bir sürü kumru doğuyor zaten. Mahallemizin kumrusal bir sıkıntısı yok. Üç gündür sular kesik, su sorunumuz var!

diyorlar. Çocuklarım kayıp, diyorum, onlar sular kesik, diyorlar. Çıldırmışlar.

Son olarak sokaktaki bakkalın iki çırağını çapraz

soruşturmaya aldım.

-Altı tane kumrudan söz ediyorum lan size! Nasıl dikkatinizi çekmez? Bu sokakta yaşıyorlar, ailece. Yaşıyoruz ailecek yani! Her gün sizin dükkânın önüne sıçıyorlar. Size uğur getiriyorlar. Bu önüne geçilemez satışınızın sebebi onlar... Biri anne, biri baba, dördü yavrular...

Bakkaldan dört şişe şarap, bir karton sigara alarak eve geldim. Gün doğana dek bekledim pencerenin önünde. Hiç bir gurultu olmadı aydınlık boşluğunda.

İkinci gün nöbetteyken, ikindi vakti bir kanat sesiyle irkildim, koştum pencereye, iki tane güvercin Genelgiderlerekatılmam beylerin banyo penceresi denizliğine konmuş, bizim denizlikteki buğday tanelerine bakıyorlar.

-Kışşt! Defolun lan! Sizin için kurulmadı o aile sofrası!

Durumu algılayarak defolup gittiler. Yuvarlakşeyçalar sustu. Yeni bir şey dürtüklemedim içine, müzik istemiyorum, sessizliğin sesi gayet fazla zaten.

Bugün de ortalıkta görünmemeleri çok acayip. Mutlaka birisi bir şey yaptı onlara. Ve bu birisi büyük bir olasılıkla Çıtistemem hanım! Onun soruşturma kapsamı dışında tutulması çok saçma, diye düşünerek dikledim şarabı, hızla indim basamakları, "Kimse Kimseyi Rahatsız Etmesin" yazısının altındaki zili uzun ve ısrarlıca çaldım. Kaatil kapıyı, sanki hiç cinayet işlememiş gibi sakince açtı. Genelde kaatiller sakin oluyorlar, filmlerden biliyorum. Yemezler Çıtistemem hanım!

-Benim kumruları gördünüz mü?

-Hayır. Ne işim var sizin başbelâsı kumrularınızla? Nerden sizin oluyor allahın kumrusu? Niye deli gibi sabah akşam yem veriyorsunuz onlara?

-Onlar benim kumrularım. Hepsinin ebesiyim. Ben olmasam doğmayabilirlerdi. Hepsi uçmayı benden öğrendiler. Hepsine ben öğrettim. İstersem kendim de uçabilirim.

-Siz delirmişsiniz!

-Hangimizin deli olduğunu bütün sokak biliyor! Bunu tartışacak değiliz. Kumrularıma ne yaptınız? Zehirli yem mi verdiniz?

-Bi şey yapmadım ayol, manyak mısınız siz?

-Sensin manyak!

diyerek gırtlağını iki elimle sıktım. İncelip uzadı boynu, gözleri büyüdü. Biraz daha sıksam ölecek. Debelenerek sıyrıldı kollarımdan, evin girişine düştük. Uzun cadı tırnaklarıyla beni tırmalamaya başladı Mona Tarantula! İtişip kakışarak ayağa kalktık, bana beklenmedik bir tokat attı sapık, apartman koridoruna düştüm, zart diye kapattı kapısını.

Yarım saat sonra iki polis geldi, karakola dâvet edildim. İlk defa karakola geldiğim için heyecanlıyım. Komser beyefendi bir adam. Güleryüzlü. Eski siyah beyaz türk filmlerindeki babacan komserlere benziyor.

-Bakın Komser bey, olay şöyle cereyan etti. İki hafta boyunca İstanbul dışındaydım, yolculuktan döndüm, baktım kumrularım çalınmış!

-Anlamadım!

-Bunda anlaşılmayacak bir şey yok. Ben giderken evdelerdi, döndüm yoklar! Bu ne demek? Evim-

den kumrularım çalınmış!

-Kumrular evin içinde mi bulunuyorlardı?

-Evet. Evde yetiştirdiğim evcil bir kumru türü. Karagöz ve Boşverinbeni ilk yavrular.

-Evde bir kafesin içinde miydiler?

-Hayır. Kafes sevmiyorlar komser bey. Arasıra pencereden evin içine girdikleri de oluyordu ama genelde dışarda, gökyüzünde yaşıyorlar, benim pencerenin denizliğine ekmek kırıntısı yemeye geliyorlardı.

-Onlar sizin kumrularınız falan değil, gökyüzünün kumruları. Her gün gelen aynısı değildir. Kumru kumruya benzer.

diye beni başından savmak üzere bir tavıra geçiyor komser. Zart diye kesiyorum sözünü:

-Benzemez efendim!

diyerek çıkarıyorum cebimden fotoğraflarını, şak diye koyuyorum önüne:

-Bakın bu Karagöz, dişi, kocaman kapkara gözlü, bu Boşverinbeni, o erkek. Aşk, Meşk, Bırt, Dırt, rahmetli Yumurtcan ve rahmetli Yumurtkan onların çocukları. Bu Yumurtcan ve Yumurtkan'ın tek fotoğrafı, uçamadan öldüler. Bu fotoğrafta bir haftalıklar. Aşk, gördüğünüz gibi babası Boşverinbeni'nin tıpkısı, guk demiş gagasından düşmüş, Meşk biraz çirkince, kafasının üstündeki tüyleri dik duruyor... Bırt'ın rengi griye çalar, karnının ve kuyruğunun altı beyaz, Dırt'ın gagasının altında küçük, yuvarlak bir et beni var, doğuştan yani...

-Anlıyorum.

dedi, bana apışıp kalmış biçimde bakan komser.

-Ben de eskiden kumruları hiç birbirinden ayırdedemezdim komser bey. İnsan evlât edinince, besle-

yip büyütünce, birlikte yaşayınca, aile olunca ayırdına varıyor, ayrıca karakter olarak da çok farklılar, örneğin Karagöz fellik fellik Beyoğlu gezme seviyor, oysa Boşverinbeni çok tembel, hiç uçası yok, çok gerekmezse haybeye kanat çırpmamayı yeğ tutuyor...

Bana verilecek hiçbir yanıt bulamıyor komser. Şapa oturmuş durumda. Önündeki aile albümü fotoğraflarına bakıyor. Boş boş bana bakıyor.

-Çalınan kumrularım işte bunlar! Kumru kumruya benzer diye bir şey yok komser bey ve bir an önce bulunmalarını istiyorum. Rüşvet falan gerekiyorsa, kaç paraysa verebilirim.

-Tamam, biz çevreyi araştırırız. Siz şimdi gidin istirahat edin, biraz yorgun görünüyorsunuz. Biz size bilgi veririz.

diyerek savdı beni başından komser.

-Kumrularım çalınmış,

diyorum, eşgâl belirtiyorum. Fotoğraf sunuyorum.

-Gidin istirahat edin.

diyor bana, deli komser!

Çevremi deliler sarmalamış. Son günlerde hiç aklıbaşında birine rastlamıyorum. Ne garip! Ortam çok kötü ülkede. Herkesin çıldırmasına bu denli şaşmamak gerek. İki kişiden biri dinci partiye oy vermiş. İki arkadaş birbirinden, karı kocasından kuşkulanır hale geldi;

-Yoksa o da mı dinci partiye oy verdi?

Pencere denizliğinde kumru yerine fare görüldü. Nerden geldi, nasıl ulaştı buraya, pencerenin yanından geçen televizyon kablosundan elbette... İbne fare!

Deli komsere hiç güvenmediğim için kumrularımı kendim aramaya karar verdim. Nerede arayabilirim onları? Sokak aralarında değil elbette. Gökyüzündeler, uçuyorlar! Kuş kuştur ve kuşsal koşullarda yaşar. Kanadı kırık insan, kuşa yardımcı olsa da bir kuş ailesinin reisi olamaz. Ama kuşlara ekmek vermek güzel bir şeydir, hele yapayalnız yaşıyorsanız. Ve fakat yem verdik diye kumrular bizim olmazlar, gökyüzünündürler. Kimsenin değildir kuşlar, bunu biliyorum. Kuşsuzluk çok kötü, benim derdim o. Kumrusuz bir hayatın benim için ne anlamı var? Kumrusuz nasıl geçireceğim yarını? Kumrulardan başka kimsem yok ki!

Çıktım evin damına, kumrularımı yerde ararken gökte bulmak üzere kol çırparak bıraktım kendimi aşağıya... İyi uçuşlar diledim, beynime ve bütün organlarıma.

-Sen uçmuşsun!

dedi beyin!

Uçuyoruz lan zaten! Kestim irtibatı beyinle. Yanımdan kuşlar geçiyor, üstümden uçak geçiyor, altımdan gemi geçiyor. Başıma kuşlar sıçıyor. Çok güzel uçuyorum... Çok yoruldu kanatlarım, korkarım düşüyorum...

Sonrasını hatırlamıyorum. Sanırım hâlâ gökyüzünde uçuyorum, kumrularımı arıyorum. Henüz rastlayamadım. Bir gün onları bulacağımdan eminim, haybeye çırpmıyorum kolumu, kanadımı. Bir caminin üstünden geçiyorum, caminin şerefesinde iki tane başıbağlı güvercin var. Nasıl olur? Herhalde imam yem verirken ikna edip birdenbire bağladı başlarını, onlar da çözemiyorlar, öyle kalakalmışlar şerefede. Hiç

mutlu değiller durumlarından, nerden çıktı bu kafa, gaga sarmaca diye şaşkınlıkla bakınıyorlar birbirlerine, caminin ses yükselticisi cozurdayınca uçup kaçıyorlar batıya doğru, iri ve pvc'lenemez bir şaşkınlıkla. Cami avlusu kalabalık değil, önemsiz birinin cenazesi olduğu belli. Musalla taşında bir tabut, alçalıyorum biraz, cami avlusundakilerin çoğunu tanıyorum; ablam, Tamer enişte, teyzem, Feridun enişte, Keldoğan bey, Azdemçoksu, Kimdevarbumemeler, Sizibidakkabekleticem, Silsüpür, Ödemelerlistesi, bizim sokaktaki bakkal, Çengelbulmaca Nuri, Gözâşinâ bey, Ambül, Dublesitekgibi... Kimin cenazesi acaba?

Beyin uzun bir kahkaha attı.

Ferhan Şensoy
19 Ağustos 2008 / Geriş

Ev sahibi, Gelikmezamandolarkuru beyden sert mektup kapı altından atılmış.

" — Bundan böyle kiraları gününde ödeyemediği takdirde, dava başlayacağını, avukat tarafından bir bir şey anlamayorum birimize "müşharunun" falan gibi sözcüklerle bağlı mektuptan tek anladığım; kirayı gününde yatıracaktım yoksa, Gelikmezamandolarkuru bey başı oyacak. Genelde gününde yatırıyorum zaten. Kimi zaman bir sıkıntılı oluyor, üç gün sonra yatırıyorum. Ev sahibimin huntaca dolar en değerli gelikme pasta [illegible] ölçüsüne gelmiş. Olum da sıkışık her halde.

Ablamın telefonu:

Ablam arıyor. Bir arkadaşının yeğeni genç bir beyi varmış. Amerika'da eğitim [illegible] da / benim gibi kısa ve [illegible] politik geçirmiş. Yeniden bir izdivaç [illegible] istiyormuş. Çok güzel, hiboy kültürlü [illegible]

KITAP 2017

9 789757 904113